

Vật Cưng Của Thiếu Gia

Contents

Vật Cưng Của Thiếu Gia	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	58
16. Chương 16	63

Vật Cưng Của Thiếu Gia

Giới thiệu

Cô vô cùng đơn thuần thiện lương, bởi vì nhất thời tốt bụng. Từ nay trở đi lại trở thành “Vật cưng của thiếu gia”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vat-cung-cua-thieu-gia>

1. Chương 1

Đỗ Băng Nhi mười lăm tuổi cố nén nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cố gắng an ủi thiếu phụ trung niên sắc mặt xám tro, hình dáng mảnh dẻ, cạn kiệt tinh thần nằm trên giường gỗ.

Cô chấp tay trước ngực cầm thật chặt tay của mẹ, sợ vừa để xuống liền biến thành thiên nhân vĩnh cách.

“Mẹ, tỉnh lại, cố thêm chút nữa, ba cũng sắp về rồi!” Nước mắt thống khổ không ngừng nhìn ra cửa, lo lắng người duy nhất có thể trợ giúp mẹ tại sao chậm chạp chưa về.

“Thực xin lỗi, con gái đáng thương của mẹ Điều là mẹ hại con, bây giờ phải để lại con một mình chịu khổ” Tiếng nói vô lực của Hàn Tương Cầm trộn lẫn thật sâu áy náy.

“Con không khổ, có mẹ bên cạnh, con không khổ chút nào!” Đỗ Băng Nhi cuống loạn lắc đầu, nhưng lời nói đều rất thật tình.

“Điều là mẹ sai, nếu như mẹ không yêu ba con, con cũng không cần chịu khổ cực như vậy” Nước mắt như thể nào cũng cầm không được tuôn ra từ mí mắt bà.

“Không, mẹ, mẹ và ba yêu nhau cũng không sai, hai người là thật tình yêu nhau, con cảm giác được, ba cũng là thật tình yêu mẹ, chờ ba trở về ông ấy nhất định sẽ lập tức đưa mẹ đi gặp bác sĩ. Mẹ, con xin mẹ đừng nói nữa chừa chút thể lực a.” Đỗ Băng Nhi cố nén nỗi sợ hãi trong lòng nghe những lời người mẹ thân yêu nói.

Tình yêu dành cho ba là động lực để mẹ tiếp tục sống, mà mẹ là chỗ dựa duy nhất của cô cố gắng bảo trụ mẹ cô không tiếc nói những lời trái lương tâm để dỗ dành bà.

Ung thư gan thời kì cuối, cô như thế nào cũng không nghĩ đến lại mắc bệnh ung thư gan. Cho đến hai tháng trước trong lúc làm việc mẹ đột nhiên ngất xỉu được đưa đi cấp cứu, bệnh viện mới khám ra nguyên nhân căn bệnh là ung thư gan thời kỳ cuối. . .

Trong hai tháng nằm viện trị bệnh bằng hóa chất đã tiêu hết toàn bộ số tiền dành dụm của mẹ con cô, không trả nổi chi phí trị bệnh bệnh viện không thể tiếp tục cấp thuốc cho mẹ cô, không thể làm gì hơn cô chỉ có thể đưa mẹ về nhà, ôm niềm hy vọng mong manh ba mau chóng trở về.

Cô rõ ràng nghe nói ba hôm nay sẽ về nhà. . . .

“Không còn kịp rồi” Đôi mắt tràn đầy đau khổ và mệt mỏi, trong lòng Hàn Tương Cầm biết rõ mình không thể gặp mặt người đàn ông mình yêu lần cuối.

“Không, mẹ, mẹ đừng nói chuyện không may!” Đỗ Băng Nhi lệ rơi đầy mặt phủ nhận những gì mẹ mình nói, cô không muốn bỏ đi hy vọng cuối cùng đơn thuần tin tưởng chỉ cần phụ thân trở về thì mẹ có thể được cứu.

“Con rót cho mẹ chút nước uống được không?” Đỗ Băng Nhi nghĩ biện pháp chuyển dời sự chú ý của mẹ.

Mà thanh âm đứt quãng của mẹ làm cho tròn mắt u ám của cô chìm vào trong vô vọng.

”Không, không cần Mẹ phải vội đem những lời muốn nói với con nói cho xong bằng không sợ rằng không kịp nữa .

“Sẽ không đâu” Cổ họng nghẹn ngào như là nhét đầy đá, Đỗ Băng Nhi chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

“Chờ con đủ mười tám tuổi, có thể rời đi nơi này. Đây là ước định lúc trước” Hàn Tương Cầm cảm giác được thân thể sắp chống không nổi nhưng không nhìn rõ được những vệt nước mắt loang lổ trên khuôn mặt con gái.

“Con không nghe những chuyện không trọng yếu đó con chỉ muốn mẹ luôn ở cùng con” Không có mẹ, cô làm sao đối mặt với những ngày tiếp theo?

Trong lòng Đỗ Băng Nhi không ngừng khẩn cầu thần linh khắp nơi, đừng để cô mất đi người quan trọng đối với cô như vậy.

“Đứa ngốc, mẹ cũng muốn nhìn con lớn lên, yêu đương, kết hôn, sinh con . Bất quá không có cái phúc khí đó” Nụ cười thê lương hiện trên khuôn mặt Hàn Tương Cầm.

“Có, mẹ, mẹ có phúc khí đó, chỉ cần ba vừa về đến, ông nhất định sẽ lập tức đưa mẹ đi bệnh viện .” Đỗ Băng Nhi nắm lấy bàn tay lạnh buốt của mẹ đau khổ khóc thét.

“Băng Nhi đừng khóc, yên lặng nghe mẹ nói có mấy lời nếu không nói chỉ sợ sẽ không có cơ hội nói.” cố gắng chống chọi ý thức đang dần rời rạc Hàn Tương Cầm nhìn cặp mắt con gái giống với cặp mắt người đàn ông mà bà yêu

“Mẹ mẹ nói Băng Nhi nghe mẹ nói ”

Đỗ Băng Nhi kìm nén lại trước mặt mẹ, biết rõ mẹ muốn qua cô nhìn thấy người bà yêu.

“Con là đứa con gái ngoan, tuy biết rõ thân thế của mình nhưng chưa từng có nửa câu oán hận. Lúc trước nếu mẹ không yêu ba con hơn nữa mang thai con, con sẽ không phải trôi qua cuộc sống khổ cực như vậy. Mẹ tuy ngoài miệng không nói nhưng mẹ đều thấy hết. Vì mẹ con vẫn luôn nén nỗi giận với sự ức hiếp của phu nhân và tiểu thư, rõ ràng con cùng tiểu thư đều là con của ba con nhưng lại cách biệt như trời với đất, đây hết thấy cũng bởi vì mẹ yêu một người đàn ông không nên yêu” Âm điệu ai oán thở dài thống khổ.

Hồi tưởng trước kia, trong mắt Hàn Tương Cầm có yêu có oán cũng có hối hận.

“Mẹ, con tuyệt không cảm giác mình khổ”

Có mẹ bên cạnh cô ít nhất cảm giác mình khổ còn có chút giá trị, một khi mẹ qua đời cô thật sự không biết nên búng phó cuộc sống sau này như thế nào.

“Biết rõ năm đó điều kiện để đáp ứng cho con mang họ Đỗ là điều kiện không công bằng nhưng mẹ đã đáp ứng rồi, trong chuyện này cũng ẩn dấu không ít tâm tư của mẹ, mẹ hy vọng con có thể ở gần bên ba con ”

Tuy mẹ con cô có thể ở lại Đỗ gia nhưng nữ chủ nhân Đỗ gia lại đem hai mẹ con cô đuổi đến nơi xa nhà chính nhất, cơ hội có thể gặp mặt nam chủ nhân Đỗ gia rất ít, nhưng đúng là vẫn còn có một đường hi vọng như vậy Hàn Tương Cầm vẫn vui vẻ chịu đựng.

“Cứ như vậy mẹ con chúng ta trải qua cuộc sống làm nô làm bộc mười lăm năm, hôm nay mẹ lại đi trước con một bước để lại một mình con ở chỗ này mẹ rất yên tâm a!” Hiện tại Hàn Tương Cầm rất hối hận điều kiện lúc trước mà mình đáp ứng.

“Không, mẹ, mẹ đừng đi đừng bỏ lại một mình Băng Nhi” Nước mắt Đỗ Băng Nhi rơi như mưa thanh âm đau thương tan nát cõi lòng.

“Ngoại trừ xin lỗi mẹ thật không nghĩ ra lời nói có thể biểu đạt trong nội tâm đối với con thiệt thòi thiếu nợ”

Tầm mắt mơ hồ tựa hồ nhìn thấy Câu Hồn sứ giả đang hướng bà từng bước một tiếp cận, Hàn Tương Cầm Tâm ôm trong lòng muôn vạn lời muốn nói với con gái lần lượt nói ra, chỉ còn đây nghi ngờ nhìn nữ nhi bị thua thiệt.

“Không cần nói xin lỗi Băng Nhi một chút cũng không trách mẹ, mẹ” Giờ này khắc này Băng Nhi biết điều duy nhất mình có thể làm chỉ có để bà an tâm qua đời.

“Nói cho ba con biết nói ông ấy hãy quan tâm tới con, bảo vệ con” Cảm giác lạnh như băng bao phủ Hàn Tương Cầm, Sinh mạng như ngọn đèn sắp tắt yếu ớt chợt lóe lên rồi vụt tắt.

“Mẹ đừng nói nữa” Lôi kéo bàn tay tiều tụy của mẹ dán trên má Băng Nhi khàn cả giọng hô.

“Con gái đáng thương của mẹ” Nhẹ giọng lắm bầm ngừ khí vô hạn bi thương.

Dù không muốn thế nào, Hàn Tương Cầm cuối cùng kháng cự không được bệnh mà tra tấn hai mắt vừa nhắm, trái tim một mối kiệt lực của bà đã ngừng đập.

“Mẹ” Nằm ngã vào trên người của mẹ Băng Nhi khóc rống nghẹn ngào.

Ngoài cửa sổ mưa bụi lạnh như băng chẳng biết lúc nào bắt đầu rơi, mà người đàn ông Hàn Tương Cầm yêu vẫn không xuất hiện.

Vượt qua hoa viên được xếp đặt xa hoa, hai đạo thân ảnh trẻ tuổi một trước một sau tiến vào phòng lớn.

Người phía trước thân hình hơi đầy đặn tư thái xinh đẹp ăn vận những trang phục hàng hiệu, dưới chân mang một đôi ủng da cừu ngắn nhập khẩu từ Italy, hóa trang tinh xảo thành quý khí mà kiêu ngạo.

Người phía sau thân hình nhỏ bé mảnh mai tựa như chỉ cần 1một cơn gió có thể thổi bay, một thân báo trắng vấy đen cũ kỹ mặc cùng người phía trước chênh lệch, có vẻ nghèo khó mà hèn mọn.

“Mẹ, con đã về” tùy ý vút túi xách da màu trắng trên mặt đất, Đỗ Lệ Nhi tác phong cùng thanh âm nũng nịu xà vào lòng mẹ.

“Về rồi sao, buổi lễ tốt nghiệp có mặt hay không?”

Khuôn mặt tỉ mỉ che dấu vài vết hằn của năm tháng, ánh mắt từ ái của Khổng Lan Huân lưu luyến trên khuôn mặt tràn đầy nét thanh xuân của con gái.

“Không mặt, mẹ, vừa rồi con nhìn thấy hoa viên biệt thự kiểu Tây Ban Nha của Lãnh gia có rất nhiều công nhân ra ra vào vào, có phải có người muốn dọn vào ở không?” Chớp đôi mắt phượng ngữ điệu của Đỗ gia đại tiểu thư ngọt ngào khó nén hưng phấn.

“Đúng vậy a, nghe nói Lãnh bá bá cùng Lãnh bá mẫu bọn họ tuần sau trở về Đài Loan, hơn nữa đã quyết định muốn định cư ở đây” Võ võ bàn tay trơn mềm của con gái Đỗ phu nhân sũng ái cười nói.

“Thật sao” mắt phượng tinh quang chợt lóe vội vàng truy vấn “Vẫn còn anh Lãnh Tiêu?”

“Con nhớ nó vậy sao.” Xem xét khuôn mặt ửng đỏ của con gái bảo bối Đỗ gia nữ chủ nhân cố ý cười trêu nói.

“Người ta rất nhớ anh ấy mà!” Nghĩ tới anh Lãnh Tiêu của cô trong nháy mắt Đỗ Lệ Nhi thu hồi vẻ ngạo mạn trên mặt đổi lại thần sắc tựa như yêu say đắm.

“Không phải chỉ có nhớ thôi a! Mẹ nhớ khi còn bé con luôn la hét muốn làm cô dâu của Lãnh Tiêu.” Đỗ phu nhân xoa xoa má hồng phấn của con gái giọng điệu mười phần thương tiếc.

“Ai nha! Mẹ, mẹ lại giễu cợt người ta.” Đỗ Lệ Nhi làm nũng ôm lấy mẹ.

“Ai kêu con lại vội vàng truy vấn Lãnh Tiêu những người khác sao con không hỏi!” Tâm tư của con gái Khổng Lan Huân làm sao không hiểu.

“Đáng ghét, không thèm nghe mẹ nói nữa a!” Khuôn mặt Đỗ Lệ Nhi đỏ bừng quay đầu hờn dỗi.

Trong đôi mắt phượng xấu hổ mang theo lơ đãng cùng e sợ, vừa nhìn đến bóng người im lặng ở góc đại sảnh thì trong nháy mắt chuyển thành chán ghét cùng khinh miệt.

Ngữ điệu kiêu mị lại chuyển lạnh lùng, Đỗ Lệ Nhi giương giọng ra lệnh: “Uy, mày còn đứng đó ngây ngốc làm gì? Còn không giúp tao rót ly nước chanh lại đây a, suốt ngày giống như người gỗ đứng ở đằng kia chướng mắt.”

Tiểu nha đầu bị trách móc thân hình mảnh khảnh là em gái cùng cha khác mẹ với Đỗ Lệ Nhi là Đỗ Băng Nhi, tuổi tác hai người kém bất quá ba tháng nhưng địa vị tại Đỗ gia lại như trời cách biệt đất.

Đỗ Băng Nhi ánh mắt vẫn như trước rủ xuồng thần sắc hoảng hốt như trong khoảng thời gian ngắn không nghe được lời Đỗ Lệ Nhi nói.

Khổng Lan Huân thấy Băng Nhi không trả lời lộ ra gương mặt trang điểm tỉ mỉ, trước mặt khắc ôn nhu hòa ái đảo mắt không thấy bóng dáng.

“Băng Nhi, mày không nghe thấy tiểu thư nói sao? Còn không nhanh nhặt bao da trên mặt đất lên sau đó đi rót ly nước chanh lại đây” Ánh mắt từ ái của Đỗ phu nhân như là trong nháy mắt đóng băng lãnh mạc âm trầm ra lệnh.

Đối với nghiệt chủng mà chồng bà gieo trên người nữ hầu ti tiện Khổng Lan Huân cho tới bây giờ đều không xem cô như một phần tử của Đỗ gia, mẹ của Đỗ Bằng Nhi cô và cả con gái à bà ta sinh ra đều khiến bà xem thường.

Bất quá, bà lại ngoài dự đoán của mọi người đáp ứng cho mẹ con cô ở lại Đỗ gia, đây cũng không phải là bà thiện tâm mà là bà tuyệt không cho phép chồng mình ở bên ngoài nuôi dưỡng mẹ con Hàn Tương Cầm, bà không để cho người đàn bà can đảm cùng chồng bà vụng trộm được sống khá giả.

Bà cố ý đem mẹ con cô ở lại trong mắt bà, làm cho chồng bà thấy mà sờ không tới để cho hai mẹ con cô trải qua cuộc sống nô bộc đây mới là ý đồ chân chính của bà. Bà muốn tra tấn Hàn Tương Cầm cả đời làm cho con gái của bà ấy cũng đi theo thống khổ.

Nhưng đáng tiếc vô cùng mạng hèn của Hàn Tương Cầm không đủ nhận đã chết vào năm ngoái.

Cũng được dù sao sai lầm của bà ấy còn có con gái bà ấy có thể trả lại.

Khổng Lan Huân tàn nhẫn giao Bằng nhi cho Lệ Nhi làm nữ bộc sai khiến, đến trước khi cô tròn mười tám tuổi rời đi Đỗ gia đều mặc cho tỷ tỷ cùng cha khác mẹ phân công.

“Vâng, phu nhân, tiểu thư, tôi lập tức đi ngay.” Đỗ Bằng Nhi kéo tâm thần rời rạc trở về hèn mọn đáp.

Lưng cứng còng xoay người nhặt lên balô bị Đỗ Lệ Nhi ném trên sàn nhà, Đỗ Bằng Nhi động tác nhanh chóng tránh lui trong nội tâm thập phần hiểu rõ phu nhân và tiểu thư có bao nhiêu chán ghét trông thấy cô.

“Hừ, nhìn sẽ làm cho bực mình!” Khẩu khí Đỗ Lệ Nhi cảm hận kiên cường vô tình, không chút nào coi Đỗ Bằng Nhi là em gái cô mà đối đãi.

“Vậy thì đừng nhìn tránh cho hại mắt. Lệ Nhi mẹ nói cho con biết ...” Khổng Lan Huân ôn nhu hoán hồi sự chú ý của con gái.

Hai mẹ con bà tiếp tục trò chuyện đều lười liếc nhìn Bằng Nhi.

Thân ảnh mảnh khảnh của bước nhanh rời đi phòng khách rộng rãi, Đỗ Bằng Nhi nhếch cặp môi đỏ mọng nắm chặt trong tay ba lô da màu trắng cổ găng đề nổi nghẹn ngào tại vết hằn xuống.

Mẹ qua đời đến nay cũng đã một năm, cô vẫn rất khổ rất khổ nhất là nhìn thấy Đỗ Lệ Nhi người chị cùng cha khác mẹ với cô và đại phu nhân cười cười nói nói thì cô liền khó nén đau xót trong lòng.

Nếu như mẹ còn sống trên đời cô cũng cô bé có người thương có người thích.

Lên lầu đi vào phòng Đỗ Lệ Nhi, Bằng Nhi đối diện trong phòng bày trí hoa mỹ xa xỉ như không thấy, đi thẳng đến bên cạnh tủ quần áo bỏ xuống ba lô trên tay sau đó nhanh chóng xoay người rời khỏi để tránh gây chuyện.

Lần đầu tiên đi vào phòng ngủ Lệ Nhi, Bằng Nhi mới chính thức cảm giác được mình và cô ta căn bản chính là người của hai thế giới.

Tuy các cô có cùng một người cha là Đỗ Phong Thần nhưng tư cách và địa vị của hai người lại trời đất cách biệt.

Mẹ Đỗ Lệ Nhi là vợ cả của Đỗ Phong Thần, một thiên kim nhà giàu ông ta danh chính ngôn thuận cưới về.

Mà mẹ cô chỉ là một hạ nhân, một nữ bộc nghe theo sự sai khiến của chủ nhân Đỗ gia.

Năm đó sau khi mẹ Đỗ Lệ Nhi xác định mang thai, liền tuyên bố cùng Đỗ Phong Thần phân giường phân phòng mà ở. Hai người biểu hiện ra vẫn là như trước ân ái trên thực tế lại trải qua cuộc sống “Cùng kính Như Bằng”.

Mẹ cô ôn nhu động lòng người trong đêm lần đầu chiếu cố ba say rượu bị ông ấy hấp dẫn bà lại không may mắn mang thai.

Vì không để ba khó xử mẹ con cô nén giận sinh hoạt tại Đỗ gia. Phu nhân nói rõ cho cô mang họ Đỗ là vì bảo vệ mặt mũi người đàn ông Đỗ gia đợi cô tròn mười tám tuổi nhất định phải cùng mẹ tách ra một mình rời đi Đỗ gia.

Các loại điều kiện không công bằng cùng bôi nhọ nhân quyền toàn bộ người mẹ đáng thương của cô đã đáp ứng rồi chỉ vì có thể ở lại Đỗ gia.

Nhưng mẹ lại sớm rời đi nhân thế

Cách sinh nhật mười tám tuổi của cô chỉ có hai năm nhưng cảm giác lại như là xa xa không hẹn.

Thiếu mẹ bên cạnh Băng Nhi không muốn ở lại Đỗ gia thêm một giây nào. Chỉ vì lời hứa cho dù mẹ đã qua đời cô vẫn phải là tuân thủ mặc dù chịu đủ lời nói lạnh nhạt và người khác trào phúng, nhẫn chịu Lệ Nhi vĩnh viễn khi dễ không chừng mực cô vẫn phải là tiếp tục nhẫn nại, cô đã hứa với mẹ trước sinh nhật mười tám tuổi sẽ làm bạn bên cạnh ba.

Trời biết, ba nhiều năm xuất ngoại công tác đối với cô mà nói căn bản giống người xa lạ.

Nếu không có Tiểu Bạch làm bạn, thời gian cô ở Đỗ gia đã sớm chóng đờ không nổi nữa.

Sau giờ Ngọ ngày chủ nhật, mẹ con Đỗ Gia dắt tay nhau ra cửa đi mua sắm, điều này làm cho Băng Nhi may mắn được nghiêm chỉnh nhân rồi.

Băng Nhi mang theo một lọ sữa tươi lạnh buốt xuyên qua tầng tầng rừng cây đi vào chỗ sâu nhất trong hoa viên, dưới

2. Chương 2

chân tường màu nâu đen có một cái lỗ nhỏ cô giương giọng hô hoán.

“Tiểu Bạch, mau tới uống sữa tươi.” ngữ khí nhẹ nhàng tràn đầy sung sướng.

Một con Mal té tư khuyển Ling cao hứng lắc mạnh cái đuôi phi thân nhào vào trong lòng Băng Nhi, cái lưỡi màu hồng phấn nhiệt tình liếm láp gò má trắng nõn của cô.

“Sắp làm mẹ rồi còn làm nũng mê người như vậy.” Băng Nhi nhẹ tay phẩy đi bùn đất bám trên lông Mal té tư khuyển, giọng ôn nhu vô cùng cưng chiều như đối đãi với người thân.

“Gâu!” Chú chó hưng phấn hướng cô mà sủa.

“Hừ, đừng ồn ào bị người ta nghe thấy sẽ không hay.” Băng Nhi dựng thẳng lên ngón trỏ phải tựa dờ bên môi khản trương quát khê.

Tiểu Bạch là Mal té tư khuyển vật cưng của Lãnh gia cùng Đỗ gia là hàng xóm, bởi vì chủ nhân nhiều năm cư trú ở nước ngoài đem nó cho những hạ nhân trong coi.

Sau hôm mẫu thân qua đời không lâu Băng Nhi lại bị Lệ Nhi kiêu căng khi dễ chịu ủy khuất chỉ có thể trốn đến nơi sâu trong hoa viên này mà thương tâm khóc.

Nhưng vào lúc này cô vô tình gặp Tiểu Bạch trốn ra.

Cô vốn rất thương tâm lại bị động tác giải trí tứ chi của chó con dẫn tới nét mặt tươi cười, từ đó về sau liền cùng nó làm bạn tốt chỉ cần cô rảnh sẽ tới chỗ này chờ gặp Tiểu Bạch cùng nó chơi đùa.

“Hahaha” Chó con nhấm bên gáy Băng Nhi chui cọ chọc cho cô tươi cười rạng rỡ “Được rồi được rồi, tao biết mày rất cao hứng, tao cũng rất cao hứng a!”

Băng Nhi ngăn lại Tiểu Bạch tâm tình vô cùng hưng phấn lấy ra sữa tươi đã chuẩn bị đổ vào trong chén nhỏ màu vàng.

“Rất ngoan, uống chậm một chút lại không có người giành với mày.” Nhìn chó con lắc lư cái đuôi nhỏ vùi đầu vào chén liếm uống, biểu hiện thỏa mãn hiện trên mặt Băng Nhi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở cành lá chiếu rọi ra nhiều vệt sáng trắng, Băng Nhi vui vẻ vuốt bộ lông trắng của chú chó nhỏ hồn nhiên chưa phát giác ra một đạo thân ảnh cao to theo đuôi Tiểu Bạch tới.

“Thì ra là nó thường chạy tới nơi này!” Thân hình cao lớn dựa trên thân cây hai tay vòng ở trước ngực ngũ quan khắc sâu đối lập với quang cảnh mờ mờ thấp thoáng càng lộ vẻ lạnh lùng dọa người.

Con người đen rử xuống làm người ta không phát hiện được chút nhiệt độ nào, vành môi mỏng nhếch lên như không vui. Sau khi Lãnh Tiêu xem xét tròn vẹn một người một chó nhiệt tình hện hò hơn nữa canh giờ quyết định lên tiếng cắt đứt.

Đôi mắt kinh hoàng trong phút chốc nâng lên theo tiếng, trái tim thiếu nữ không khỏi chấn động lập tức gia tăng tốc độ nhảy không ngừng.

“Anh là Lãnh thiếu gia!” Vừa thấy người đến đúng là chủ nhân đích thực của Tiểu Bạch Băng Nhi sợ tới mức thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác.

Cô đã từng tránh ở góc rất xa xem qua anh Lãnh Tiêu trong miệng Lệ Nhi nhớ mãi không quên này, biết rõ anh ấy là con một của vợ chồng Lãnh gia. Lúc Lệ Nhi bảy tuổi anh ấy là thiên tài có chỉ số thông minh vượt qua hai trăm vừa tốt nghiệp đại học ở Massachusetts Mỹ về nước đang chuẩn bị tiếp nhận tập đoàn kinh doanh đa quốc gia của cha mình.

Tuy chưa từng nhìn kỹ chính diện nhưng cô có thể xác định anh ta và Lệ Nhi là người cùng một thế giới không phải nhân vật mà cô có khả năng tiếp cận.

Nữ chủ nhân Đỗ gia mẹ của Lệ Nhi thậm chí lén gọi anh ta là con rể tương lai.

“Đỗ Băng Nhi thì ra là cô luôn chiếu cố chó nhà hàng xóm như vậy khó trách nó lại thích chạy ra ngoài” Giọng điệu ôn hòa nghe không ra một tia tình cảm, cặp mắt đen như băng châu nhìn quét qua thân hình mảnh mai của Băng Nhi rồi lại chuyển qua nhìn thẳng chú chó nhỏ đứng ở bên cạnh cô.

“Tôi... Lãnh thiếu gia.” Băng Nhi có chút kinh ngạc, anh ta biết cô?!

“Thật bất ngờ tôi biết cô là ai sao?” Lãnh Tiêu muốn cười nhưng không cười nhìn cô cảm thấy bộ dáng quẫn bách của cô rất vui vẻ.

Bị đôi con người đen bén nhọn nhìn thẳng đôi mắt Băng Nhi rử xuống không biết làm sao.

“Phải có một chút, tôi với người hầu của Đỗ gia dù sao không khác biệt.” Âm điệu châm chọc hư chuyển có chút tự giễu.

“Nhưng cô xác thực là con gái của Đỗ Phong Thần” Bất kể địa vị hèn mọn bao nhiêu huyết thống vẫn không thể phủ nhận.

“Nếu như có thể tôi thà rằng mình không phải là con gái của ông ấy.” Như vậy cô sẽ không cần phải ở lại cái trang viên cầm tù cô.

Tuy cô không lo ăn không lo mặc nhưng không có tự do thuộc về mình. Nếu như cô có thể không để ý lời hứa của mẹ có thể rời đi ..., thật là tốt biết bao!

Như vậy cơ hội đi học của cô tự nhiên cũng không bị tước đoạt.

“Cô không nên nghĩ như vậy, chỉ cần trên người cô còn chảy dòng máu của ông ta, cô liền có quyền đi tranh thủ quyền lợi.” Lãnh Tiêu nhìn không quen khí thể mềm yếu của cô.

Trong suy nghĩ của hắn từ trước đến nay phạm là chuyện hắn muốn, thứ nên thuộc về hắn hắn đều đi tranh đi đoạt, Đỗ Băng Nhi ủy khuất căn bản là hành động chèn ép nhất lấy cố.

“Tranh thủ cái gì?” Đỗ gia căn bản không tha cho cô cô còn có thể tranh thủ cái gì?

Lời của Lãnh Tiêu làm cho cô bị mê hoặc khó có thể lý giải.

“Điều này là dựa vào bản thân mình suy nghĩ.” Đơn giản và ngu dốt là bất lợi lớn nhất.

“Tôi không rõ ý của anh.” Băng Nhi hoang mang lắc đầu.

“Qua một thời gian cô sẽ hiểu” Khóe miệng Lãnh Tiêu chứa đựng một vòng tàn ngược quang mang kỳ lạ, giờ khắc này hẳn có chút muốn biết chú thỏ nhỏ đơn thuần một khi thay đổi tính tình sẽ làm thế nào để phản công trở lại.

“Tôi” Đang lúc Băng Nhi muốn hỏi lại cho rõ thì lúc này mới ý thức được anh ta đã đứng ở trước mặt cô rồi, gần đến cô có thể ngửi được mùi nước hoa trên cơ thể anh ta truyền đến.

Nhìn Lãnh Tiêu từ khoảng cách gần như vậy, Băng Nhi mới giật mình phát hiện ra bề ngoài anh tuấn của anh ta quả thực hoàn mỹ không thể soi mói.

Dáng người thon dài cao ngất phát ra khí thế nhiếp người, khuôn mặt tuấn mỹ khảm hé ra đôi môi mỏng gợi cảm cùng mũi cao thẳng tắp.

Nhưng điều duy nhất khiến Băng Nhi khó có thể dời tầm mắt chính là đôi mắt của hắn, đôi mắt hết như hổ phách ánh sáng nhạt xuyên qua đẹp mê người nhìn chằm chằm đôi mắt hắn cơ hồ ngay cả linh hồn đều bị nhiếp tuyệt xấu hổ.

Lại nữa rồi, lòng của cô lại bắt đầu thành thịch đập loạn không giải thích được.

“Chớ vật dăm uống đồ của nhà người ta quy củ đều đã quên sao? Đến đây!” Đột nhiên xuất hiện trách cứ như là vùng địa cực Hàn Phong làm người không rét mà run đồng thời cũng cắt đứt Băng Nhi xuất thần ngóng nhìn.

“Ô ô ô” Mal té tư khuyển phát ra tiếng kêu sợ hãi lách mình chạy vội tới bên người Băng Nhi.

“Ách, Lãnh thiếu gia xin anh đừng dữ với Tiểu Bạch” Mắt thấy Tiểu Bạch tại Lãnh Tiêu quát run rẩy co lại trốn đến chân của mình Băng Nhi lập trường bạc nhược yếu kém tối nghĩa mở miệng cầu tình.

“Tôi quản giáo chó của nhà của tôi liên quan gì tới cô?” Lãnh Tiêu xem ra gương mặt tuấn mỹ chính tà khó phân biệt.

“Tiểu Bạch là bạn tốt của tôi.” Cô cố lấy dũng khí đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của hắn.

”Nó là chó của anhà tôi chẳng lẽ tôi quản thúc sủng vật nhà mình còn phải hỏi qua ý kiến của cô sao? Lãnh Tiêu nhú mày trừng mắt tiểu cô nương này dám can đảm nhìn thẳng hắn.

Từ trước đến nay người bên ngoài vừa thấy được thần sắc lạnh lùng của hắn sẽ sợ tới mức liên tiếp phát run, chỉ có cô không sợ hắn.

“Tôi ... tôi không có ý đó nhưng mà Tiểu Bạch. Tiểu Bạch nó hiện tại không chịu nổi dọa ... Khẩu khí nói chuyện của anh ... có thể đừng dữ như vậy không ... ” Tuy hai tay toát mồ hôi lạnh Băng Nhi vẫn không chịu buông tha quyết tâm bảo vệ cho Tiểu Bạch.

“Tôi dữ hay không liên quan gì tới cô, cô cần gì lắm miệng” Thân hình thon dài kiện tráng của Lãnh Tiêu nhanh như báo ra tay nắm lên chú chó nhỏ đang tránh né hắn, đang tính toán trở về trừng trị một phen.

“Tiểu Bạch! Lãnh thiếu gia xin anh mau buông tay đừng dùng sức bắt nó!” Hoảng sợ khi thấy Tiểu Bạch bị Lãnh Tiêu cao cao mang theo, Lý trí Băng Nhi hoàn toàn biến mất, cô xông lên phía trước phần đầu quên mình, đối với hắn khi dễ Tiểu Bạch loạn đã một trận.

Đối mặt Băng Nhi công kích căn bản không đau nhức không ngứa lãnh Tiêu không nhúc nhích, tùy ý cô vô lực nắm tay càng không ngừng rơi xuống, ánh mắt vốn không gợn sóng trong chớp mắt hiện lên một tia tán thưởng.

“Lá gan của cô không nhỏ!” Cho đến thế công của Băng Nhi giảm bớt Lãnh Tiêu nắm lấy cổ tay bé xíu của cô chỉ cần hắn dùng sức gấp lại sẽ gãy.

“Tôi ... thực xin lỗi, Lãnh thiếu gia xin anh đừng tức giận, xin anh có gì từ từ nói Tiểu Bạch nó sẽ ngoan ngoãn theo anh trở về.” Tiếp thu được Tiểu Bạch phát ra ánh mắt cầu cứu lúc này Băng Nhi mới ý thức được mình mới vừa làm gì.

Cô rõ ràng động thủ đánh người hơn là lại là Lãnh thiếu gia cao cao tại thượng!

“Nó là chó nhà tôi vốn nên nghe lời của tôi!” Thử hỏi có chủ nhân nào nhìn thấy vật cưng nhà mình được người khác ôm vào trong ngực mà cao hứng? Cho dù bọn họ nhiều năm không ở nhà thân là vật cưng không nên có hai lòng.

“Nhưng Tiểu Bạch nó ... nó mang thai đối với nó không thể quá thô lỗ” gom góp toàn bộ dũng khí trong nội tâm, Băng Nhi không sợ ánh mắt sắc bén của Lãnh Tiêu lại lần nữa vì Tiểu Bạch xin tha.

“Nó mang thai?! Thế nào cũng là loại chó hoang!” Lãnh Tiêu nộ khí trùng thiên lực tay không tự chủ tăng thêm, Tiểu Bạch đau đến buồn bã không ngừng.

“Không, không phải chó hoang. Thực xin lỗi, làm cho Tiểu Bạch mang thai chính là Tiểu Hắc nhà tôi” Băng Nhi hốt mất phẩm hồng lo lắng tranh thủ thời gian giải thích.

“Hừ, thì ra là Tiểu Hắc coi như nó lợi hại!” Biết không phải là chó hoang bên ngoài làm cho nhà mình vật cưng mang thai, Lãnh Tiêu rốt cục chịu thừa nhận chó nhỏ trong tay ra.

Băng Nhi đuổi tay tranh thủ thời gian ôm lấy Tiểu Bạch, trấn an thân thể nho nhỏ của nó bất an run rẩy.

“Biết là Tiểu Hắc vậy anh cũng không cần tức giận Tiểu Bạch a!” Cô ngẩng đầu nhìn Lãnh Tiêu cảm kích.

“Ai nói, không có sự đồng ý của chủ nhân liền vụng trộm trái cấm, nên phạt!” Chưa dừng một tà nịnh cười, hần hết lần này tới lần khác không cho cô nhanh như vậy liền phóng hạ trong lòng lo lắng.

“Anh...anh muốn phạt Tiểu Bạch?” Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch một mảng.

“Đó là đương nhiên, nó nếu là vật cưng do nhà tôi nuôi dưỡng đương nhiên phải tuân thủ theo quy củ của nhà tôi.” Thần sắc cô bối rối làm cho hần cao hứng, một cổ hào hứng trên cột cổ.

“Nhưng mà tôi nghe mẹ anh nói. Thực xin lỗi, tôi nói sai rồi, tôi nghe nói Lãnh phu nhân và phu nhân nhà tôi vốn có ý định cho Tiểu Hắc và Tiểu Bạch lai giống, như vậy Tiểu Bạch cũng không tính là phạm sai lầm lớn a!” Cô nhớ rõ từng nghe đầu bếp Đỗ gia đề cập nữ chủ nhân cố ý mượn từ tiểu Cầu đám hỏi lai giống đến xúc tiến quan hệ hai nhà.

“Sự kiện đó còn chưa được cho phép” Lãnh Tiêu trả lời như là một chậu nước lạnh hung hăng giội tắt ngọn lửa hy vọng cuối cùng trong lòng Băng Nhi.

“Nhưng mà ...” Trong đầu Băng Nhi một đoàn hỗn loạn lo lắng suy tư làm thế nào mới có thể để cho Lãnh thiếu gia bớt giận.

Lãnh Tiêu mảy phong nhảy lên khéo miệng ranh mãnh giơ lên, ánh mắt sắc bén như mũi dao không lưu lại dấu vết đánh giá Băng Nhi.

Tóc cô ngắn chạm vai chải chỉnh tề ở sau tai, chân mày nhỏ nhắn cong cong tôn lên đôi mắt long lanh, phía dưới là lông mi dày vểnh lên như cánh quạt che lấp, dưới sống mũi khéo léo là môi trái tim cực kỳ giống một trái cà chua đỏ bọc đường ngọt, tổ hợp mặt hình trái xoan xem ra thật mát mẻ ngọt ngào, thân thể mặc dù hơi gầy yếu nhưng chỗ nên trở mã cũng thật linh lung hấp dẫn.

Trong nháy mắt một cái ý nghĩ tà ác nảy sinh trong đầu hần

“Muốn tôi không phạt Tiểu Bạch cũng được, bất quá tôi có một điều kiện.” chăm chú dò xét ánh mắt cô Lãnh Tiêu nhẹ nhàng mở miệng.

“Điều kiện gì?! Lãnh thiếu gia anh cứ việc nói, chỉ cần có thể tôi đều đáp ứng anh” Vì Tiểu Bạch, Băng Nhi nói điều kiện gì cũng sẽ đáp ứng Lãnh Tiêu.

“Mặc kệ điều kiện gì sao?” Hần nở một nụ cười gian trá.

“Ừ, chỉ cần anh không dữ với Tiểu Bạch mặc kệ anh muốn tôi làm cái gì tôi đều đáp ứng anh” Đôi đồng tử của Băng Nhi chiếu lấp lánh chờ đợi xem hần như thiên thần cao quý.

“Phải không? Nếu như tôi nói muốn cô thay thế Tiểu Bạch làm vật cưng của tôi?” Nuôi chó có cái gì kỳ lạ quý hiếm, nuôi mọi tiểu ái nô mọi sự đều nghe lời không phải càng thú vị hơn sao.

“Tôi? Anh muốn ta làm ... làm vật cưng của anh?” Lòng mào Băng Nhi nhẹ chau lại kinh ngạc không ngậm miệng được.

Ý của Lãnh thiếu gia là muốn cô làm người hầu của hắn sao?

“Không sai! Tôi thậm chí có thể cho cô Tiểu Bạch. Bất quá, cô phải trở thành vật vật chuyên chú của tôi, mặc tôi phân công.” Lãnh Tiêu lại thêm chút ít mỗi hấp dẫn Băng Nhi rơi vào cạm bẫy.

Vừa nghĩ tới Lãnh Tiêu muốn đem Tiểu Bạch cho cô, Băng Nhi không cần suy nghĩ liền bất cứ giá nào đáp ứng.

“Được, tôi đáp ứng anh” Hắn muốn đem Tiểu Bạch cho cô a! Băng Nhi hưng phấn mà gật đầu đáp ứng.

Đây quả thực là kinh hỉ từ trên trời rơi xuống, có thể có được Tiểu Bạch đối với cô mà nói giống như là ở trên đời này có thêm một người thân, cô cao hứng căn bản vô tâm nghĩ lại làm vật cưng của Lãnh Tiêu là chuyện thái quá cỡ nào.

“Đáp ứng như vậy dứt khoát, cô không sợ hối hận?” Khóe miệng chứa đựng cười đắc ý ngán, đáy mắt thâm thúy chứa đầy nan giải quang mang.

“Sẽ không, tôi tuyệt sẽ không hối hận, bất quá tôi không thể đem Tiểu Bạch về Đồ gia Phu nhân và tiểu thư sẽ tức giận” Tâm tình hưng phấn hơi thối Băng Nhi lúc này mới nhớ tới vấn đề thật sự.

Tại Đồ gia, cô căn bản cũng không có quyền lợi có thể nuôi vật cưng. Tuy cô cũng là con gái của Đồ Phong Thần, Lệ Nhi có thể nuôi bất luận vật cưng gì cô ấy muốn nhưng cô không thể.

Lệ Nhi là tiểu thư, mà cô nếu không mang họ Đồ, cô cũng chỉ mang thân phận con riêng.

“Vậy đơn giản, Tiểu Bạch vẫn ở nhà tôi, cô tùy thời cũng có thể đến gặp nó dẫn nó đi chơi” Lãnh Tiêu thật là rộng rãi, dù sao con Mal tế tư khuyến này chẳng qua là công cụ hắn dùng đến câu một vật cưng khác.

“Thật vậy chăng?! anh nói đều là thật sao?” Băng Nhi vừa mừng vừa lo một đôi mắt mở vừa sáng vừa tròn.

“Đương nhiên.” Hắn thoải mái đáp ứng.

“Được, tôi nguyện ý làm vật cưng của anh, nghe anh phân công.” Gặp phân cười đến rất là thân mật lập tức Băng Nhi rất cuộc vô tâm rất muốn liền liên thanh đáp ứng, trong nội tâm thì đơn thuần cho rằng Lãnh Tiêu bất quá là muốn cô hầu hạ hắn như hầu hạ Lệ Nhi.

“Như vậy từ nay về sau chỉ cần là tôi ra lệnh cô đều phải làm theo, ngay cả một tia do dự cũng không thể có, nếu không tôi liền đem Tiểu Bạch nhốt ở trong lồng không bao giờ cho nó ra cửa một bước nữa” Lãnh Tiêu giáo huấn đem những lời cay độc nói trước.

“Tôi đáp ứng, nhất định đều chiếu theo mệnh lệnh của anh làm, chỉ cần anh đừng đem Tiểu Bạch giam giữ để tôi có thể thường gặp nó, mặc kệ anh nói cái gì tôi đều nhất định tuân theo công việc.” Băng Nhi ôm sát Tiểu Bạch, chính miệng cam đoan.

“A, đây là cô chính miệng đáp ứng tôi” Con mồi dĩ nhiên căn câu xem ra thời gian định cư sẽ không quá nhàm chán.

“Ừ.” Băng Nhi cười híp mắt, cúi đầu hôn hít lấy Tiểu Bạch từ nay về sau hoàn toàn thuộc về cô.

Đối với Băng Nhi mà nói thời gian sáng sớm trước khi Đồ Lệ Nhi ra cửa đến trường là khoảng thời gian thống khổ.

Cô phải tại trước lúc Đồ Lệ Nhi rời giường đến trong phòng cô ta chờ đợi, nghe theo từng cái chỉ thị và phục tùng mỗi một đạo mệnh lệnh của cô ta.

Sau khi Đồ Lệ Nhi lên cao trung, Băng Nhi không mấy may giảm bớt.

Đồ Lệ Nhi tối hôm qua chơi đến rạng sáng hai giờ mới trở về, giờ phút này vẫn co rút trong chăn lông ấm áp, nhắm mắt làm xuân thu đại đầu mộng của cô, không có

3. Chương 3

chút dấu hiệu nào tỉnh lại.

Băng Nhi hai tay vịn chặt đôi mắt trông mong chờ đợi cô ta sẽ tự mình mở mắt ra, nhớ tới hành trình đã định sẵn hôm nay của mình.

Tối nay là vũ hội nghênh đón người mới Đỗ Lệ Nhi bước vào trường trung học Thánh Thăm, Đỗ phu nhân giúp cô ấy hẹn trước thẩm mỹ viện chăm sóc da và trang điểm, muốn cho con gái trở thành tiêu điểm đẹp nhất trên vũ hội.

Bây giờ Đỗ phu nhân đã ở dưới lầu dùng cơm rồi, nếu cô không tranh thủ thời gian hầu hạ xong Lệ Nhi xuống lầu, quay đầu lại nhất định không thiếu phần bị mắng. Nhưng mà đánh thức Lệ Nhi ngủ chưa đủ càng làm cho cô sợ hãi.

“Lệ Nhi, Lệ Nhi tiểu thư, đã sắp mười giờ rồi” Sợ hãi đến gần giường lớn, Băng Nhi nhẹ giọng hô.

Trên giường Đỗ đại tiểu thư không nhúc nhích btrên mặt 0 lại chau 83nổi lên adầu lông 5cmày như là bên tai chỉ có ruồi bọ đáng ghét nhiều angười yên cngiấc.

“Lệ Nhi tiểu thư, phu nhân đang ở phòng ăn chờ cô!” Bất đắc dĩ cô dùng tay lắc vai Lệ Nhi.

“Tránh ra!”

Một cú đá mạnh không chút lưu tình kèm theo Đỗ Lệ Nhi cay cú mắg chửi đập vào bụng Băng Nhi.

“A!”

Trong tiếng kinh hô thống khổ, thân thể nhỏ nhắn của Băng Nhi tựa như cái bao cát trong nháy mắt đã ngã trên đất. “Hừ, ai cho phép mày đụng vào tao!” Sáng sớm vận động hiển nhiên phi thường hữu hiệu chỉ thấy lúc này Đỗ Lệ Nhi đã ngồi dậy có thể nghiêm mặt mắg người.

Băng Nhi che bụng bị Đỗ Lệ Nhi hung hăng đá một cước đau đến cơ hồ sắp không đứng nổi.

“Thực xin lỗi, Lệ Nhi tiểu thư.”

“Mày còn nằm vạ trên mặt đất làm cái gì? Nhanh giúp tao thả nước tắm a!” Đỗ Lệ Nhi kiêu căng mệnh lệnh.

Tối hôm qua cùng đám bạn bè đến quán bar nhảy mờ mờ đêm đầm đìa, về đến nhà cô mệt đến tắm còn chưa tắm liền chui vào trong chăn, cứ thế hiện tại toàn thân cực kỳ không thoải mái càng làm cô phiền muộn chính là mở mắt ra liền thấy người trên đời này cô ghét nhất.

Đỗ Băng Nhi, người mẹ hồ ly tinh của cô ta không biết xấu hổ câu dẫn ba cô hại cô và mẹ mất mặt. Từ nhỏ cô đã thề đời này sẽ không để cho cô ta sống khá giả một ngày.

“Dạ, tôi lập tức đi mở.” Cổ nén đau đớn trên người Băng Nhi đi lại tập tễnh hướng đi gian phòng phía bên phải.

Đỗ Lệ Nhi có được một căn phòng tắm cá nhân chuyên dụng, phòng tắm rộng khoảng gấp hai gian phòng Băng Nhi, bên trong thiết bị quả thực đầy đủ mọi thứ bồn tắm mát xa cực lớn, phòng xông hơi hết khả năng hưởng thụ.

Mở ra khóa khổng lồ bồn tắm mát xa Băng Nhi trừng mắt nhìn trong bồn tắm không ngừng xuất hiện bọt nước, trong nội tâm cảm thấy vô cùng hâm mộ cô rất muốn trong loại bồn tắm này ngâm một hồi.....

“Ê, mày chết ở bên trong rồi a!” Ngoài cửa truyền đến Đỗ Lệ Nhi chanh chua mắg chửi làm tỉnh lại Băng Nhi tâm hồn đang bay bổng.

Băng Nhi nhán ngừng lại vùi nước bồn tắm ba chân bốn cẳng chạy vội tới trước mặt Đỗ Lệ Nhi, khom lưng hỏi thăm.

“Tiểu thư, xin hỏi có cái gì phân phó?”

“Chuẩn bị quần áo tao muốn mặc ra cửa! Ngay cả chuyện như vậy cũng cần tao dạy sao?” Mắt Phượng nhắm lại, Đỗ Lệ Nhi duỗi ra móng tay dài được tu bổ thành hình quả hạnh nhân dùng sức đâm vào cánh tay Băng Nhi.

“Không biết tiểu thư hôm nay muốn mặc cái gì?” Cố nén đau đớn trên cánh tay Băng Nhi run thanh hỏi.

“Mày từng cái từng cái lấy ra để cho tao xem a!” Như là thỏa mãn Băng Nhi lộ ra vẻ mặt đáng thương Đỗ Lệ Nhi xảo trá sau khi đưa ra chỉ thị liền xoay người tiến vào phòng tắm.

“Dạ.” nháy mắt nhiệt khí trong mắt Băng Nhi tranh thủ thời gian chạy về phía gian phòng bên kia.

Ước chừng bảy, tám mét vuông phòng giữ quần áo lớn treo tất cả phục sức hàng hiệu, nhiều vô số gần trên trăm bộ, Băng Nhi lấy ra một bộ trang phục nhãn hiệu Chanel lúc trước từng nghe Lệ Nhi Khen không dứt miệng.

“Tiểu thư, bộ này như thế nào?” cô cẩn thận từng ly từng tí đưa đến trước mặt.

“Bộ đồ này đã mặc qua.” Thiên kim đại tiểu thư ung dung ngẫm mình trong bồn dấm mát xa khe hừ.

“Còn bộ này” Băng Nhi động tác nhanh chóng đổi lấy bộ khác.

“Lỗi thời không mặc! Đổi bộ khác.” Đỗ Lệ Nhi hai mắt khép kín ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn.

Cứ như vậy Băng Nhi tại phòng giữ quần áo cùng phòng tắm tới tới lui lui chạy hơn mười lần.

Mãi cho đến Đỗ Lệ Nhi cảm thấy hài lòng chọn một bộ y phục trong đó, Băng Nhi đáng thương lúc này mới có thể thở một ngụm.

“Tới đây chà lưng cho tao.” Gương mặt kiêu mị nở một nụ cười quỷ dị.

“Dạ vâng tiểu thư.” Cầm lấy bông tắm Băng Nhi nơm nớp lo sợ bò lên bên cạnh bồn tắm mát xa.

“Mày dùng sức như vậy làm gì?! Có chủ tâm gây khó dễ với tao phải không?” Ngay tại Băng Nhi chăm chỉ làm việc thì Đỗ Lệ Nhi đột nhiên xoay người gọi cho cô một thân ẩm ướt.

“Tôi không có” Thủy châu trong suốt sáng long lanh trượt xuống gò má Băng Nhi, cô ghen ngào nói.

Tuy đã sớm biết Lệ Nhi sẽ không để cho cô trôi qua tốt nhưng 3m mỗi khi cô 7ata khi dễ 0cô thì lòng cô rất đau.

“Cẩn thận một chút cho tao” Rút ra khăn tắm lớn Băng Nhi đưa lên Đỗ Lệ Nhi bỏ lại một câu như vậy rồi đi.

“Dạ” Băng Nhi tranh thủ thời gian mang theo máy sấy theo ra phòng tắm.

Cô vừa chải chuốt tóc mai màu nâu của Đỗ Lệ Nhi, vừa sấy khô hơi nước trên tóc.

“Nóng quá mày muốn nướng cháy tóc của tao phải không!” Đỗ Lệ Nhi cố ý tại trứng gà lý chọn xương cốt.

“Thực xin lỗi.” chịu đựng quần áo bởi vì ẩm ướt mà dính ở trên da thịt đưa tới đau sát hàn ý Băng Nhi lần nữa xin lỗi cô biết rõ đây là phương pháp duy nhất có thể làm cho Lệ Nhi nguôi giận.

“Đủ rồi nhìn mày nước đều nhiều đầy trên nệm của tao, còn không mau cút ra ngoài cho tao.” Đột nhiên đẩy tay Băng Nhi Đỗ Lệ Nhi giơ lên mắt Phượng tràn đầy căm hận.

“Dạ, Thật xin lỗi” thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt theo cánh cửa mở ra đóng lại nhanh chóng biến mất tại phía sau cửa.

Trên đường rời đi phòng lớn đi trở về phòng ở của người hầu, Băng Nhi mấy lần dùng tay lau đi những giọt nước mắt trượt xuống bên má tiếc rằng sóng nhiệt trong mắt như là vôi nước đã quên đóng chặt, lau như thế nào cũng không khô một đôi thanh linh đồng tử tràn đầy thống khổ.

Băng Nhi càng không ngừng tự hỏi chính mình cuộc sống như vậy cô đến tột cùng còn có thể chịu được bao lâu?

“Tiểu Bạch hôm nay Lệ Nhi và phu nhân cùng nhau đi ra ngoài chúng ta có thể chơi thật vui.” Ôm Tiểu Bạch mới từ lỗ nhỏ đầu kia chui qua tới, Băng Nhi lộ ra nụ cười hân hoan.

Chỉ có lúc ở cùng Tiểu Bạch cô mới có thể cảm giác mình còn năng lực cười.

“Gâu gâu gâu!” chú chó nhỏ toàn thân tuyết trắng nhiệt liệt sủa đáp lại cô, nhãn cầu đen bóng giống như quả cầu pha lê long lánh.

Đột nhiên Mal té tư khuyển như là người được mùi vị gì tức giận đuổi ra chân trước nhắm túi tiền trên áo khoác của Băng Nhi bới ra cầm lấy.

“Ai nha! Bị mày người được rồi có phải không? được rồi được rồi, tao lấy ra là được” Băng Nhi thấy Tiểu Bạch tựa hồ phát hiện cô giấu giếm gì đó liền cười hì hì lấy ra.

Là phô mai đây là món Tiểu Bạch thích hẳn nhất.

“A, mở miệng ra.” Xé mở màng mỏng đóng gói Băng Nhi đem phô mai vàng trong đưa đến bên miệng Tiểu Bạch.

“Gâu!” Nhìn thấy món thích nhất Tiểu Bạch há miệng liền cắn xuống một miếng dong đưa cái đuôi nhỏ mùi ngon nhai nuốt lấy.

“Ăn ngon không?” Băng Nhi lại lấy một miếng nhỏ dứt nó.

“Gâu Gâu!” Tiểu Bạch muốn nuốt vào miếng phô mai thơm nồng lại hồi báo một tiếng sủa hưng phấn.

“Đừng vội tao đem theo ba miếng đủ cho mày ăn rồi” Nhìn đến Tiểu Bạch ngẩng mặt cái đầu nho nhỏ ăn vội vàng, Băng Nhi khó nén vui vẻ lại mở ra một miếng phô mai khác.

Chú chó nhỏ tham ăn rất nhanh liền đem phô mai Băng Nhi mang đến ăn sạch bách còn vẫn chưa thỏa mãn liếm láp miệng, Băng Nhi nhìn bộ dáng Tiểu Bạch vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn cảm giác được tảng đá đặt ở trong lòng tựa hồ biến nhẹ rất nhiều.

“Cô không cần đi học sao? suốt ngày ở cùng con chó này không chán sao?” Lãnh Tiêu thân thủ kiện tráng gọn gàng từ tường vây bay xuống ngữ điệu thoải mái mà nói.

Nhìn thấy Lãnh Tiêu xuất hiện Băng Nhi vội vàng sửa sang lại quần áo đứng dậy.

“Lãnh thiếu gia!” Cô làm sao cũng không nghĩ ra hắn sẽ ở lúc này xuất hiện.

Thấy vẻ mặt cô kính cẩn lông mày không vui chau lại chợt giãn ra ý nghĩ vừa chuyển trong nội tâm mình có ý định khác hẳn ưu rảnh rồi rút ra một điều thuốc nhen nhóm mở miệng thoải mái hỏi:

“Những cô bé cùng tuổi như cô lúc này không phải hẳn là ngồi ở trong phòng học chăm chú đi học sao? Hay là vì cùng con chó ngốc này chơi cho nên cô trốn học?” Hắn ngồi trên mặt đất không có một chút khí thế cao cao tại thượng.

Thái độ Lãnh Tiêu nhất phái thoải mái làm cho Băng Nhi không khỏi đi theo buồng lỏng thân hình đang căng thẳng.

Đối mặt cảm giác kỳ quái của hắn, hắn là Lãnh gia đại thiếu gia theo lý thuyết cô nên trốn hắn rất xa. Nhưng từ sau khi hắn đem Tiểu Bạch đưa cho cô, cô cũng rốt cuộc không biết sợ hắn ngược lại đối hắn có loại hiểu kỳ cùng cảm giác thân thiết.

Ôm Tiểu Bạch ngồi chồm hổm tại Lãnh Tiêu phía trước không xa Băng Nhi mềm yếu trả lời câu hỏi của hắn.

“Không phải, tôi...tôi không có học trung học” Trì trệ trong giọng nói tràn đầy nồng đậm bất đắc dĩ.

Sau khi mẹ qua đời ba cũng không quan tâm cô nhiều hơn, chỉ là đem cô giao cho Đỗ gia nữ chủ nhân an bài, Phu nhân không cho phép cô học trung học bản thân không có đồng nào cô một chút biện pháp cũng không có.

Cho dù cô khát vọng được đến trường cỡ nào.

“Không có?” giọng nói thâm thúy bí mật mang theo một tia kinh ngạc.

“Phu nhân không cho phép, mà tôi cũng không có tiền đến trường” Mặt Băng Nhi bởi vì khốn quẫn mà đỏ lên cô hèn mọn cúi đầu xuống.

“Đỗ Phong Thần mặc kệ sao?” Đỗ Băng Nhi cũng là con gái của ông ấy chẳng lẽ ông ấy không vì cô tranh thủ quyền lợi nên có sao?

“Ông ấy rất ít về nhà, hơn nữa là từ sau khi mẹ qua đời” Tại Đỗ gia trên thực tế người nắm quyền hành không phải Đỗ Phong Thần mà là Khổng Lan Huân chỉ cần bà ta không cho phép ngay cả Đỗ Phong Thần cũng vô pháp lật lại quyết định của bà.

“Cô muốn đi học không?” Hắc biết rõ còn cố chối.

“Muốn... nhưng....nhưng đó là chuyện không thể nào...” Giọng điệu khổ sáp tâm tình không nề hà.

“A, không thể sao?” Lãnh Tiêu nhíu mày cười, ánh mắt thâm trầm trong nháy mắt làm ra một quyết định.

“Ừ, chuyện gì một khi phu nhân đã quyết định có rất ít người có thể thay đổi” Nhìn chăm chú trên mặt biểu lộ tràn đầy tự tin, Băng Nhi nhìn cơ hồ xuất thần.

“Nhưng thân là vật cưng của Lãnh Tiêu tôi thứ nên có trong đầu không thể quá ít, tri thức học vấn không đủ người mất mặt chính là tôi” Đôi đồng tử đó lóe ra cao ngạo ma mị chống lại đôi thủy mâu vong tình của cô.

“Tôi...” Băng Nhi cúi đầu xuống nòng đậm cảm giác tự ti thoáng chốc hiện trên mặt cô.

Cô cũng muốn học trung học, thậm chí học đại học. Nhưng cô không có tiền cũng không người nào có khả năng giúp đỡ cô.

Một cô bé mười sáu tuổi trong xã hội là không thể nào tìm được một công việc gì tốt. huống chi công việc từ trên xuống dưới Đỗ gia giao phó cô đã đủ bận rộn rồi càng đừng nói chức trách phải hầu hạ Đỗ Lệ Nhi. Đi học đây đơn giản là một mơ ước xa vời.

“Cũng được, coi như đây là quà gặp mặt mà chủ nhân tặng!” bỏ qua điều thuốc trong tay thiêu đốt đến một nửa Lãnh Tiêu mang ngữ điệu huyền bí nói.

“Có ý gì? Tôi không hiểu” Băng Nhi trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Không hiểu không sao tối nay cô sẽ biết” lời nói của hắc như là lời tiên đoán.

“Buổi tối?” Buổi tối sẽ có chuyện gì xảy ra sao?

“Qua đây cho tôi xem.” Hắc hướng cô ngoắc ngoắc ngón trỏ thon dài.

Nhớ tới chính mình từng hứa hẹn đối với hắc, Băng Nhi cơ hồ là không hề nghĩ ngợi liền hướng hắc đi tới ai ngờ Lãnh Tiêu lại vươn tay đem cô ôm vào trong lòng.

“Lãnh thiếu gia!”

Tóc ngắn ngang vai chặt vật bao trùm lấy khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn, Băng Nhi mở to đôi thủy mâu kinh hoảng đồng tử trong suốt dao động luống cuống Lãnh Tiêu xem tại trong mắt có loại non nớt xinh đẹp như là đoá mận trắng.

Ánh mắt của hắc trong nháy mắt kinh diễm xem ra chính mình trong lúc vô tình bắt được con mồi đúng là một viên ngọc thô hiếm có.

“Khuôn mặt thanh tú kinh người khung xương cân xứng xúu xiu địa phương nên phát dục vẫn còn tính đạt tiêu chuẩn” Bàn tay cuồng vọng vỗ nhẹ từng cái lên khuôn mặt hoạt nộn và cổ nhỏ nhắn mềm mại cuối cùng dừng lại tại trên một cái nhũ hoa xinh đẹp.

“Lãnh thiếu gia” Băng Nhi sợ tới mức thiếu chút nữa thét lên.

“Như thế nào? Tôi không thể đụng vào vật cưng của tôi sao?” Bàn tay nóng rực cách vài vóc hơi mỏng ửng nóng hai vú thiếu nữ.

“Nhưng như lời anh nói ‘Vật cứng’ không phải chỉ người hầu sao?” cô co lại vai kháng cự trong tâm nhen nhóm lên một cảm giác lạ lẫm.

“Tiểu Bạch là người hầu của cô phải không?” từ hần chậm chạp xoa nắn, vật thể tròn trịa như quả cầu từ từ nóng lên, bành trướng lên.

“Đương nhiên không phải.” Băng Nhi khó nhịn thở hổn hển.

“Cái gọi là vật cứng của tôi chính là chỉ món đồ chơi” Như là đang quen thuộc món đồ chơi mới dường như, Lãnh Tiêu thể hiện ra khó được ôn nhu, độ lớn cặp ngực rất vừa tay hần, một tay nắm giữ nhuyễn đôi khi chần tuyệt hảo mà nhần nhụi mà hăm lầy, kéo

4. Chương 4

rất căng ra hai tiểu đầu vú cứng ngắc vênh lên.

“Ồ....chơi? Lãnh thiếu gia tôi không có gì chơi vui a!” Một cổ tê đại bunn rùn tách ra ý thức cô đôi cự chướng phảng phát chạy ra khoái cảm nào đó dẫn dắt người trầm mê.

Lý trí Băng Nhi như là mặt trời đã khuất sương sớm rất nhanh bốc hơi đãi gai.

“Chơi vui hay không do tôi nhận định, cô chỉ cần nhớ kỹ cô là vật cứng của tôi việc gì cũng phải nghe lời tôi” Hần dùng hai ngón tay kẹp nụ hoa bên tai cô lăm bắm như đầu độc.

“Được.....” Tinh mâu Băng Nhi hơi mở mê man phụ họa.

“Yên tâm, cô đã là vật cứng của tôi không thể thiếu cưng chiều a!” Hần đột nhiên buông cô từ trong ngực ra làm cô lập tức sinh ra cảm giác mất mát.

“Cưng chiều?” Không đủ thời gian để cô lấy lại tinh thần, dường như nghe thấy từ này.

“Nhìn lại bản thân mình sẽ hiểu rõ” Hần rời đi như cơn gió lưu lại lời giải thích làm cho người ta không bthể hiểu.

Đỗ Lệ Nhi mới từ chỗ ban tổ chức buổi tiệc nghênh đón người mới của trung học Thánh Thấm về nhà, trên khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ bởi vì phần nợ mãnh liệt mà rạn nứt bong ra từng mảng.

“Tại sao?! Mẹ, tại sao mẹ có thể đáp ứng cho tiểu tạp chủng kia đi học trung học?” Cô cơ hồ là thét lên.

“Không có biện pháp a! Loại tình huống đó mẹ có thể không đáp ứng sao?” Khổng Lan Huân và con gái trong nội tâm giống nhau tràn đầy oán hận, biểu lộ trên mặt muốn có bao nhiêu âm lãnh thì có bấy nhiêu.

“Quái, Lãnh bá bá tại sao lại biến thành thích lo chuyện bao đồng như vậy!” Đỗ Lệ Nhi xoay hướng mũi tên chuyển chướng người khởi xướng.

Cô làm sao cũng không hiểu nổi Lãnh bá bá tại sao đột nhiên lại hỏi tới Đỗ Băng Nhi, Thậm chí chủ động hỏi mẫu thân muốn để cho Đỗ Băng Nhi đến học tại trung học Thánh Thấm cô càng nghĩ càng tức giận.

“Ông ta là người quản lý trung học Thánh Thấm lại là người có thể lực trên thường trường, ông ta đã mở miệng mẹ sao lại không biết xấu hổ mà cự tuyệt.” Khổng Lan Huân cũng là một bụng tức giận đang chờ phát tiết.

Trong trường hợp trên buổi tiệc đông đảo quan khách tụ họp, bà cho dù có trăm ngàn lần không muốn cũng không thể lộ ra thần sắc khinh bỉ, cuối cùng trước mặt mọi người chỉ có thể cười cười nhận lời để cho con tiện nha đầu kia được đến trung học Thánh Thấm học.

Nhưng bà lấy lý do Đỗ Băng Nhi sau này đã có sắp xếp chương trình bồi dưỡng văn hóa chỉ còn thời gian ban đêm có thể lợi dụng, chỉ đồng ý cho cô học lớp ban đêm nếu không Đỗ Lệ Nhi nhất định chịu không nổi.

“Con không cần, con mới không muốn cung đưa tạp chủng kia học chung trường!” Đỗ Lệ Nhi một phen quăng gối ôm găm tức sùi bọt mép.

Cô không cho phép Đỗ Băng Nhi xuất hiện trong cuộc sống của cô, không cho bất kỳ người nào biết Đỗ Băng Nhi là em gái cùng cha khác mẹ với cô!

“Dù sao con học lớp ban ngày nó học lớp ban đêm lại không đụng mặt.” Biết rõ tâm lý con gái tức giận, Khổng Lan Huân ôn nhu khuyên bảo an ủi con gái bảo bối đang nổi trận lôi đình.

“Con chính là không muốn cho người khác biết đến nó, làm không tốt những người không biết sẽ nghĩ nó cũng là tiểu thư của Đỗ gia chúng ta!” Loại chuyện cổ vũ khí thể cho Đỗ Băng Nhi bà tuyệt đối không cho phép!

“Nhưng mà mẹ cũng đã đồng ý với Lân bá bá rồi!” bà cũng là không cam tâm tình nguyện đồng ý!

“Con không biết, con không quan tâm a!” Sử dụng tư thái của người phụ nữ chanh chua đánh đá Đỗ Lệ Nhi cầm điện thoại lên liền đập bốp.

“Lệ Nhi đừng nóng giận vì con xú nha đầu kia không đáng a!” 3Nữ nhi lơ mơ làm mẹ chỉ có sủng nịch tùy ý cô ném đồ đã nghiền.

”MẹĐập nát đồ vật trong tay Đỗ Lệ Nhi một thân ngang ngược cuối cùng bình tĩnh lại.

“Đúng rồi, trong buổi tiệc có quen biết quý công tử nhà nào không!” Thấy con gái cơ hồ phát tiết xong, Khổng Lan Huân tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

“Có thì có nhưng bọn họ so ra đều kém anh Lân Tiêu” Đỗ Lệ Nhi khôi phục tỉnh táo ngạo mạn phát tay ý bảo hạ nhân dọn dẹp phòng một chút.

“Con gái a, đừng chết hy vọng như vậy, Lân Tiêu tuy rất tốt nhưng quen biết thêm một ít con cháu của quan lớn danh nhân đối với con trăm điều lợi mà không một điều hại.” Ai! Khổng Lan Huân trong nội tâm hiểu rõ con gái cuồng dại người ta chưa chắc cảm kích, bà ôn nhu khuyên bảo.

Những năm gần đây Lân gia nhị lão rất ít nhúng tay vào chuyện của công ty, trên thực tế hiện tại người cầm quyền là Lân Tiêu, tuy trẻ tuổi nhưng có cái nhìn sắc bén và phong cách làm việc có trách nhiệm, là một người đàn ông có chất lượng tốt.

Bất quá, Khổng Lan Huân trong lòng biết rõ người đàn ông có tính cách cao ngạo cuồng vọng như Lân Tiêu con gái sẽ không có khả năng khống chế, Lệ Nhi mặc dù mềm mại nhưng Lân Tiêu càng kiêu ngạo, hai người nếu là miễn cưỡng gom góp thành một đôi người bị ăn tuyệt đối là Lệ Nhi.

Dựa vào bà chứng kiến tương lai một nửa khác của Lệ Nhi phải là người đàn ông biết nghe lời mới thỏa đáng.

“Nhưng người ta chỉ muốn anh Lân Tiêu!” Lần đầu tiên thấy Lân Tiêu Đỗ Lệ Nhi nhất định hẳn là người yêu duy nhất của cô, đối với hẳn mê luyến càng ngày càng tăng đã đến tình trạng không có thuốc chữa.

“Quên đi, con cũng còn trẻ Lân Tiêu cũng vừa tiếp nhận sự nghiệp của Lân gia còn nhiều thời gian” Khổng Lan Huân không muốn hắt nước lạnh vào con gái nên bà chấm dứt đề tài này.

Lúc này, một nữ hầu có vóc người trung bình đi vào phòng khách là quản gia Má Chu.

“Phu nhân, tiểu thư, xin hỏi muốn ăn khuya không?” Biểu hiện trên mặt quản gia vô cùng khép nép cung kính hỏi thăm.

“Lệ Nhi, đói bụng chưa?” Khổng Lan Huân đau lòng hỏi.

“Khá tốt” Vừa mới tiêu hao chút ít thể lực xác thực cần bổ sung dinh dưỡng.

“Ăn trước ít đồ a!” Khổng Lan Huân đẩy đẩy Lệ Nhi hướng nhà ăn ôn nhu dụ dỗ.

“Má Chu, đợi chuyện trong bếp làm xong gọi Băng Nhi đến phòng khách chờ” Thấy con gái đã tiến vào phòng ăn, Đỗ gia nữ chủ nhân lúc này mới hơi sụt xuống dưới một câu như vậy.

“Dạ vâng, phu nhân” Má Chu vẫn là một bộ cung kính.

Mang theo tâm tình nơm nớp lo sợ, Băng Nhi ở đầu bếp một câu kết thúc công việc liền bước nhanh đi vào phòng khách. Cô sợ tới quá muộn sẽ làm phu nhân không vui tuy từ trước đến nay phu nhân chưa từng bày ra nét mặt tươi cười trước mặt cô chứ đừng nói là cho cô sắc mặt tốt nhìn.

Phòng khách được trang trí hoa lệ tinh mỹ, Khổng Lan Huân ngồi ngay ngắn trên nệm gấm thêu thủ công tinh xảo phủ trên mặt ghế.

Bà để Băng Nhi đứng đợi hơn mười phút sau mới chậm rãi bỏ tách cà phê trong tay xuống.

“Tối mai bảy giờ tự mình đến phòng giáo vụ trung học Thánh Thấm báo danh!” Âm điệu không nóng không lạnh không mang một tia cảm tình.

“Trung học Thánh Thấm? Báo danh?” Băng Nhi kinh ngạc trừng to con mắt nhất thời cho là lỗi tai cô khả năng đã xảy ra chướng ngại nào đó, như là nghe nhầm.

“Đúng vậy, coi như may mắn ở trường học trong nước thành tích không tệ, tệ đến có thể làm cho một vị quản lý trung học Thánh Thấm mở miệng thay người cầu tình thuyết phục tao cho mày đến trường. Khi ông ấy nói toàn bộ học phí đều miễn tao cũng chỉ có thể đáp ứng thôi” Đồ phu nhân âm điệu cao ngạo thật không kiên nhẫn.

“Cám ơn phu nhân! Cám ơn phu nhân!” Qua mười giây đồng hồ Băng Nhi mới hoàn toàn tiêu hóa lời khổng Lan Huân nói.

Chỉ thấy cô cúi đầu khom người luôn miệng nói cám ơn, Loại kinh hỉ từ trên trời rơi xuống này làm cho cô nghĩ như là một giấc mộng làm người ta khó có thể tin.

“Nhớ kỹ, công việc mỗi ngày cần làm đều phải làm xong mày mới có thể đi học” Uống cạn cà phê trong ly khổng Lan Huân nghiêm khắc ra lệnh, kiệt lực nhin xuống ham muốn bóp chết con thiện nha đầu cười đến hạnh phúc này.

“Dạ, Băng Nhi nhớ kỹ” Chỉ cần có thể đến trường bắt cô làm cái gì cũng được.

“Còn nữa, không cho phép nói với bất kỳ ai quan hệ của mày và Lệ Nhi nếu không tao tùy thời có thể tước bỏ quyền lợi đến trường của mày” Đứng dậy nâng lên cái cằm đang muốn đi ra phòng khách Khổng Lan Huân uy hiếp nói.

“Sẽ không, tôi tuyệt sẽ không nói nửa chữ” Băng Nhi cảm thấy mỹ mãn cam kết.

Kỳ thật Băng Nhi vốn cũng không thích để cho người khác biết rõ thân phận của cô cho nên mệnh lệnh của Khổng Lan Huân đối với cô mà nói căn bản cũng không phải là vấn đề.

Cô rất cực có thể đi học!

Đây chính là kinh hỉ từ trên trời rơi xuống làm cho Băng Nhi cơ hồ một đêm khó ngủ.

Bởi vì chuyện này dù Lệ Nhi tìm mọi cách làm khó dễ đối với cô mà nói dường như trở nên không thống khổ không khó khăn nữa, thời gian tại Đồ gia trở nên không hề giây vò khó khăn nữa được đến trường có thể xoa dịu mọi hành hạ tra tấn.

Sau giữa trưa thừa dịp thời gian mọi người nghỉ ngơi, Băng Nhi vụng trộm đi vào bóng rừng nơi cô cùng Tiểu Bạch gặp gỡ muốn đem vui sướng trong lòng chia sẻ với nó.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch” Đứng tại bức tường thấp phân cách với Lãnh gia cô nhẹ giọng hô hoán.

Qua mười phút, tâm tình Băng Nhi vốn tung tăng như chim sẻ trộn lẫn chút ít lo lắng.

Kỳ quái, Tiểu Bạch sao còn chưa tới bình thường chỉ cần cô ở chỗ này ọi nó con vật nhỏ đáng yêu đó không tới ba phút sẽ từ lỗ nhỏ chui qua tới nhưng mà hôm nay không biết làm sao rồi?

Có phải là ngã bệnh rồi hay không?!

Trong lòng Băng Nhi tràn đầy lo âu đi tới đi lui ngẩng đầu nhìn xem tường vây ước chừng cao 2m, thăm nghĩ mình có cần vụng trộm bò qua xem.

“Ê, cô có muốn qua đây thăm vật cưng của cô một chút không!” Ngoài dự liệu của cô Tiểu Bạch không có tới Lãnh Tiêu lại đến đây.

“Di, Lãnh thiếu gia?” Ngoại trừ kinh ngạc Băng Nhi thành linh phát hiện nhịp tim tăng vọt mơ hồ hiện lên cảm giác ... mừng rỡ!

Chẳng lẽ trong tiềm thức của cô khát vọng có thể gặp lại anh ta? Không thể nào! Dựa theo lẽ thường phán đoán cô không nên chạm mặt với anh ta.

Giật mình, cô rõ ràng không cách nào phân biệt ra tâm tư của mình đến tột cùng là như thế nào.

“Sao vậy? Không vui khi thấy tôi?” Hần nhíu mày không vui kéo tóc cô.

“Không có. Tôi làm sao có thể không vui chỉ là sợ hết hồn” Cô bối rối lắc đầu khoát tay lung tung giải thích một trận.

“Đây là lần thứ 5ba tôi chạy đến nơi đây chờ 8cô xuất 14hiện, cô 9rốt cuộc có muốn 0đi xem chú 4chó bảo bối của 8cô không?” aaHần nghiêng 9đầu ý adbảo cô đuổi 7attheo vòng 4qua vài khóm a9cây tường 23vây bên này 18thoạt nhìn e0tựa hồ 3tương đối d0thấp hơn.

“Tiểu Bạch nó làm sao vậy?!” Lúc này Băng Nhi toàn bộ chú ý đều ném tại trên người Tiểu Bạch.

”Cô không biết

5. Chương 5

tự mình qua xem một chút” Hần có chút không kiên nhẫn thúc giục.

“Đi qua nhà của anh?” Nhịp tim mới vừa xoa dịu lại gia tốc.

Băng Nhi kinh ngạc đến miệng vòng thành hình chữ O, vẻ mặt kia trong mắt Lãnh Tiêu có một cổ xúc động muốn cười.

“Chẳng lẽ cô còn muốn tôi đem chó đưa đến trước mặt cho cô xem?” Vì che dấu trong lòng nhiều loạn hần cố ý nghiêm mặt vẻ mặt cứng rắn trách móc.

“Không, không dám phiền toái thiếu gia tôi lập tức đi qua” Thu hồi vẻ mặt đờ đẫn Băng Nhi cung kính rũ xuống tầm mắt.

Vừa rồi Lãnh thiếu gia có phải là đối với mình nở nụ cười. Băng Nhi trong lòng len lén nghĩ.

Không thể nào đâu! Xoay người Băng Nhi dự định đi nhà kho lấy cái thang tới, cô rất rõ mình không có năng lực tay không trèo tường.

“Ê, cô muốn đi đâu?” Lãnh Tiêu cau mày gọi lại cô.

“Ách, tôi muốn đi lấy cái thang” Băng Nhi sợ hãi nói.

“Làm gì phiền toái như vậy tôi tới giúp cô a!” Hần một bả kéo qua cô đi vào chân tường.

“Thiếu gia anh muốn như thế nào giúp tôi?” Đầu Băng Nhi đầy sương mù chỉ ngây ngốc hỏi.

“Đạp trên vai của tôi a!” Hần đạp vai nói.

“Làm sao có thể?! Không được, không được, tôi làm sao có thể đạp lên vai thiếu gia?!” Mặt cô tràn đầy kinh hoảng dùng sức lắc đầu vung rối loạn tóc ngắn chạm vai.

“Không làm như vậy cô tự có biện pháp tay không trèo tường sao?” Lông mày nháy lên Lãnh Tiêu biết rõ không thể nào.

“Nhưng mà...” Đạp trên vai của anh ta. Làm như vậy, đối với anh ta không khỏi quá thất lễ a!

“Khó được tôi phát ra thiện tâm cô hãy bớt sàm ngôn cho tôi cứ làm theo” Tính nhẫn nại tuyên cáo dùng hết hần đem cô đứng xa xa kéo tới khom người liền ngồi xổm xuống

Băng Nhi khó có thể tin tưởng to mắt nghĩ thầm nói thêm một câu chỉ sợ Lãnh Tiêu muốn đánh người rồi, hàm răng khê cắn môi dưới cô ấy nẩy nâng lên đầu gối đập lên bả vai rộng lớn của hắn.

“Được. Được rồi! Thiếu gia, Băng Nhi thất lễ.” Cô bất an trèo tường chỉ chốc lát sau liền đã đặt mình trên địa bàn Lãnh gia.

“Cô so với trong tưởng tượng của ta còn muốn nhẹ hơn” Hắn tựa hồ tuyệt không chú ý đem bả vai mình cho cô trèo tường.

Cũng chỉ bởi vì cô là vật cưng của hắn sao? Lãnh Tiêu lặng yên nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên

“Thiếu gia, tôi đột nhiên chạy đến nhà anh như vậy có thể gây ra phiền toái cho anh hay không” Tò mò đưa mắt nhìn bốn phía Băng Nhi lúc này mới phát hiện trang viên Lãnh gia mang phong cách độc đáo không có khí chất xa hoa như Đỗ gia.

“Là tôi bảo cô tới có cái gì phiền toái không phiền toái. Đi theo tôi, tôi dẫn cô đi xem phòng chó” Hắn mang theo cô hướng đằng sau nhà chính đi đến còn bất chợt quay đầu lại xem cô có đuổi kịp hay không.

“Phòng chó?” Cô phát ra câu nói nghi hoặc.

Mal té tư khuyển tại Lãnh gia hiển nhiên trôi qua phi thường thoải mái, ngoại trừ có được một gian phòng nhỏ chuyên chúc còn có một tòa trò chơi mô hình loại nhỏ

Lãnh Tiêu mở ra cửa chính phòng nhỏ xoay người hướng Băng Nhi đứng ở một bên phát tay.

“Cô tự xem!” Hắn mở ra chút ít không gian để cho cô tiến vào phòng nhỏ.

Trong phòng điều hòa ẩm áp vừa phải, ngoại trừ Tiểu Bạch còn có thêm bốn con Mal té tư khuyển.

“Chó con? Tiểu Bạch sinh chó con rồi?!” Băng Nhi vừa mừng vừa sợ vui vẻ ôm lấy Tiểu Bạch dỗ dành.

“Đêm qua nửa đêm hai giờ sinh tổng cộng sinh bốn con” Lãnh Tiêu ở trên cao nhìn chăm chú nhìn nét mặt rạng rỡ của Băng Nhi môi không tự chủ được gợn lên.

“Tiểu Bạch mày rất lợi hại!” Mắt thấy ba con Mal té tư khuyển màu trắng một con màu đen nhỏ ngửa đầu kháng nghị mẩu thân rời tiệc Băng Nhi mỉm cười buông Tiểu Bạch.

“Gâu!” Dường như nghe hiểu lời Băng Nhi nói Tiểu Bạch hưng phấn mà sủa một tiếng.

Cho đến thời gian nghỉ ngơi sắp hết Băng Nhi lúc này mới lưu luyến rời đi phòng chó.

“Đúng rồi, nhận được quà của tôi chưa?” Lãnh Tiêu dẫn Băng Nhi đi ra ngoài cho đến tường vây Lãnh gia cùng Đỗ gia ánh vào tầm mắt hắn lúc này mới dường như nhớ tới cái gì quay đầu lại hỏi.

“Quà? Quà gì?” vẻ mặt nai con thủy mâu tràn ngập khó hiểu.

Quà? Lãnh Tiêu đưa cô quà gì sao?

“Chẳng lẽ Đỗ phu nhân không có nói cho cô biết, kêu cô tối nay đi đến trung học Thánh Thấm báo danh chuẩn bị đi học sao?” Hắn nhứ mày truy vấn có chút không vui chẳng lẽ Đỗ gia nữ chủ nhân không có nói với cô?

“Lãnh thiếu gia, sao anh biết chuyện phu nhân chấp thuận cho tôi đi học?” Băng Nhi giật mình trừng lớn thủy mâu.

Cô còn chưa có nói cho hắn biết hắn làm sao có thể biết rõ ?

“Tôi biết rõ là bởi vì chuyện cô nhập học ở trung học Thánh Thấm toàn bộ được miễn là tôi thay cô sắp xếp” Nghe Băng Nhi hỏi lại Lãnh Tiêu đắc ý cười.

Là hắn âm thầm sắp xếp cho mình vào Thánh Thấm học?! Điều này sao có thể? Hắn thực sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?

“Chẳng lẽ thiếu gia chính là quản lý trung học Thánh Thấm mà phu nhân nói?” Băng Nhi nhú mồm nghi đoán.

“Tôi không phải nhưng ba tôi phải” Giọng điệu thoải mái nói ra dường như chuyện này bất quá là chuyện nhỏ.

“Thì ra là thiếu gia. Tôi thật không có nghĩ đến sẽ là thiếu gia để cho tôi có cơ hội đi học, thật sự là rất cảm ơn anh Lãnh thiếu gia” Ngực tràn đầy phồng lên Lãnh Tiêu vì cô làm những chuyện như vậy làm Băng Nhi rung động thật sâu.

Bao nhiêu năm nay trừ mẹ cô ra hẳn là người duy nhất đối với cô tốt như vậy, trong nội tâm cảm kích hẳn cơ hồ muốn tràn đầy.

Cảm tạ trời xanh cô sao mà may mắn gặp hẳn.

Băng Nhi thề chỉ cần cô có năng lực nhất định phải báo đáp Lãnh Tiêu phần ân tình to lớn này.

“Không cần rất cảm ơn tôi, tôi đã nói rồi muốn làm vật cưng của tôi trong đầu cũng không thể quá bần cùng” Cô nóng bỏng rõ ràng lấy lòng hẳn. Chỉ thấy khuôn mặt tà khí của Lãnh Tiêu lộ ra một tia mỉm cười hứng thú mười phần.

“Nhưng mà với tôi mà nói có thể đi học đã là thiên đại ân huệ” Băng Nhi vội vàng nói không biết muốn dùng phương pháp gì để báo đáp phần ân tình này.

“Muốn báo đáp tôi sao?” Bàn tay ôn nhu lướt qua gò má Băng Nhi từ đôi môi mỏng khô gợt của Lãnh Tiêu nhỏ ra âm điệu trầm thấp mà khàn khàn.

“Dĩ nhiên muốn, chỉ cần thiếu gia mở miệng Băng Nhi nhất định làm theo” Cô vội vàng gật đầu lần nữa cường điệu mình có thành ý chân thật muốn báo đáp hẳn.

“Được rồi, mười giờ đêm mai cô qua đây tôi sẽ mở cửa nhỏ hậu hoa viên ra” Lãnh Tiêu một phen nâng lên bộ dáng nhẹ như bông giúp cô trèo qua tường rào.

“Ừ, tôi nhất định đến” vẻ mặt cô thành thật bảo đảm.

Tại hậu đình đại trạch Lãnh gia sắp đặt một vườn hoa hồng một lùm lại một lùm hồng đến gần dày đặc hắc mận côi tại trong bóng đêm bởi vì ánh trăng chiếu rọi mà lờ lờ tỏa sáng tại trong đêm khuya càng giống như ảo ảnh mỹ người!

“Đẹp. Đẹp quá. ” Băng Nhi ngây dại cô như thế nào cũng không nghĩ trên đời sẽ có cảnh đẹp thú vị như vậy.

Cho đến ánh trăng bị đám mây thổi qua che đi ánh sáng quang mang cô mới nhớ tới mục đích của chuyến đi này.

Buổi tối đến phòng giáo vụ trung học Thánh Thấm hoàn thành thủ tục báo danh cũng nhận lấy đồng phục và sách, Băng Nhi mới tự cảm nhận được mình thật sự học trung học!

Phần vui sướng này cô thâm nghĩ đến cùng Lãnh Tiêu chia sẻ.

“Thiếu gia xin lỗi tôi đến trễ” Bước nhanh đi vào chỗ hẹn cô cười mỉm chào hỏi.

Sải bước ở ghế dài dưới đình nghỉ mát được dựng bằng gỗ bạch dương, Lãnh Tiêu hút điếu thuốc trong tay lại từ từ phun ra một làn khói trắng.

“Không sao, dù sao đêm còn dài” Khóe miệng của hắn mỉm cười ý vị thâm trường nói.

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Băng Nhi trì độn chỉ cảm thấy bộ dáng của Lãnh Tiêu có chút kỳ quái nhưng cô lại không nói ra được chỗ kỳ quái.

“Lượng công việc đêm nay chỉ sợ không ít cô chịu nổi không?” phun ra khói thuốc Lãnh Tiêu ý vị thâm trường ngậm hỏi.

“Ách, anh là nói tôi phải thức đêm suốt đêm làm việc?” Đến tột cùng là công việc gì mà phải thức suốt đêm? Băng Nhi chần chờ mà nghĩ.

“Tôi sẽ cho cô thời gian ngủ” Vui vẻ nở một nụ cười tà ác hân mập mờ nói.

“Ách, thiếu gia rốt cuộc có chuyện gì cần sai Băng Nhi làm?” Băng Nhi nghĩ thầm muốn suốt đêm đây nhanh tốc độ cô sớm bắt đầu chẳng phải có thể sớm hoàn thành sao, vì vậy liền không thể chờ đợi được truy vấn Lãnh Tiêu.

“Không có, chỉ là đêm nay muốn chơi với vật cưng của tôi một chút” Bỏ qua điều thuốc đốt đến một nửa, cùng bước đi thông thả hưởng cô.

“Thiếu gia ý của anh là muốn tôi chơi với anh? Chơi cái gì?” Người lớn như vậy sao còn giống con nít mê chơi? Băng Nhi nghiêng đầu suy nghĩ sao cũng không ra.

“Rất nhanh cô sẽ biết.” Ngón tay thon dài khiêu tình khuấy động mái tóc ngắn xinh đẹp của cô.

“Vậy bây giờ muốn bắt đầu chơi sao?” Giọng nói của cô không xong tiếp lời.

Không biết vì sao đối mặt Lãnh Tiêu tới gần Băng Nhi cảm thấy một cổ rung động lạ lẫm tay của hắn chỉ đụng phải tóc của cô đã khiến cho cô toàn thân phát run.

“Đúng, chúng ta chơi một trò chơi rất vui vẻ” Hắn khom người nói hơi nóng thổi ra muốn kích thích lỗ tai cô.

“Sao. Chơi như thế nào?” Băng Nhi cà lăm hỏi a.

Thật kỳ quái, thân thể của cô dường như nóng lên? Băng Nhi hoang mang suy tư.

“Trước cởi áo khoác của cô a!” Lãnh Tiêu thoải mái mà kéo xuống trên người cô áo khoác màu xanh lục của trung học Thánh Thăm.

Băng Nhi mặc trên người là đồng phục của trung học Thánh Thăm đó là cô đêm nay lãnh ở chỗ báo danh, dưới áo khoác là một chiếc áo sơ mi màu trắng phối hợp phía dưới chính là váy dài đến gối màu xanh lá cây đậm.

Vì tới gặp Lãnh Tiêu cô mới đặc biệt thay.

“Được.” cô thật sự có chút nóng vừa rồi một mực chạy trốn tim bây giờ thì lại đập rất mạnh!

“Trò chơi muốn bắt đầu đó!” Hắn lôi kéo tay nhỏ bé của cô tà khí cười nói.

“Muốn. Muốn chơi như thế nào?” Khó có thể xem nhẹ từ tay hắn truyền tới nhiệt lực, Băng Nhi toàn thân không được tự nhiên hỏi.

Không hề báo động trước, cánh tay bá đạo của Lãnh Tiêu thuận thế liền nhốt chặt cô mảnh khảnh thon thả, cúi người liền phong bế cặp môi non mềm đỏ mọng của Băng Nhi xem ra bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch.

Nhanh mà chuẩn xác hoàn toàn không cho cô cơ hội phản kháng.

Đầu lưỡi của hắn dút vào trong miệng của cô bởi vì kinh ngạc mà mở ra, không khách khí chút nào quần lấy cái lưỡi dính hương non nớt bàn tay đặt tại gáy cưỡng ép đem cô áp vào môi hắn cuồng vọng tìm hiểu những ngọt ngào của cô

“Ngô” Băng Nhi ghen hòng nhìn trần trối không biết làm thế nào kinh hô toàn bộ bị hắn nuốt hết.

Lãnh Tiêu đột nhiên hôn cô!.

“Anh ... anh ... thô phỉ, cường đạo, sao anh có thể cướp đi nụ hôn đầu của tôi!” Cô cuồng loạn giãy giụa, như con bướm nhỏ rơi vào lưới nhện phấn đấu mà vỗ cánh làm thế nào cũng giãy không được.

“Trả lời tôi cô là vật cưng của tôi đúng không?” Con ngươi đen lạnh lùng như màn đêm không có ánh trăng đây đây một cổ không khí u ám nguy hiểm.

“Đúng vậy” Buông xuống khuôn mặt nhỏ nhắn gật một chút.

Đây là sự thật hơn nữa mình cũng chính miệng đáp ứng rồi tuyệt sẽ không đổi ý.

“Tôi là chủ nhân của cô, cô hết thấy tất cả đều là của tôi chỉ là một cái hôn xem là cái gì?” Trong nét mặt tà khí của hắn bí mật mang theo một tia lưỡi biếng “Trả lời tôi, cô sẽ chán ghét tôi hôn cô sao? Băng Nhi.”

“Sẽ không, nhưng...” Băng Nhi hiểu được chính mình hắn là hiểu được cảm ơn, nhưng mà hành động đột ngột của hắn làm cô không tự chủ được cảm thấy sợ hãi hắn đến tột cùng muốn cô làm cái gì?

“Tôi đã nói rồi vật cứng của tôi chẳng khác nào món đồ chơi của tôi a?” Hắn lần nữa gần sát vào cô không lưu một khe hở nào để cô trốn thoát.

“Thiếu gia ngài nói như vậy không sai nhưng...” cánh môi non hồng hợp khai thân thể nam tính trầm trọng áp sát cô làm cho cô có chút không thở nổi.

“Cô muốn báo đáp tôi!” Lãnh Tiêu trong mắt lóe ra tinh quang lúc sáng lúc tối cặp mắt thâm thúy kia cơ hồ muốn che mắt trước mắt cô.

“Đúng...đúng vậy” Băng Nhi bị động trả lời.

Hắn đối với cô tốt như vậy, cho cô Tiểu Bạch lại để cho cô có cơ hội đến trường cô là thiệt tình muốn báo đáp hắn a!

“Đừng khẩn trương tôi sẽ không làm tổn thương cô, tôi chỉ muốn cùng cô chơi một trò chơi” Ngón tay thon dài như gió nhẹ nhàng nghịch qua xét qua trán của cô bên má cuối cùng dừng lại tại trên thùy tai khéo léo mượt mà từ từ hoãn xoa nhẹ chậm vân vê phóng xuất ra trận trận dòng điện tê dại.

“Chỉ là một trò chơi?” Lòng của cô như dây cung căng cứng bị hắn gây xích mích được hư nhuyễn vô lực ý thức kháng cự đã bị hắn chậm rãi xoa dịu tiếp theo toàn bộ tiêu trừ, chẳng qua là một cái trò chơi cô không có gì phải sợ a!

“Đúng, cái trò chơi này tên gọi là ‘cảm giác’ ” Ngón tay của hắn theo thiếu nữ cảnh tuyến trượt tạm ở lại trên xương quai xanh lõm đậm non

6. Chương 6

mềm trên da thịt

“Tôi chưa từng chơi qua trò chơi này” Hắn nhu hòa vỗ về chơi đùa làm cô nhin không được cúi nghiêng đi khuôn mặt nhỏ nhắn kề vào tay của hắn như con mèo con hưởng thụ lấy chủ tử cưng chiều.

“Tôi sẽ dạy cô, cô chỉ cần thành thật trả lời tôi là được rồi” Cúi đầu xuống hắn tại trong tai cô giống như làn gió nhẹ nhàng lẩm bẩm.

“Ừ” Băng Nhi vô ý thức gật đầu bị hắn hôn ngán cứ chỉ hống dụ được tâm thần đều say.

“Trả lời tôi bây giờ cô cảm giác như thế nào?” Duỗi ra đầu lưỡi linh hoạt hắn tuyệt hảo miêu tả vành tai khéo léo của cô.

“Rất kỳ quái” Cô đáp lại với hơi thở gian khổ.

Một loại khoái cảm kỳ dị giống như một ngọn lửa nhỏ dọc theo chỗ bị Lãnh Tiêu đụng chạm cấp tốc tháo chạy đốt, tiếng lòng tê dại khẩn trương làm cho Băng Nhi không tự chủ được buông lỏng thân hình căng thẳng.

“Như vậy?” Bàn tay tà ác trượt đến lưng Băng Nhi nhu hòa vuốt ve phóng xuất ra một luồng điện tê dại.

“Tôi ... tôi sẽ không nói” Băng Nhi mê loạn giãy giụa thân thể.

Chưa từng có khoái cảm lạ lẫm theo Lãnh Tiêu đụng chạm chính từng chút tỉnh lại.

“Nói, tôi muốn nghe cô trả lời” Hôn gò má trắng nõn của Băng Nhi Lãnh Tiêu đầu độc dẫn dụ cô nói ra cảm giác trong lòng.

“So với vừa rồi càng quái” Thân thể của cô dường như đang bị thiêu đốt.

“Vật cứng đáng yêu” Ôm thân thể mềm mại Lãnh Tiêu tà mị cười.

“Thiếu gia anh có thể buông tôi ra không” Hắn vì sao một mực gặm cắn lỗ tai của cô lại hôn gò má cô? Giống như cô là một món điểm tâm ngọt ngon miệng? Băng Nhi tâm cảm thấy hoang mang lại mê man.

“Không thể” Bàn tay bá đạo dễ dàng chiếm lấy mật nhũ ẩm áp không nhanh không chậm xoa nắn.

“Nhưng tôi cảm thấy cực kỳ không thoải mái” Băng Nhi lắc đầu né tránh môi của hắn lại trốn không thoát bàn tay khoát lên bộ ngực của cô mà xoa nắn.

Suy nghĩ lung tung như cái nồi nát không để cho cô có thể rõ ràng biểu đạt ý tứ trong lòng.

“Chỗ nào không thoải mái?” Hắn cố ý gây xích mích quả cầu trong lòng bàn tay đè xuống kéo căng đầu vú nhỏ vểnh lên.

“Ngực... lồng ngực của tôi trưởng thật khổ sở” Tay của hắn có chứa ma pháp sao? Băng Nhi mê man mà nghĩ .

“Là tôi quá dùng sức sao?” Dừng ở khuôn mặt đỏ hồng của cô hắn ác liệt néo nộ hoa nhỏ lồi ra.

“Dừng ... dừng như vậy” Bị Lãnh Tiêu gặm cắn đến sưng đỏ môi anh đào phát tiếng kêu nhỏ nhẹ ra suy yếu.

“Dừng như thế nào? Cô lại nói rõ ràng a!” Giọng điệu nhu hòa như gió nhẹ nhưng ngón tay thon dài lại ngược lại kẹp lấy đầu vú yếu ớt một hồi mãnh liệt xoa thỉnh thoảng vuốt ve.

/>“Tôi...tôi...Thiếu gia néo tôi đau quá...” Mi tâm Băng Nhi vất lên cuồng loạn vặn vẹo thân hình.

“A, vậy tôi đây nên nhìn một chút thương thế của cô như thế nào” Buông ra viên thịt bị hắn hành hạ một hồi lâu Lãnh Tiêu nhiều lần cởi đi quần áo trên người Băng Nhi. Thoáng chốc thân thể thiếu nữ trắng nõn trong nháy mắt bại lộ dưới ánh mắt làm càn của hắn.

“Quần cáo của tôi!” Băng Nhi xấu hổ che bộ ngực bắt lực nhìn áo sơ mi trắng bị Lãnh Tiêu vứt bỏ một bên.

“Như thế này liền trả lại cô rồi nháo cái gì!” Hắn chỉ dùng một tay liền kiểm chế trụ đôi tay Băng Nhi trở ngại tầm mắt của hắn đem áp hướng ra phía sau.

Cặp nhũ rất đẹp liền hoạt sắc sinh hương nhảy về phía trước dưới tầm mắt nóng bỏng của Lãnh Tiêu làm cho hắn nhìn không chuyển mắt, thẳng đến trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ngứa hần mới buông lỏng cặp nhũ tròn trịa tuyết trắng mà hắn chân chính đụng chạm.

“Ngô...” Băng Nhi kinh thở gấp một tiếng phân không rõ hành động hắn làm là đau hay là khoái cảm quá kịch liệt.

“Chỗ này của cô thật sự là đẹp làm người ta đau lòng” Bàn tay rắn chắc nâng lên cặp nhũ mềm mại đẩy dờ đầu ngón tay hơi thô ráp ma sát đỉnh nộ hoa cắn thận xoa nắn.

“Ách. Ngại. ” Mãnh liệt kích thích làm cho cô nhịn không được nhẹ nhàng thân ngâm khuôn mặt bởi vì e lệ mà đỏ lên thần sắc mê ly giống như say.

“Băng Nhi, trả lời tôi bây giờ cô có cảm giác gì?” Hắn tuyệt hảo liếm mút cấn cổ thấm đẫm mồ hôi.

“Nóng...nóng quá....rất tê dại” Băng Nhi cuồng loạn vẫy đầu nói.

“Băng Nhi, nếu như tôi nói muốn cô đem mình giao cho tôi cô có cự tuyệt tôi không?” Mắt thấy Băng Nhi cơ hồ tại trong tình dục cuồng triều ngập đầu Lãnh Tiêu ngữ mang huyền ảo hỏi.

“Không ..sẽ không, Băng Nhi là vật cứng của thiếu gia. Băng Nhi hết thấy đều là thuộc về thiếu gia ” Ý thức dần dần tê liệt Băng Nhi chữ chữ kiên định nói.

Giờ này khắc này cho dù Lãnh Tiêu nói muốn mạng của cô cô cũng sẽ không có câu nói thứ hai.

Bởi vì từ lúc cô đáp ứng muốn trở thành vật cứng của Lãnh Tiêu thì hứa hẹn đối với hắn đã sâu thực cốt nhục.

“Ngoan đừng khấn trương tôi sẽ không thật sự muốn cô, ít nhất không phải bây giờ.” Hấn cười nhạo một tiếng bởi vì thân thể cô rõ ràng cứng ngắt.

“Thiếu gia” Băng Nhi có chút kinh ngạc nhưng ít ra toàn thân không còn căng thẳng nữa.

“Thân thể này..còn quá sống sấp Trước khi thật sự muốn cô tôi phải dạy dỗ tốt một chút” Bàn tay chạy trên làn da tuyết trắng non nớt cổ tình làm bấy nhiêu lần ôm theo mỗi một chỗ mẫn cảm.

“Dạy dỗ?” Cảm giác nóng như lửa làm toàn thân mềm mại của cô phát run.

“Không sai tôi sẽ từ từ dạy dỗ cho đến cô chân chính nhận biết thân thể của mình, cô sẽ phối hợp tôi chứ! Băng Nhi” Mềm nhẹ dụ dỗ làm người có cảm giác say, con người đen thâm thúy phảng phất một tầng lại một tầng lụa đen đem cô bao vây xung quanh.

“Vâng, Băng Nhi nhất định sẽ toàn lực hợp tác thiếu gia” Cô ôn thuận đáp ứng một mực nhớ kỹ chính mình đã từng hứa hẹn.

“Đây mới là vật cưng ngoan nhất của tôi” Một nụ hôn tán thưởng tại bên má phẩn nộn của cô ấn xuống, Lãnh Tiêu nở một nụ cười tà ác.

“Thiếu gia làm cho Băng Nhi có thể đến trường ân tình nặng tựa Thái Sơn Băng Nhi làm sao không biết tri ân đồ báo (có ơn sẽ báo đáp)” Cô nhẹ nhàng lắc đầu dùng vô cùng thành kính trong lòng tự nhủ.

“Vây là tốt rồi” Càng ngày thơ dạy dỗ càng có ý nghĩa.

“Vừa rồi...thiếu gia là đang dạy dỗ Băng Nhi sao?” Suy nghĩ cùng vừa rồi Lãnh Tiêu lại đụng chạm vú mình tim Băng Nhi phút chốc buộc chặt dưới bụng không khỏi co rúm.

“Không sai, cảm giác như thế nào?” Thấy má phẩn của cô nổi lên đỏ ửng với sự nhanh trí của hấn đột nhiên vu tâm.

“Cảm thấy rất khó xử, nhưng mà cảm giác thật thoải mái” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Nhi buông xuống thừa nhận mình cũng rất yêu mến loại cảm giác vui sướng này.

“Đây chỉ mới là thử một chút thôi còn có thể cho cô thoải mái hơn!” hơi thở nam tính nghịch tại làn da phẩn hồng nhẵn nhụi của cô, âm điệu trầm thấp đầu độc lòng của thiếu nữ.

“Còn có thoải mái hơn?” Cô có chút tò mò lại có một chút thẹn thùng.

“Có muốn thử không?” Xoa môi anh đào hồng nộn bờ môi hấn treo lưới chọn lông mày hỏi.

“Ừ.” Băng Nhi trả lời thanh âm nhỏ như muỗi.

“Vật cưng tò mò” Không biết lòng hiếu kỳ thường thường sẽ làm chính mình lâm vào nguy cảnh sao?

“Thiếu gia có cảm thấy Băng Nhi không biết thẹn không?” Nâng lên đôi thủy mâu lo lắng Băng Nhi không dám nhìn biểu hiện trên mặt hấn.

“Làm sao có thể? Cô là vật cưng của tôi, tôi cho phép cô hiếu kỳ. Đối với tôi tiến hành ‘Dạy dỗ’ ” Hấn cười vang nói.

“Vừa rồi, thiếu gia tại sao phải một mực về ngực Băng Nhi?” Cánh tay mảnh khảnh vây quanh bộ ngực Băng Nhi đối với mình nửa thân trần cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

“Cô nhìn chỗ này vốn là màu hồng nhạt nhưng bây giờ trở nên đỏ như lửa đây là thân thể cô đối với sự dạy dỗ của tôi sinh ra phản ứng” Lãnh Tiêu một phen kéo ra tay cô đem bản thân một đôi mật nhũ vòng ra một đạo rãnh sâu của cánh tay, Ngón tay dài điểm thượng trong đó một nhụy hoa đào đỏ bùng.

“Ngô” Tê dại khác thường làm cho cô nhin không được ươm lên tiếng.

“Cô rất mẫn cảm tôi mới vừa đụng vào thì đã có cảm giác rồi sao?” Hấn hài lòng áp xoa nụ hoa mềm mại.

“Ừ. Rất tê dại” Từ cánh môi cô kiều mị nhẹ lẩm bẩm tuôn ra.

“Một cặp vú nhẵn nhụi giống như là sinh ra cho riêng tôi, lớn nhỏ rất vừa tay tôi nắm giữ” Dính vào thịt vuốt ve thiếu nữ vú mềm, Bàn tay Lãnh Tiêu từ từ xoa nắn quả cầu trắng vì hấn phóng túng chen chúc vê hạ từ từ bành trướng thắm tách ra côi trạch màu hồng phấn.

“Thiếu gia, Băng Nhi cảm thấy thật kỳ quái thân thể của tôi dường như đang nóng lên” Từ lòng bàn tay của hấn truyền đến ngọn lửa nóng bỏng dần dần tại trong cơ thể cô lan tràn thiêu đốt.

“Bởi vì thân thể cô đối với sự dạy dỗ của tôi có phản ứng.” Hấn đắc ý kéo nhẹ đầu vú nhỏ đỏ như hồng ngọc của cô.

“Ngại” Tê dại như điện giật làm cô toàn thân hư nhuyển vô lực.

“Tôi muốn cô cẩn thận cảm giác hơn nữa một mực nhớ kỹ những gì tôi dạy” Bàn tay có điện thay phiên đùa bỡn hai nhụ hoa cho đến khả nhân nhi (người dễ thương) trong ngực liên tiếp kiều rung động ý thức tan rã.

“Ừ, Băng Nhi toàn bộ nghe thiếu gia” Nỗ lực kéo về thần trí hỗn độn Băng Nhi thở gấp tuân theo.

“Đến đây dạng chân trên đùi của tôi” Lãnh Tiêu một bộ thoải mái tại trên ghế dài ngồi xuống, thân thủ ý bảo cô nên làm như thế nào.

“Dạng chân?” Còn là ngồi ở trên đùi của hấn?! Băng Nhi có chút chần chờ bất quyết.

“Hoài nghi mệnh lệnh của tôi?” Con người đen long lanh không vui nheo lại.

“Băng Nhi không dám” Cô vội vàng phủ nhận cẩn thận dạng chân trên bắp đùi thon dài của hấn.

Thấy cô hoảng hốt đôi tay cũng không biết nên bày ở chỗ Lãnh Tiêu lần nữa ra lệnh: “Ôm cổ tôi, đừng làm cho chính mình té xuống” Hấn cường thế lôi kéo tay của cô quàng lên vai của hấn.

“Được” Giữa hai người thân mật khoảng cách làm cho trống ngực cô cuồn cuộn gấp.

“Bây giờ bắt đầu toàn tâm toàn ý cảm thụ tôi” Môi đầu tiên là nhẹ nhàng chụp lên cô đầu lưỡi ẩm áp mà linh hoạt tinh tế miêu tả vành môi hoàn mỹ của Băng Nhi.

“Thiếu gia...” Sương mù che chắn đôi mắt có chút hạp lên Băng Nhi chuyên tâm nhất trí tiếp nhận Lãnh Tiêu hôn như phảng phất mang theo ma pháp.

“Vươn lưỡi của cô ra ” Hấn nhu hòa mệnh lệnh.

Cô sợ hãi làm theo cái lưỡi đình hương phấn hồng bên vành môi thoáng thò ra.

Hấn đầu tiên là bá đạo khê liếm cho đến cảm giác nghi ngờ của thân thể hoàn toàn thuần phục, ôn nhu nhẹ nếm lúc này mới chuyển thành cuồng dã mút dễ dàng quấn quanh lưỡi của cô không ngừng quấn quanh hấp dẫn lấy, cuối cùng xâm nhập ngọt ngào trong miệng đối khát hấp thu hương thơm mật tân trong miệng cô.

Hô hấp dần dần dồn dập Băng Nhi dưới sự dẫn dắt của Lãnh Tiêu nhắm nháp đến trong khi hôn mang một ít ngọt ngào lại để cho nhân tâm nhảy gia tốc tình cảm mãnh liệt, cô không tự chủ được thở gấp phát ra tiếng ưm hơi yếu.

Cho đến thỏa mãn Lãnh Tiêu lúc này mới buông Băng Nhi ra xem môi anh đào đã bị hấn hôn đến sưng đỏ.

“Thích nụ hôn này không?” Môi của hấn dừng lại tại xương quai xanh của cô cẩn thận nhẹ mỗ .

“Thích” Cô ý loạn tình mê lẩm bẩm nói.

“Nhớ kỹ những gì tôi đã làm lần sau đổi cho cô hôn tôi” Liếm hôn cánh môi đỏ bồng trong đồng tử đục ngầu lộ dục niệm thâm trầm.

“Vâng” Băng Nhi vô ý thức trả lời.

“Kế tiếp tôi muốn đổi nếm thử một vị trí khác.” Dừng ở một đôi ngọc nhuận phấn bạch no đủ phong tròn Lãnh Tiêu hai tay vịn lấy Băng Nhi mảnh khảnh thon thả thoáng giơ cao cô.

”Thiếu gia là muốn. Đem đầu gối cô bị động không rõ đặt tại trên ghế dài nửa quỳ lên.

“Hấp khẩu khí.” Trong mắt của hắn tràn ngập tà dục nói.

Băng Nhi đơn thuần không nghi ngờ gì nghe theo chỉ thấy cô ưỡn ngực thật sâu hít vào một hơi một đôi mắt nhũ nhặn tiếp xúc bởi vì động tác của cô mà thẳng ra nhếch lên mũi nhọn màu hồng phấn yêu dmị.

Giống như đã báo tập trung vào con mồi, Lãnh Tiêu nhanh như chớp há miệng liền cắn nuốt một khẩu liếm tươi đẹp nụ hoa.

“A! tại sao anh...” Băng Nhi kinh hoàng được véo căng hai tay cũng làm cho mình bỏ trong lúc vô tình ôm chắc cổ của hắn.

Mãnh liệt rung động chăm chú bao khép lại cô, Băng Nhi chỉ cảm thấy đau như một trận sét đánh từ đầu vú bị hắn hàm hôn truyền đến toàn thân run rẩy cô hé mở miệng anh đào nhỏ không ngừng run rẩy cuối cùng khó nhịn kêu ngâm lên tiếng.

“Thiếu gia đừng như vậy. Rất khó xử.” Mắt thấy hai tay của hắn càng không ngừng chen chúc nắm bắt ngực của mình, lời lẽ nóng bỏng mồm to cắn nuốt cặp nhũ mềm mại chưa bao giờ bị người khác nhắm nháp qua Băng Nhi hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên giống như quả táo chín.

“Không dừng được ai kêu chỗ này của cô ngon miệng mê người như vậy” Đầu lưỡi trơn trượt giống như con rắn trêu chọc đầu vú của thiếu nữ, ôm lấy chung quanh đồ ửng không ngừng liếm láp sau lại nâng nặng mút lấy đầu vú rắn chắc.

“Ngại” Khí lực toàn thân như là bị hắn hút sạch rồi cô hư thoát xụi lơ trong cánh tay hữu lực của hắn.

“Nhảy cảm như vậy a!” Cho đến hai du bạch đầy đà tất cả đều bị hắn triệt để hưởng qua rồi Lãnh Tiêu lúc này mới tạm hoãn khiêu khích đối với cô, mắt đen sâu u ám ý thưởng thức cô hơi nghiêng trên khuôn

7. Chương 7

mặt nhỏ nhắn Tinh Mâu mê ly bộ dáng say mê.

“Bây ra bộ dáng say nặng như vậy là muốn tôi không nở nhả ra sao?” Hắn tà dâm giễu giễu nói, “Tôi đây cũng không thể cho cô thất vọng a!” Lãnh Tiêu cúi đầu xuống lần nữa xâm nhập đầu vú đỏ bồng của Băng Nhi.

Hắn tham lam một lần nữa ném hết ngọt ngào mê người của cô, cho đến ánh trăng ngã về tây lúc này mới quyết định tạm dừng cái trò chơi này cơ hồ là đang tra tấn mình. Dù sao thời gian dạy dỗ cô còn nhiều không vội ở nhất thời.

“Đêm đã khuya nên lên giường ngủ.” Hắn vỗ vỗ khuôn mặt hồng diễm của cô.

“Được” Ý thức rời rạc chưa quay lại. Ánh mắt tan rã Băng Nhi lảo đảo nói.

“Quá kích thích sao?” Nhặt lên quần áo tán lác tại đất hắn cứng chiều giúp cô từng cái mặc lại.

“Thiếu gia dạy dỗ. Đã xong chưa?” Kỳ quái, như thế nào nịt vú của cô trở nên thật chặt như là rịt thủy bàn.

“Cái chương trình học này là chương trình học sơ cấp, những thứ khác lần sau sẽ dạy cô” Cúi lên một viên nút thắt cuối cùng ảnh Tiêu tuyệt hảo tại cô bên tai thổi hơi nói.

“Ừ.” Cô hư nhược gật đầu.

Tâm hồn thiếu nữ luân 38hăm không tự chủ 6bắt đầu 5chờ mong 8lần gặp 75sau.

Lộ ra thiệp mời in chữ vàng làm cho Đỗ Lệ Nhi cao hứng đến cơ hồ muốn bay lên trời.

“Mẹ, mẹ xem là người làm vườn của anh Lãnh Tiêu đưa tới thiệp mời vũ hội!” Đỗ Lệ Nhi xiết chặt tám thiệp trong tay hưng phấn như hiến vật quý đưa đến trước mặt mẹ.

“Nhìn bộ dáng vui vẻ của con.” Con gái vui vẻ làm mẹ tự nhiên cũng vui theo.

Khổng Lan Huân cười híp mắt nhanh trí âm thầm tính toán muốn mượn cơ hội lần này để Lệ Nhi quen biết càng nhiều con em thế gia.

“Con nên mặc bộ lễ phục nào? Kết hợp với bộ trang sức nào? Giày, con phải mua thêm một đôi giày, không, con muốn toàn bộ đều mua mới!” Đỗ Lệ Nhi đã lâm vào trạng thái hưng phấn mê loạn tuyệt không biết rõ trong lòng mẹ đang tính toán.

Trong đầu cô chỉ có những suy nghĩ mình ăn mặc như thế nào để cho Lãnh Tiêu một phen kinh diễm.

“Được được được, chỉ cần con thích tất cả mẹ đều mua mới cho con” Khổng Lan Huân cao ngạo tương đối có tự tin con gái của bà sẽ là người nổi bật nhất trong buổi tiệc.

“Vây bây giờ chúng ta đến tiệm lễ phục lựa!” Đỗ Lệ Nhi dặt tay mẹ liên tiếp thúc giục, cô không thể chờ đợi được mà nghĩ muốn mua sắm hết thấy hoa phục, đồ trang sức có thể làm cho mình càng thêm xinh đẹp.

“Băng Nhi đi gọi lão Chu chuẩn bị xe.” Thần sắc lãnh đạm xen lẫn một chút không hài lòng.

“Dạ, phu nhân” Bị sự khinh miệt trong mắt Khổng Lan Huân quét qua Băng Nhi khúm núm lui ra.

“Đúng rồi, Lệ Nhi, mẹ có một chuyện nói cho con biết” Giữ chặt con gái Khổng Lan Huân thay một khuôn mặt từ ái.

“Chuyện gì?” Ngoại trừ vũ hội đầu óc Đỗ Lệ Nhi cơ hồ nhét không vào thứ khác.

“Vũ hội đêm mai của Lãnh gia. Mẹ có thể sẽ để cho Băng Nhi cùng tham gia” Dừng một chút Đỗ mẫu do dự.

“Tại sao?! tại sao phải dẫn nó đi!” Dung nhan kiêu mị của Đỗ Lệ Nhi khi nghe được lời của mẹ trong nháy mắt đóng băng, dậm mạnh chân, quơ nắm đấm, hét ầm lên.

“Bởi vì Lãnh bá bá của con biết Băng Nhi lại để cho nó miễn phí nhập học nợ phần ân tình này mẹ phải để cho nha đầu đáng ghét kia xuất đầu lộ diện nói cảm ơn với Lãnh bá bá.” Khổng Lan Huân tỉnh táo phân tích cho con gái nghe.

“Tại sao nhất định phải để nó tự mình nói lời cảm ơn, mẹ có thể thay mặt nó cảm ơn a!” Cô chính là không muốn để cho tiện nha đầu cùng bọn họ tham dự buổi tiệc chết cũng không muốn!

“Không được, như vậy đối Lãnh bá bá quá thất lễ.” Đối với nhân tình sự cố, gờm càng già càng cay.

“Nhưng dù sao con chính là không muốn nó đi chung với chúng ta! Vì như vậy tất cả mọi người sẽ biết Đỗ Lệ Nhi con có một đứa em gái tạp chủng!” Đỗ Lệ Nhi dậm chân không cam tâm tình nguyện.

“Ngoan, chỉ để Băng Nhi hướng Lãnh bá bá nói tiếng cảm ơn nói xong mẹ sẽ kêu nó về nhà.” Đỗ mẫu ôn nhu dụ dỗ.

“Nhất định!” Đỗ Lệ Nhi làm nũng 5nói.

“Ừ.”

“Vây mẹ cũng phải giúp con quý đáng ghét kia mua lễ phục sao?” Về điểm này cô tuyệt không đồng ý.

“Giúp nó mua lễ phục?! Vây còn không bằng mẹ đem tiền ném xuống cống” Giọng điệu chán ghét như là nhìn thấy một con rệp.

“Nhưng để nó ăn mặc quá tùy tiện lại làm mất mặt Đỗ gia chúng ta. đây da! Sự hiện hữu của nó thật là làm cho người chán ghét cực kỳ!” Đỗ Lệ Nhi tức giận nói trong nội tâm thật hy vọng con tiện nha đầu kia tự động biến mất trên đời này.

“Mẹ sao có thể để cho nó làm mất mặt nhà chúng ta cái này muốn trách phải trách ba con” Ngờ kị ai oán biểu lộ hận ý trong nội tâm nhiều năm qua.

“Vậy được rồi con từ trong tủ quần áo chọn một bộ lễ phục không cần nữa cho nó a!” Ý nghĩ vừa chuyển Đỗ Lệ Nhi không có hảo ý trên mặt phút chốc lộ ra một nụ cười quỷ quyệt.

“Con gái ngoan thật là vui khi con có thể thông cảm cho mẹ” Bà nhất định phải vì con gái tìm một cái đối tượng biết nghe lời, Khổng Lan Huân vui vẻ mà nghĩ.

“Mẹ chúng ta bây giờ lập tức ra ngoài a!” Như là giải quyết một chuyện làm cô phiền lòng Đỗ Lệ Nhi suy nghĩ thoáng qua lại nhớ tới chuyện làm thế nào để tối mai trong buổi tiệc mình trở thành người xuất sắc mê người. Hai mẹ con đều có đam mê cao hứng bừng bừng đi dạo khắp nơi vì chuẩn bị cho buổi tiệc của Lãnh gia mà trắng trợn chọn mua.

Trên buổi tiệc tư nhân của Lãnh gia, nhân sĩ giới kinh doanh những ngành quan trọng, những nhà quyền thế chưa lập gia đình hoặc người nối dõi đời thứ hai của các xí nghiệp tất cả đều nhận được thiệp mời.

Bài trí cao nhã món ngon tinh xảo cùng nhạc khúc du dương làm cho cả thính đường tràn đầy tiếng cười sung sướng.

7h đúng, dưới sự hướng dẫn của quản gia Khổng Lan Huân dẫn theo con gái ăn mặc tỉ mỉ xuất hiện cổng vào buổi tiệc tầm mắt của mọi người tại sau khi nhìn thấy Đỗ Lệ Nhi xinh đẹp rất cuộc nhìn không thấy Băng Nhi cuối thấp đầu lạng lẽ đi theo sau lưng bọn họ.

Bởi vì trang phục của cô là loại ảm đạm không phải là hấp dẫn, đồ trang sức không phải đắt tiền, mái tóc ngắn ngang vai được trang trí bằng một dải ruy băng màu xanh đậm cũng không tăng thêm duyên dáng.

“Đỗ phu nhân, hoan nghênh” Nam chủ nhân của buổi tiệc Lãnh Quân Hào ba của Lãnh Tiêu lễ phép mà thân sĩ tiến lên tiếp đón.

“Lãnh tổng giám đốc cảm ơn lời mời của ông có thể tham dự buổi tiệc này là vinh hạnh của Đỗ gia chúng tôi” Nâng cao lên cái cằm cao ngạo Khổng Lan Huân xã giao khách sáo.

Đêm nay mục đích chính yếu nhất của bà là muốn từ giao thiệp của Lãnh gia để xác định đối tượng có giá trị hơn.

“Nếu như có chỗ nào chiêu đãi không chu đáo xin bỏ qua cho” Dễ dàng nhìn thấu tư tưởng câu kim quy tế của Khổng Lan Huân Lãnh Quân Hào cũng là hư ứng một câu.

“Lãnh bá bá, anh Tiêu ở nơi nào?” Không nén được trong lòng vội vàng Đỗ Lệ Nhi hỏi trước.

“Lệ Nhi, con quá thất lễ!” Thiệt là không kiên nhẫn như vậy Khổng Lan Huân oán trong lòng trên mặt vẫn giả bộ nở nụ cười dối trá.

“Hahaha, không quan trọng” Lãnh Quân Hào khoát khoát tay hòa giải nói.

“Tiểu nữ năm nay mười sáu lần đây là lần đầu tham dự loại trường hợp này biểu hiện có chỗ nào thất lễ xin tổng giám đốc lượng thứ” Tuy con gái nói rõ yêu say đắm Lãnh Tiêu nhưng Khổng Lan Huân vẫn tỉnh táo tự phụ.

“Không dám vị kia là...” Lãnh Quân Hào Khẽ vuốt cằm không để lại dấu vết dò xét Băng Nhi lẳng lặng đứng ở sau lưng mẹ con Đỗ gia.

Cô mới là nguyên nhân chủ yếu hấn phát thiệp mời cho Đỗ gia hấn muốn nhìn một chút có cô bé có thể làm cho con trai từ trước đến nay tỉnh táo tự cao mở miệng tìm hấn giúp là loại nhân vật nào.

“Ách, nó là Băng Nhi là đứa con gái khác của vi phu chính là cô bé nhận ân huệ của Lãnh tổng giám đốc vào trung học Thánh Thâm” Khổng Lan Huân cực lực che dấu trong lòng không vui đam mại giới thiệu.

“Vậy nó là Đỗ Băng Nhi sao?” Lãnh Quân Hào hứng thú mười phần cười híp mắt.

“Băng Nhi còn không mau vãn an Lãnh tổng giám đốc đồng thời cũng là chủ tịch của trung học Thánh Thâm” Khổng Lan Huân ánh mắt lạnh lẽo phút chốc bắn về phía Băng Nhi chân tay luống cuống.

“Chủ tịch ngài khỏe chứ thật sự rất cảm ơn ngài cho Băng Nhi cơ hội vào trung học Thánh Thâm học” Phát giác ba Lãnh Tiêu dùng một nụ cười ôn hòa nhìn kỹ chính mình Băng Nhi vội vàng khom người cúi đầu thành khẩn nói tạ.

“Không có gì, không có gì lớn” Chỉ cần liếc Lãnh Quân Hào là xong nhưng vu tâm a.

Cô bé này là một viên ngọc thô chẳng trách con trai lại đối với cô sinh ra hứng thú.

Chẳng qua là không biết cô bé yếu ớt này trải qua con trai không lịch sự hành hạ a! Cái này ngược lại thú vị cực kỳ.

“Lãnh bá bá, sao không phát hiện anh Tiêu tham dự?” Không cam lòng bị vắng vẻ một bên Đỗ Lệ Nhi sốt ruột liên tiếp truy vấn.

“Nó bận chút việc đợi tí nữa sẽ trở lại” Mâu quang cơ trí chẳng qua là nhàn nhạt liếc nhìn Đỗ Lệ Nhi huyen náo một cái khách khí mà xa cách ứng đối.

“Sao lại như vậy? Người ta đặc biệt vì anh ấy trang điểm” Nghe được Lãnh Quân Hào trả lời Đỗ Lệ Nhi giống như đứa trẻ vội vã hiến vật quý lập tức mặt tràn đầy không vui.

Lúc này quần gia biểu lộ nghiêm túc cung kính tiến lên bắm.

“Lão gia, thiếu tổng giám đốc khoa học và công nghệ điện tử Lâu Triệu đến”

“VẬY sao? Tôi biết rồi.”

“Lão Hà thay tôi tiếp ba vị mỹ nữ này. Đỗ phu nhân, thật có lỗi Lãnh mỗ tạm thời rời đi trong chốc lát mời chậm rãi hưởng dụng.”

Lãnh Quân Hào trước khi đi ý vị thâm trường liếc nhìn Băng Nhi.

“Đâu có” Nhìn qua chủ nhân buổi tiệc Khổng Lan Huân hai mắt tựa như đèn pha đã không thể chờ đợi được tại trong hội trường tuần tra.

“Hà tổng quản ông đi làm việc của ông đi chỗ này không cần ông tiếp rồi” Sau khi tìm được vị trí vài mục tiêu hợp ý bà qua loa đuổi đi nô bộc vướng bận.

“Dạ, Đỗ phu nhân” Lão quần gia mặt không biểu tình vẫn là thái độ cung kính nhưng trong nội tâm kỳ thật mừng rỡ thoải mái.

Đưa mắt nhìn ba Lãnh Tiêu rời đi Băng Nhi có một cổ mắt mát cô đơn.

Lần đầu tham dự loại trường hợp này cô cảm thấy hoảng hốt bất an, bởi vì cô chưa từng bị giới thiệu bao giờ hay là nhận thức bất kỳ một nhân vật xã hội thượng lưu nào, tại Đỗ gia cô chỉ là một người không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Cho nên khi Khổng Lan Huân đem một bộ lễ phục Lệ Nhi chỉ mặc qua một lần liền đem gác xó ném tới trên người cô bảo cô sau khi thay xong cùng họ đi đến Lãnh gia cô quả thực kinh ngạc rằng mình nghe lầm.

Quần áo xinh đẹp, âm nhạc tuyệt vời cùng tiếng cười nói vui vẻ đây là tiệc tùng sao? Cô si ngốc nhìn quanh nội tâm hiện lên một tia hưng phấn cùng tò mò.

“Ê! Nhìn đủ chưa mà không phải khờ dại cho rằng sẽ có người tới mời mà nhảy a!” Đỗ Lệ nhi Lạnh lùng trách móc truyền lại cực độ không vui tiến lên mãnh liệt đẩy Băng Nhi một cái.

“A!” Thành linh bị Lệ Nhi đẩy ngã trên mặt đất Băng Nhi đau đến thiếu chút nữa rơi lệ.

“Lệ Nhi chú ý hình tượng đừng vì con tạp chủng đề tiện này mà làm hỏng hình tượng” Đối hành vi thô bạo của con gái không chút nào ngăn cản Khổng Lan Huân chỉ lo chú ý tới có người phát giác một màn này không.

“Dạ, mẹ” Sửa sang lại ống tay áo gõ gõ làn váy Đỗ Lệ Nhi cười ngọt ngào khi dễ Băng Nhi từ trước đến nay có thể làm cho tâm tình cô vui sướng.

“Được rồi, Mày tự về đi! Đừng ở đây làm mất mặt” Khổng Lan Huân khinh miệt nhìn Băng Nhi vẻ mặt chặt vật lạnh lùng đuổi cô.

“Phu nhân....” Nếu cho rằng cô làm bọn họ mất mặt cần gì phải mang cô theo đến?

“Hừ, nếu không phải vì muốn mày tự hưởng Lãnh tể giám đốc nói tiếng cảm ơn đánh chết tao cũng không có khả năng cho mày theo tới” Khổng Lan Huân bỏ lại những lời này liền nhìn cũng không nhìn Băng Nhi.

“Thì ra là như vậy....” Để cô đến bất quá là vì làm một chút mặt mũi thôi. Băng Nhi im lặng bò lên trong nội tâm thở dài.

“Còn không mau đi!” Đỗ Lệ Nhi quay đầu lại như đuổi ruồi giận dữ mắng mỏ.

“Vậy tôi đi về trước....” Căn bản cũng không có người giữ cô lại.

Băng Nhi xoay người đang muốn ảm đạm lui ra lại nghe đến Đỗ Lệ Nhi hỏi: “Mẹ, mẹ nói anh Lãnh Tiêu anh ấy có thể mời con nhảy bản đầu tiên hay không!”

“Nhất định sẽ, Lệ Nhi của mẹ xinh đẹp như vậy trong buổi tiệc này chỉ cần là người đàn ông tinh mắt đều lần lượt mời con nhảy” Mẹ không chê con xấu, Khổng Lan Huân đối con gái khen không dứt miệng.

“Con không muốn cùng người khác khiêu vũ, con chỉ muốn anh Lãnh Tiêu!” Đỗ Lệ Nhi kiên trì nói.

“Con gái ngoan, tối nay có rất nhiều danh môn phú thương cùng nhà chúng ta có qua lại làm bạn đem theo con em nhà mình đến tham dự về tình về lý con phải cùng người ta giao thiệp a!” Khổng Lan Huân nắm tay con gái từ ái dụ dỗ nói.

“Nhưng....” Cô thầm nghĩ cùng Lãnh Tiêu khiêu vũ a!

Đỗ Lệ Nhi bủi môi không cam tâm tình nguyện chuyển bước.

“Không có nhưng mà hướng chỗ Lãnh Tiêu người còn chưa trở lại làm sao con có thể bởi vì nó đến muộn mà buông tha cho cơ hội thể hiện mình xinh đẹp” Con gái ngốc con lại chỉ vì thủ hộ một gốc cây mà buông tha cho cả khu rừng sao?

“Điều này cũng đúng ăn mặc xinh đẹp phải phơi bày ra” Hư vinh quá phá. Đỗ Lệ Nhi qua giây lát liền đã quên chuyện vốn vẫn đang kiên

8. Chương 8

trì.

“Đi, mẹ trước dẫn con qua làm quen với tập đoàn Quý Phong”

Băng Nhi bị vắng vẻ một bên không nói gì lắng nghe tình yêu cuồng nhiệt của Đỗ Lệ Nhi đối Lãnh Tiêu, ngực bỗng dưng trải qua một hồi quái dị

Cô là làm sao vậy, cũng không phải lần đầu tiên nghe được vì sao trong lòng lại cảm thấy không vui.

Đi xuyên qua đường mòn Băng Nhi vốn đi về hướng cửa chính tiến độ thành linh phần chúc

Một đạo thân ảnh cô tuyệt đối sẽ không nhận sai xuất hiện ở hiện trường buổi tiệc, Lãnh Tiêu.

Cách kính thủy tinh sát đất khổng lồ, cô gần như tham lam ngấm nhìn hắc mục kích phong thái nhẹ nhàng của hắn trong nháy mắt bắt lấy được vô số ánh mắt ái mộ trong đó đương nhiên cũng bao gồm Đỗ Lệ Nhi.

Chỉ thấy cô ta vốn đang cùng một vị thiếu gia khác khiêu vũ lập tức xoay người bỏ lại người nọ chạy vội đến bên người Lãnh Tiêu bằng mọi cách nịnh nọt dây dưa hắc làm nũng bày ra một bthân trang phục lộng lẫy.

Băng Nhi si ngốc nhìn qua hắc đối Lệ Nhi nở một nụ cười mỉa hoặc nhìn thẳng cô tươi cười rạng rỡ, bất chấp ở đây phần đông tân khách ánh mắt kinh ngạc đối với hắc dâng lên một nụ hôn nhiệt liệt.

Trái tim dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, Băng Nhi cảm thấy một cổ đau đớn khó chịu xâm nhập cô.

Lại nữa rồi, tại sao vừa nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ tiếp theo là cùng nhau khiêu vũ lòng cô lại đau như vậy, rất đau?

Băng Nhi xoay người hướng đường mòn u ám chạy nhanh rồi đi cô không muốn tiếp tục nhìn Lệ Nhi mỉm cười hạnh phúc như thế nép vào trong ngực của Lãnh Tiêu, cô không muốn nhìn hân đối với cô ấy thì thầm lời nói nhỏ nhẹ

Cho đến đêm lạnh như nước lạnh khí làm cho ý thức đau đớn của cô phai nhòa bớt, Băng Nhi lúc này mới phát hiện mình cách chỗ Lãnh gia sắp xếp cho Tiểu Bạch ở không xa.

Trước khi trở về đi nhìn Tiểu Bạch một chút hẳn là không sao a!

Cô đã vài ngày không gặp được chú chó này cũng không có gặp Lãnh Tiêu rồi kể từ lần trước ở vườn hồng sau.

Nhớ lại cùng hắn cái gọi là “dạy dỗ” mặt Băng Nhi thoáng chốc đỏ lên không thôi.

Trong đầu hiện lên những hình ảnh làm cho người ta xấu hổ dựa vào dựa vào cánh trăng dẫn đường Băng Nhi vùng trộm chạy tới căn phòng nhỏ mà chú chó cư trú.

“Tiểu Bạch, tao đến thăm mày cùng chó con đây.”

Nghe được thanh âm người quen Tiểu Bạch hưng phấn mà nhào tới trước phun cái lưỡi màu hồng phấn vui vẻ quần quanh chân cô.

“Hư đừng sửa” Băng Nhi khẩn trương trấn an chú chó không biết sau lưng một nhân ảnh sớm đã đến đây.

“Thì ra cô tránh ở nơi này” Ánh mắt nam tính nóng bỏng không một cái chớp mắt trong nháy mắt chăm chăm vào cô.

“Thiếu gia, anh...sao anh chạy tới nơi này, buổi tiệc?” Vừa quay đầu lại Băng Nhi kinh ngạc trừng to thủy mâu.

Cô không nghĩ tới Lãnh Tiêu sẽ chạy tới nơi này tìm cô?! Là vì ở trong buổi tiệc không phát hiện cô sao?

“Tôi cũng không phải chủ nhân buổi tiệc không cần phải một mực ở đó” Hắn giống như không thú vị nói.

“Phải không? Còn Lệ Nhi? Anh bỏ cô ấy một thân một mình không tốt lắm đâu?” Băng Nhi chậm rãi đứng dậy ánh mắt né tránh hỏi ngữ khí khàn khàn ẩn chứa nội tâm chân thật.

Thấy rõ Băng Nhi tâm tình chưa xốt, Lãnh Tiêu nhú mày cười, vật cưng của hắn đang ghen sao? Thú vị.

“Đi theo tôi” Hắn một phen bắt được tay của cô lôi kéo cô rời đi nhà chó.

“A” hắn muốn dẫn cô đi chỗ nào?!

Lòng Băng Nhi đang hoảng loạn bị hắn nắm tay như thể mù quáng mà đi theo phảng phất hắn muốn dẫn cô đến tận chân trời góc biển.

Trời ạ! cô đang suy nghĩ lung tung cái gì!

“Nơi này là....” Sau khi hoàn hồn Băng Nhi mới phát giác mình đang trong một căn phòng lớn rộng rãi thoải mái.

“Phòng ngủ của tôi” Lãnh Tiêu thần nhiên nói.

Buông tay cô ra hắn kính tự cởi ra áo khoác tây trang trên người.

“Có thể nghe thấy thanh âm diễn tấu của ban nhạc” Bên tai truyền đến vài tiếng nhạc gần như không thể nghe thấy nơi này cách sảnh buổi tiệc có chút khoảng cách a!

“Tôi nghe Lệ Nhi nói cô đang ở đây trước khi khiêu vũ liền rời đi hội trường” Tiện tay vút xuống dưới áo khoác Lãnh Tiêu biết rõ còn cố hỏi.

“Ừ, tối nay tới đây chỉ là vì muốn gặp mặt nói lời tri tạ với chủ tịch. Sau đó không còn chuyện của tôi nữa” Cho dù hai mẹ con Lệ Nhi không có đuổi cô đi cô cũng biết mình sẽ không ở đây quá lâu.

Cô hèn hạ căn bản không xứng với loại trường hợp hoa lệ này, Băng Nhi tự ti mà nghĩ.

“Không ai mời cô khiêu vũ sao?” Hấn thuận miệng hỏi.

“Không có. Hình dáng này của tôi không có người muốn cùng tôi khiêu vũ” cô cười khở đùa cợt mình.

“Cũng tốt” Như vậy tự cũng không có người phát hiện bảo vật mà hấn đang khai quật

“Thiếu gia cũng cảm thấy Băng Nhi mặc như thế rất xấu a?” Phát hiện tầm mắt Lãnh Tiêu dừng lại tại trên người Băng Nhi lầm tưởng hấn là đang nhìn quần áo cô bần khoản lôi kéo vạt áo.

“Bộ đồ này...xác thực không hợp với cô quá mức chừng chạc. Là quần áo Lệ Nhi không cần a!” Tùy tiện đoán cũng biết.

“Kỳ thật bản thân quần áo rất đẹp là tôi không xứng với nó” Màu đen kịt có loại hương vị lười biếng nhưng mà mặc trên người cô có vẻ quá ảm đạm.

“Không, là bởi vì tuổi cô còn rất trẻ không thích hợp với màu sắc ảm đạm này” Hấn ăn ngay nói thật cô đang lúc thanh xuân dạt dào hấn là nên mặc các loại trang phục mỏng màu sắc tươi sáng như lam nhạt, vàng nhạt.

“Nhưng mà, nếu không phải Lệ Nhi cho tôi bộ lễ phục này, tôi không có khả năng được phép đến nhà thiếu gia” Đương nhiên cũng không thể nhìn thấy hấn.

Băng Nhi vụng trộm nhìn hấn một cái phát hiện hấn đang nhìn cô hoảng hốt tranh thủ thời gian cúi đầu xuống.

“Thích quần áo đẹp không?” Hấn trầm ngâm hỏi.

“Tôi nghĩ không người nào, không một cô bé nào sẽ không thích” cô nhỏ giọng nói.

“Phải không? Đi, dẫn cô đi một chỗ” Mở cửa phòng, hấn bắt lấy tay của cô liền đi.

“Thiếu gia muốn dẫn Băng Nhi đi chỗ nào?” Băng Nhi cảm thấy vừa hoang mang vừa mờ mịt chỉ có theo sát Lãnh Tiêu.

Chuyển qua một hành lang gấp khúc hấn thành linh đẩy ra một cửa phòng khác trực tiếp đi vào phòng giữ quần áo.

“Gian phòng này vốn là phòng ngủ của Vũ Hồng cô ấy là con gái nuôi của mẹ tôi sau khi lấy chồng đã không ở nơi này tôi nhớ cô ta để lại chút ít quần áo trong này” Đẩy ra tủ quần áo Lãnh Tiêu đơn giản nói.

“Thiệt nhiều” Đập vào tầm mắt Băng Nhi chính là từng dãy quần áo xinh đẹp cô cứng họng không kịp nhìn.

“Ừ, liền cái này mặc lên đi!” Bay vùn vụt trong tủ treo quần áo đủ mọi màu sắc, Lãnh Tiêu chọn lấy một bộ trong đó gỡ xuống.

Băng Nhi hai mắt đăm đăm tầm mắt như thế nào cũng vô pháp từ trên quần áo dời đi.

Đây là trang phục đẹp nhất mà cô từng thấy với áo choàng màu tím phấn (hồng tím) bề mặt phủ một lớp voan và satin tựa như giấc mơ đẹp làm người khó có thể tin nó là sự thật ti gấm ôn nhu tỏa sáng hiện ra ánh sáng rực rỡ làm say lòng người.

“Thiếu gia, không tốt đâu! Chiếc váy này” Cô sợ đựng một cái chiếc váy sẽ biến mất a!

“Không thích sao?” Hấn không vui nhú mày.

“Không, không phải, nó đẹp động lòng người như vậy, chỉ là...” cô không xứng a!

“Kêu cô thay thì thay đi không nên nhiều ý kiến như vậy” Lãnh Tiêu là không hài lòng.

“Tôi sợ chủ nhân của chiếc váy biết sẽ không vui” Ánh mắt khát vọng của cô như thế nào cũng không rời khỏi chiếc váy xinh đẹp a! Nhưng mà đây không phải là đồ của cô nha!

“Cô ấy sẽ không biết hướng hồ những chiếc váy này Vũ Hồng đã từ bỏ, chồng cô ta đã sớm mua cho cô ta một đồng lớn trang phục mới” Hấn đem chiếc váy đưa trước mặt cô ý bảo cô nhận.

“Nhưng mà...” Bằng Nhi đung cũng không dám đung.

“Bỏ đi, tôi tự mình làm” Xoay qua bờ vai của cô Lãnh Tiêu đột nhiên kéo ra khóa kéo sau lưng lễ phục động tác cực kỳ nhanh một bà giật xuống quần áo xấu xí.

“A, thiếu gia” Đột nhiên xuất hiện cảm giác mát làm cho Bằng Nhi bỗng nhiên phát giác trên người còn sót lại thiếp thân quần áo che đậy cường điệu mấy bộ vị, cô vừa thẹn vừa quần vây quanh ở chính mình.

“Thuần trắng tôi thích” Loại quần lót đơn giản của thiếu nữ cơ thể tinh tế và thanh khiết mang theo một cổ ngực thơ hấp dẫn dụ dỗ người phạm tội.

Đàn ông tập trung nhìn làm cho Bằng Nhi ngượng ngùng xấu hổ cơ hồ từ đầu hồng đến ngón chân.

“Bộ lễ phục này thiết kế là không thể mặc nội y có đại an toàn” Mắt nhìn y phục trong tay Lãnh Tiêu ý vị thâm trường ám hiệu nói.

Ý của hắn là cô phải cởi nội y sao? Nhưng mà đang ở trước mặt của hắn đối

“Ách, thiếu gia tôi tự mình thay được rồi” Sợ hắn vừa động thủ chỉ phải tranh thủ thời gian tiếp nhận lễ phục lễ phục màu tím phản quay lưng lại rất nhanh thay.

“Ừ, giống như tưởng tượng vừa vậy” Lãnh Tiêu phụ giúp cô đi đến trước gương bên cạnh tủ quần áo.

“Đây quả thật là tôi sao?” Trước mắt rơi xuống đất trường kính soi sáng ra một thân ảnh ưu nhã mê người khí chất lại điềm đạm đáng yêu đôi đồng tử đầy kinh hỉ và hưng phấn.

“Hoài nghi sao?” nhẹ nhàng ôm cô từ sau lưng hắn thương tiếc của hắn đỏ ửng điểm điểm gò má.

“Cái này... Cảm giác như là đang nằm mơ” Là hắn cho cô một giấc mơ đẹp như thế 2a!

Tại trong ảo ảnh mê ly này hắn là Ma Pháp Sư của cô.

Trở lại Phòng Lãnh Tiêu, Bằng Nhi vẫn không thể cử động thoải mái được lễ phục trên người thật đẹp rất không chân thật, cô sợ khi không cẩn thận đụng vào thì sẽ làm nó vỡ nát.

“Cho cô.” Hắn đưa cho cô một ly rượu màu vàng nhạt

“Cái này chính là sâm banh sao?” Hết kinh hỉ này lại nối tiếp một kinh hỉ khác không ngừng mà đánh sâu vào tâm tư đơn thuần đến cực điểm của cô.

Không phải là chưa từng thấy qua sâm banh chỉ là cô luôn nhường cho người khác uống, Lệ Nhi, Đỗ gia nữ chủ nhân và bạn bè của bọn họ mà cô ngay cả một ngụm cũng chưa từng nếm qua.

“Uống thử xem.”

“Uống rất ngon hương vị có chút giống nước ép nho trắng”

Thấy bộ dáng cô sau khi thử một ngụm hồn nhiên cười khúc khích hắn khàn khàn nở nụ cười sung sướng.

“Nghe, là điệu Waltz” Điệu nhạc nho nhỏ từ dường như không thể nghe được từ trên buổi tiệc truyền đến

“Waltz?” Nghiêng tai thật sự lắng nghe Bằng Nhi mơ hồ nghe được âm điệu du dương lãng mạn của đàn violon.

“Nhảy cùng tôi một bài” Lãnh Tiêu bàn tay to bao quát chế trụ lưng cô lôi kéo cô dao động kinh hoàng lên.

“Đối với anh sẽ không.....” cô kích động kiễng mũi chân ở hắn ôm mũi chân cơ hồ điểm vừa đến mặt đất.

“Chỉ cần đi theo bước chân của tôi là được”

“A.....”

Đi theo nhịp điệu bước nhảy của hắn ngược chiều kim đồng hồ, phải xoay vòng, Bằng Nhi cảm giác mình cơ hồ như đang bay trên mây cả cơ thể lẫn trái tim đều lâng lâng a.

“Đúng, chính là như vậy xoay vòng ôm chặt tôi lại xoay vòng” Nhảy, nhảy, thân thể hai người cơ hồ dính ở cùng nhau.

“Thiếu gia.....” Kỳ quái, tại sao lại có đến hai ba thiếu gia đây? Bằng Nhi lắc lắc đầu hoang mang hô.

“Àn?” Mắt thấy cô bé trong lòng hiện ra đôi mắt sương mù hần cứng chiều khẽ vuốt gò má ửng hồng của cô.

“Đầu của tôi.....chóng mặt quá.....” Thân hình hư nhược nhỏ nhắn của Bằng Nhi vô lực dựa trên cơ thể trắng kiện của hần.

“Xoay nhiều vòng quá sao?” Lãnh Tiêu đắc ý cười ra tiếng lại như có chút dăm chiêu dấu đi nét mặt tươi cười.

“Thì ra khiêu vũ thú vị như vậy” Đợi cảm giác chóng mặt giảm bớt Bằng Nhi vui mừng nở nụ cười.

Cô như cô bé lọ lem trong chuyện cổ tích, mà Lãnh Tiêu...chính là hoàng tử của cô sao?

Đôi môi thủy nộn đỏ mọng vụng trộm giơ lên, chúa ơi, cô có thể dưới đáy lòng vụng trộm ảo tưởng?!

“Đêm nay chơi vui không?” Đẩy ra sợi tóc cô bị mồ hôi dính ướt trên mặt Lãnh Tiêu ôn nhu hỏi.

“Ừ, cho tới bây giờ tôi chưa từng vui như vậy” Gật gật đầu Bằng Nhi cười không hề để phòng, thiên chân (khờ dại) cười.

“Uống ngụm sâm banh nghỉ ngơi một chút đi!” Ôm chặt vòng eo Lãnh Tiêu đem cô ẩn ngồi cõ trên đùi hần.

“Ách, thiếu gia tôi ngồi ở đây kia là được rồi!” Hai tay cầm chặt ly thủy tinh đựng sâm banh, Bằng Nhi thanh âm nhỏ nhỏ chỉ chỉ một chiếc sô pha khác.

“Không, tôi chính là muốn cô ngồi ở chỗ này” Cánh tay tựa như kim sắt giữ chặt cô không tha.

“Nhưng mà....” Như vậy không tốt lắm đâu! Cô xấu hổ duyên dáng liếm miệng ly.

Không khí vô cùng thân mật dần dần bao phủ cô và hần.

Đột nhiên cảm giác ấm áp mềm mại ập đến trên tai cô, Bằng Nhi sợ tới mức thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác.

Là Lãnh Tiêu, hần đang “Ăn” lỗ tai của cô!

“Cầm cẩn thận.....” Hần vươn đầu lưỡi trêu chọc liếm lộng thùy tai trắng nộn mềm mại của cô, tà khí dạn dò cô cẩn thận đừng làm đổ sâm banh trong tay.

“Tôi....Thiếu gia.....” Cô cảm thấy lỗ tai bị hần liếm nóng quá rất nhột.

“Thoải mái không? Bằng Nhi.” Hần đối sau tai cô chỗ da thịt non mềm nhất thổi khí

“Dạ, rất rất thoải mái. Nhưng mà tôi còn là cảm thấy có chút ngượng ngùng...” Tê dại kích thích truyền tới đầu dây thần kinh Bằng Nhi giống mèo con co rút đầu vai cong lên thân thể.

“Ở trước mặt tôi cô không cần cảm thấy ngượng ngùng.” Vật cứng thẹn thùng.

Xoay qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô môi hần ôn tồn dán chặt cánh môi như hoa của cô nhẹ mát.

“Có nhớ những gì tôi nói qua không lần này đối cô hôn tôi, tôi muốn nhìn xem cô học được bao nhiêu” Lãnh Tiêu ôn nhu mệnh lệnh nói.

Đầu tiên, Bằng Nhi còn có một tia do dự nhưng nhìn đến ánh mắt thúc giục của hần sau, tất cả cố kỵ đều bị ném ra sau đầu.

Cái lưỡi đình hương nhút nhát không lưu loát của cô đưa ra miêu tả tinh tế đôi môi khẽ mím của hần nhớ lại những gì Lãnh Tiêu từng dẫn dắt cô thể nghiệm hết thấy, thử tham tiền vào trong miệng hần thẩm tra theo, khẽ liếm, trêu chọc, cho đến hần đáp lại cô cổ vũ cô.

Lãnh Tiêu mỉm cười bị hành động lớn mật mang theo e lệ của cô lấy lòng.

“Tốt lắm, cô làm rất tốt.....” Lãnh Tiêu cố ý để mình đến gần cô một chút ý bảo cô chiếm giữ môi hần nhiều hơn.

Nhận được sự chỉ thị của hắc Băng Nhi nhu động đầu lưỡi lại hướng hắc đưa vào môi lưỡi cùng nhau dán chặt hắc ôn nhu mút đầu lưỡi rất phối hợp của hắc.....

Bị hành động ngây ngô lại hồn nhiên của cô khơi mào dục hỏa hắc kêu rên, Lãnh Tiêu tán thưởng cô hôn từ thể bị động phản thủ cướp lấy cái lưỡi hương nộn dây dưa cô, một lần so với một lần càng sâu, càng trầm lật tới lật lui lưỡi cô cho tới cô nóng bỏng đón ý nói hòa hắc, dây dưa hắc.

Hai người dồn dập thở dốc trên da tản mát ra nhiệt khí ở màu vàng mờ ảo trong phòng hình thành một loại hương vị giục tình.

Bàn tay thô bạo đè lại bờ vai tròn trịa trắng nõn của cô, lời kéo cởi xuống áo choàng voan màu tím phấn đôi môi nóng bỏng thuận thể dán lên làn da trắng hồng nhai nuốt cuồng dã cắn duyên liếm lộng.

“Thiếu gia?” Sóng mắt mê ly, Băng Nhi hoang mang hô.

“Còn nhớ rõ ‘chương trình sơ cấp’ lần trước không?” Mị hoặc than nhẹ trêu chọc trái tim thiếu nữ.

“Ừ” Cô theo bản năng gật đầu một cái.

“Trước ôn tập một lần đi!” Hắc nhẹ nhàng ra lệnh.

“Ôn tập?” Như thế nào ôn tập? Lòng tràn đầy vô thức làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt.

“Lại đây Băng Nhi thông minh làm cho tôi xem, xem cô còn nhớ bao nhiêu” Lời kéo bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của cô đặt trên ngực, Lãnh Tiêu cổ vũ hồng dụ

“Tôi.....” Bị giọng nói tà mị dụ dỗ của hắc mê hoặc ý thức Băng Nhi dần dần mê loạn.

9. Chương 9

/>

“Mau! Để tôi nhìn bộ ngực của cô một chút” Nam âm vội vàng có đe dọa không cho cự tuyệt.

“Được.....” Tay Băng Nhi run run ôm lấy lễ phục thấp ngực lễ phục ngoại duyên chậm rãi cởi xuống.....

Một cặp nhũ trắng nõn nà thoáng chốc hiện ra câu dẫn làm hắc hô hấp cứng nhắc.

“Không có lớn hơn cô không tự mình làm qua sao?” Cho dù từng có xung động chợt lóe lên, người nhát gan như cô cũng không dám a!

“Làm.....làm cái gì?” Làm sao cô cũng nghĩ không thông ý tứ của hắc.

“Chỗ này cần thỉnh thoảng lại xoa nắn, bóp lấy, cho chút kích thích!” Bàn tay thô ráp nam tính chợt phủ lên cặp nhũ mềm mại của cô, phóng đảng lập lại động tác giảng thuật.

“A, thiếu gia.....” Giọng nữ bất lực cùng khó nhịn tuôn ra.

“Xem, chính là như vậy, đến, cô làm một lần cho tôi xem” Mắt thấy thiên hạ trong lòng cả người run run không ngớt, hai tay Lãnh Tiêu bỗng dừng thu hồi trêu chọc bỏ dở trêu chọc đối với cô.

“Tôi?!” Muốn cô làm theo? Không được a! Cô làm không được!

“Như thế nào? Không muốn?” Âm điệu lãnh liệt tràn ngập không hề khoan nhượng.

“Không, tôi đồng ý, tôi làm” Bị biểu tình lạnh như hàn sương của Lãnh Tiêu vừa dọa Băng Nhi nóng vội giữ chặt tay hắc.

“Đến, cầm, đúng, ôn nhu nâng lên nhẹ nhàng mà xoa nắn, chậm rãi xoa bóp cho đến thân thể có cảm giác mới thôi” Ánh mắt cảm nhận được dục vọng mãnh liệt của hắc, ngược lại nắm được bàn tay mềm mại của cô, dăm tà dạy cô như thế nào nắm giữ chính mình, vuốt ve chính mình.

Băng Nhi ôn thuận thuận theo, theo sự dẫn dắt của chân đưng chạm chính mình, trước kia hai vú cũng không có cảm giác đặc biệt giờ phút này cư nhiên nổi lên cảm giác khó nhịn kích chiến dường như trừ bỏ bàn tay vỗ về chơi đùa còn có nhiều cảm giác quái dị hơn.....

Là ánh mắt của hắn!

Phát giác ánh mắt Lãnh Tiêu nóng cháy là đang tập trung tinh thần xem xét bộ ngực của mình, Băng Nhi không tự giác tăng thêm thủ kính, cảm giác trong cơ thể đang từ từ nóng lên tao động lên.

“Ngô, thật kỳ quái. Thiếu gia, Băng Nhi cảm giác bộ ngực dường như đang lớn lên.....” Cô thẹn thùng quần yêu kiều.

“Làm tốt lắm, đừng quên trêu chọc một chút hai đóa tiểu nhũ tiêm.....” Nhìn kỹ mật nhũ của cô gái dần dần bành trướng ứ hồng Lãnh Tiêu đắc ý lôi kéo nụ hoa nhô ra.

“A.....” Thành linh xảy ra kích thích làm cho cô nhịn không được âm thanh tê kêu.

“Kêu lớn tiếng như vậy không sợ bị người khác nghe thấy a!” Hắn tà ác giễu cợt.

“Ngô.....” xấu hổ cùng hưng phấn hỗn loạn thành một cỗ mãnh liệt đem cô trói chặt, khê cắn môi dưới, cô cố đè nén tiếng rên rỉ vọt tới đầu lưỡi, thân thể mềm yếu không ngừng giãy giụa.

“Chỗ này vẫn mê người như vậy” Hắn kiên nhẫn tinh tế ma sát nụ hoa nhạy cảm của cô.

“Thiếu gia, Băng Nhi...Băng Nhi cảm thấy thật là khó chịu...” Nàng thẹn thùng cầu xin hắn.

“Nga, vậy để tôi tới làm cho cô thoải mái chút” cô nắm chặt bàn tay, môi hắn chọt cắn một đóa nhũ dựng sừng đỏ, lúc nhẹ, lúc mạnh gặm cắn đầu vú cứng rắn nhô lên.

“Ngô” Đôi môi đang đóng chặt phát ra tiếng ưm khó nhịn.

“Quả nhiên hương vị của xử nữ vẫn là ngọt nhất” Thay phiên liếm tấy hai đầu vú kiên đỉnh, Lãnh Tiêu tà khí cười nhạo.

“Thiếu gia..... xong chưa? Tôi có thể kéo áo lên không?” Khuôn mặt Băng Nhi ửng hồng ngượng ngùng không xong hỏi.

“Không được, chương trình học mới còn chưa chọc đâu!” Hắn ung dung liếm đường cong nhũ cầu của cô.

“A?” Chương trình mới gì? Hai mắt Băng Nhi viên sanh tim thẳng thẩn đập loạn.

“Lại đây, đứng lên cởi quần lót ra” Lãnh Tiêu một phen rời khỏi cô ý bảo cô làm động tác tiếp theo.

“Cởi...cởi quần lót?!” Lời của hắn giống như một thanh đao băng chém cô làm cả người phát run.

“Như thế nào? Nghe không hiểu lời tôi?” Sầm băng ngượng ngùng có chút không kiên nhẫn .

Xử nữ chính là phiên toái như vậy bất quá chương trình học vẫn cần thiết. Hắn muốn là một cái nữ nô phục tùng vật cứng nghe lời chứ không phải một cô bé cái gì cũng không biết chỉ biết khóc nháo.

“Không, nhưng mà.....” Băng Nhi chần chừ cô nên ngoan ngoãn nghe và làm theo sao?

“Nhưng cái gì? Cô đã quên cô tự hứa hẹn qua nhất định sẽ toàn lực phối hợp sao? Đã quên mình là vật cứng phải phục tùng sao?” Thấy cô do dự Lãnh Tiêu hỏa đại nhắc nhở cô từng đối hắn ưng thuận hứa hẹn.

Xem ra cô đối hắn phục tùng hiển nhiên còn chưa đủ, không có lẽ là những gì hắn dạy cô chưa đủ.

“Tôi không có! Tôi không có!” Cô liều mình lắc đầu phủ nhận giọt lệ trong suốt cuộn cuộn mà rơi.

“Vậy nhanh lên, đem quần lót cởi ra” Hắn tàn khốc cắt đứt cơ hội chần chừ của cô.

“Dạ.....” Cô nhu thuận cúi xuống thất lưng chậm rãi theo trong váy dài cởi fra quần lót trên người.

“Ngồi xuống chỗ này” Ngón tay thon dài chỉ chiếc bàn trà phía trước.

“Thiếu gia!” Đó là bàn trà a!

“Ngồi xuống” Hắn trầm giọng thét ra lệnh.

“Như vậy rất kỳ quái.....” Chưa để khổ mộng cánh hoa ma sát ti chất làn váy, làm cho cô cả người phát run, khép lại hai chân mắc cỡ xen vào giữa hai chân rộng mở của hắn, ái muội làm cho người ta run rẩy không thôi.

“Bây giờ tôi sẽ dạy cô một chỗ mẫn cảm khác” Hắn vén cao làn váy của cô tới đầu gối hai tay chuẩn bị đẩy mở bắp đùi của cô ra.

“Thiếu gia, không cần có được không? Có được không?” Cô rất sợ hãi bởi vì ngu ngốc.

“Không được, bây giờ không dạy dỗ tốt cô về sau tôi sẽ mệt” Hắn bá đạo phủ quyết cầu xin của cô.

“Nhưng mà.....” Thiếu gia hắn đến tột cùng sẽ làm gì với cô?

“Ngoan, Băng Nhi, cô cho rằng tôi sẽ thương tổn cô sao?” Bàn tay ấm áp nhu vuốt đầu gối tròn trịa của cô tiêu trừ bất an trong lòng cô.

“Sẽ không” Băng Nhi lắc đầu cô tin tưởng thiếu gia tuyệt không sẽ làm hại cô.

“Đến đây, đem chân đạp ở chỗ này đầu gối chậm rãi mở ra” Cầm mắt cá chân mảnh khảnh của cô đặt lên sô pha chỗ hắn ngồi, hai tay Lãnh Tiêu kiên định tách mở đùi trắng nõn váy lụa vì vậy mà bị đẩy lên cao, thiếu nữ chưa từng bị người khác nhìn trộm xấu hổ vì trong nháy mắt hoàn toàn lỏa lồ.

“Ngô.....” Cô thấp giọng thẹn thùng sắp khóc lên.

“Ướt thành như vậy thật sự rất đáng yêu” Hắn nhìn không chớp mắt thưởng thức nơi riêng tư xinh đẹp của cô.

Nơi tư mật của thiếu nữ oánh lượng mật hoa trơn bóng giống đóa tường vi lây dính sương sớm Nhị tâm phần hồng xấu hổ cùng sợ hãi thừa nhận ánh mắt nam tính nóng bỏng.

“Đừng nói.....” Cô thật sợ hắn sẽ ghét cô, cười cô!

“E lệ sao?” Tay hắn vuốt ve đùi trắng nõn dần dần tới gần bụi hoa kiều mị kia.

“Không thích, đừng nhìn tôi như vậy!” Vụng trộm nâng lên mi mắt Băng Nhi suýt tí nữa bị dục hỏa trong mắt hắn làm sợ hãi.

“Vì sao không, nhìn chỗ này của cô đẹp quá a!” Hắn mềm nhẹ trêu chọc, trơ mắt nhìn hoa huyết kiều mị của cô vì hắn xoa nắn mà khấn trương co rút lại, xuân triều tràn ra...

U cốc của thiếu nữ bị hắn thưởng thức, xoa nắn hấp dẫn mà khê run, Lãnh Tiêu suýt nữa cầm giữ không được chính mình mà tiến lên đâm vào.

“Là thật sao?” Hắn ca ngợi làm cho còi lòng căng thẳng của cô thả lỏng, con người thẹn thùng buông xuống, sợ hãi nhìn hắn đụng chạm nơi riêng tư.

“Uh.” Hắn tiếp tục mở ra hai phiến hoa tìm kiếm châu hạch ẩn nấp trong đó mạnh nhẹ kích thích.

“A” Gặp đến ngón tay dài của nam nhân luân phiên đâm chọc, âm hạch thiếu nữ trở nên sung huyết sưng tấy nở rộ ra tuyệt diệu.

“Thế nào? Có khoái cảm không?” Hắn mi gian mờ hôi chảy xuống dưới, dừng ở bộ lông sâm u của thiếu nữ như là giọt sương.

“Thân thể nóng quá....Cảm thấy cả người đều trở nên kỳ quái...” cô bất an lắc đầu, trong mắt tràn ngập khổ não, phiền muộn, cùng một tia hoang mang khó có thể lý giải.

Hắn đang tìm cái gì? Tại sao vẫn đùa bỡn giữa hai chân cô?

Mà thân thể của cô vì sao lại vẫn nóng lên, trường đau, nhưng chỗ bị hắn định trụ lại cảm thấy vô cùng trống rỗng khó chịu?

“Tôi sẽ làm cho cô thoải mái hơn.....” Hắn kích tình tăng thêm động tác tay.

Một tay đùa bỡn anh vũ lõi một tay xoa bóp hạch để ứng hồng, đối với thâm u con người Lãnh Tiêu càng lờ lờ tỏa sáng.

“Cô sắp tới rồi” Hấn tà khí mà đắc ý cười.

“Cái gì? Cái gì tới? A a.....” Trong nháy mắt, bị một trận cảm giác cảm kị kích thích bao phủ, Băng Nhi nhin không được kiêu hô lên thanh.

“Cao trào, cảm giác được không?” Nhìn huyết khẩu càng ngày càng dồn dập co rút lại của cô tay hấn đột nhiên dùng sức nhu lỏng không lưu tình chút nào mà chà xát hạch để ứng hồng kia cho đến đại lượng yêu dịch cuồng tiết chảy xuôi ra.

“Ách” Băng Nhi hân hoan ngửa đầu thét chói tai đạt tới cao trào, cô lệ nóng doanh tròng không dám nhìn Lãnh Tiêu, không dám nhìn đóa hoa của mình điên cuồng giống như run run.....

Lãnh Tiêu hài lòng thưởng thức cô bé chịu đủ sự cưng chiều của mình tình mầu cùng gò má ứng hồng như say, kia xích diễm xấu hổ ở trước mắt hấn phóng đăng run rẩy lưu tiết yêu dịch nóng rực.....

“Tan học .”

Trong cơn mê man, cô dường như nghe thấy hấn nói như vậy.....

Đêm mưa.

Băng Nhi ngồi ở vị trí của mình chống cằm ngơ ngác ngắm nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, trong lòng không hiểu sao cảm thấy hoang mang.

Từ đêm ở buổi tiệc cô cũng chưa từng gặp Lãnh Tiêu.

Hấn không hề tránh mặt cô mà là cô không dám đối mặt hấn.

Cô đang sợ.

Bởi vì những việc Lãnh Tiêu làm đối với cô, làm cho cô cảm thấy sợ hãi không thôi.

Mỗi ngày buổi tối một thân một mình nằm ở trên giường thì cô luôn nhớ tới tất cả những gì hấn dạy cô.

Triền miên hôn môi, hôn ngán ôm, mãnh liệt vỗ về chơi đùa, một lần lại một lần quanh quẩn ở khắp nơi trong đầu cô, quanh quẩn đều làm cho cô mặt đỏ tim đập dồn dập thậm chí không khỏi khát vọng

Trời ạ, cô biến thành xấu nữ sao? !

“Ê, bạn có nghe nói không! Chuyện Tiểu Ly lên mạng hẹn hò bị trường học phát hiện!”

“Sao bạn ấy lại dám?! Háo sắc!”

“Ai kêu bạn ấy tiêu tiền dữ như vậy trong nhà cho không đủ dùng đành phải tự mình kiếm.”

“Vì ham mê vật chất bán đứng thân thể của mình quá mất mặt a! Nếu là tôi sẽ không làm được.”

“Bối vậy! Rất hèn hạ.”

Nhóm nữ sinh ngồi ở sau lưng Băng Nhi lợi dụng thời gian tan học đột nhiên tụ lại một chỗ bát quái.

“Băng Nhi bạn nói có phải hay không?” Đột nhiên có người vỗ cô một cái hỏi ý kiến của cô.

“Cái gì!” Băng Nhi sợ hết hồn, chột dạ bàn tay nhỏ bé xiết chặt đùi.

“Chuyện Tiểu Ly lên mạng hẹn hò a!”

“Ách, không được tốt lắm” Trong lòng bàn tay đang đỏ mồ hôi là vì khấn trương sao? Hay là vấn đề này làm cho cô kinh hồn bạt vía?

“Cho nên a! Loại hành vi này cùng kỹ nữ có gì khác biệt.”

“Mình...mình đi toilet một chút.”

Hoảng sợ chiếm giữ đẩy ra cái ghế, Băng Nhi bước chân không vững đi tới toilet.

Các bạn học nói rất đúng làm cô tim đập nhanh phảng phất dường như là đang nói cô.

Vì Tiểu Bạch cô đáp ứng Lãnh Tiêu trở thành vật cưng của hắn, vì cảm ơn hắn ân huệ hắn để cho cô đến trường, cô để mặc hắn chơi đùa thân thể của mình, vì tất cả những chuyện hắn làm cho cô, cô thậm chí không cảm thấy thẹn chút nào vì hắn rộng mở hai chân.

Mà để cho cô kinh hãi nhất chính là bản thân cô rõ ràng tuyệt không bài xích Lãnh Tiêu đụng chạm, lòng của cô lại cảm thấy thích thú a!

Cô như vậy cùng chuyện Tiểu Ly lên mạng hẹn hò có gì khác nhau? !

Lấy nước hắt ướt khuôn mặt Băng Nhi nhìn mình trong kính mà tâm tình vô cùng thê lương.

Chín giờ rưỡi, vừa đến thời gian tan học bọn học sinh liền ngồi xe tư nhân có rèm che hoặc là đón taxi về nhà.

Bởi vì đêm đã khuya trời lại đang mưa, cho nên cũng không nhiều người xếp hàng chờ xe buýt, qua không bao lâu đứng ở dưới bảng trạm xe buýt cũng chỉ còn mình Băng Nhi.

Cô lặng lẽ đứng mặc cho nước mưa làm mình ướt nhẹp, mặc cho từng chuyến xe buýt một rời khỏi.

Cho đến bỗng dưng có một cây dù lớn được đưa qua ngăn cản những hạt mưa trút xuống cô.

Di!

Băng Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, lúc này mới phát giác bóng người lặng yên đứng bên cạnh.

“Cô đang trốn tránh tôi” Giọng nam trầm lãnh trầm thấp lạnh lùng nói.

“Không có, thiếu gia, tôi sao dám trốn anh” Bối rối nâng lên đôi thủy mâu kinh hoàng, Băng Nhi nhẹ nhàng mà thở phì phò, cảm giác tim đập nhanh kịch liệt làm cho cô cơ hồ khó có thể thừa nhận.

Cô vẫn bị hắn bắt được!

“Nhiều lần cô đều cố ý tránh tôi, lần gần đây nhất là tối chủ nhật ở cửa chính Đỗ gia” Yên lặng mười giây, Lãnh Tiêu lên tiếng lần nữa con người

10. Chương 10

màu hổ phách giống như quả cầu băng bắn ra ngọn lửa hàn băng như muốn đóng băng cô.

“Tôi vội đem đồ đã mua về giao cho đầu bếp” Cô khủng hoảng mà biện bạch chột dạ thiếu chút nữa đình chỉ hô hấp.

“Vậy sao?” Hắn hừ lạnh một tiếng hoàn toàn không tin lời cô nói.

“Đúng vậy” Trong con người nhất gan lệ bắt đầu ngưng tụ cô cũng không muốn lừa gạt hắn da!

“Lên xe đi!” Từ trên xuống dưới đánh giá bộ dạng ướt sũng của cô, trong ánh mắt thâm trầm tức giận tình mang chợt lóe lên.

“Ách, thiếu gia, tôi...tôi ngồi xe buýt là được rồi” Tại sao lúc này ngược lại xe buýt lại không tới?! Băng Nhi lo nghĩ nhìn về phía đầu đường xa kia.

“Tại sao? Không dám ngồi xe của tôi?” Bàn tay cầm dù lập tức xiết chặt nhìn chằm chằm vào mắt của cô sâu không lường được.

Chết tiệt, cô cứ nhiên dám can đảm không nghe lời hắn, chẳng lẽ cô cứ thích dầm mưa như vậy! Quả thật tức chết hắn.

“Không. Không phải, Quần áo của tôi đều ướt sẽ làm dơ xe thiếu gia” Cô vội vàng lắc đầu.

“Cô cũng biết quần áo của mình đều ướt?” Kỳ quái hẳn làm gì vậy đối với việc cô dầm mưa ướt hết y phục hẳn lại cảm thấy nổi giận.

“Tôi...” Thiếu gia làm sao vậy? Vì cái gì lại tức giận?

“Tôi vốn là muốn xem cô muốn đứng chỗ này bao lâu, có phải là muốn đứng khoát đứng đến hừng đông, bất quá btôi không có nhiều thời gian như vậy tiếp tục xem lên xe cho tôi” Lãnh Tiêu nổi giận dùng dùng la lên.

Ngay từ trước chín giờ rưỡi hẳn đã lái xe đến trước cửa trung học Thánh Thâm rồi, mắt thấy cô một mình ngay cả dù cũng không mang, liền ngơ ngác đứng dầm mưa như vậy, chỉ ngây ngốc mặc cho xe buýt rời đi

Mấy ngày liên tiếp cô tránh không gặp mặt làm cho hẳn vốn định trừng phạt để cô đứng thêm một lúc, nhưng...

Hắn là đứa đầu óc không được bình thường sao, cứ nhiên người có địa vị cao lại xuống xe đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, còn cầm dù thay cô che mưa

Hắn nhất định là bị cô làm cho tức quá rồi!

“Thiếu gia, tôi..tôi vẫn là chờ xe buýt đến thì tốt hơn” Chuyện gì xảy ra? Thiếu gia giống như tức giận hơn rồi cô nói sai cái gì rồi sao?

Chuyển động con mắt, Băng Nhi phát giác dù trong tay hẳn cơ hồ hoàn toàn che mưa giọt xối tại trên người cô, mà đầu và tây trang của Lãnh Tiêu tất cả đều bị mưa làm ướt.

Trong nháy mắt lòng cô như bị một bàn tay vô hình níu chặt co rúm lại buồn bực đau lòng không thôi, hẳn tại sao không tự mình che mưa?

Đang lúc Băng Nhi muốn đẩy tay hẳn ra nói cô không cần hẳn đến giúp cô che mưa thì cây dù duy nhất kia đã bị Lãnh Tiêu dùng động tác thô bạo nhét vào trong tay cô.

“Cô bỏ đi, cầm lấy!” Hẳn trêu tức cô cũng tức chính mình tức trận mưa này tức hết thủy chết thủy!

Hắn nhắm mắt làm ngơ dứt khoát không xem cô không phải là được rồi sao. Đúng, hẳn bỏ đi rồi cuộc không thêm nhìn cô.

“Nhưng mà thiếu gia, anh đem dù cho tôi chính anh sẽ không có dù” Băng Nhi nắm chặt ống tay áo ướt đầm của 9hắn trong đôi mắt chứa đựng tâm tình bối rối bất an.

“Xe của tôi đang ở đó dầm mưa không bao nhiêu nhưng cô đã toàn thân ướt đầm” Hẳn gần như rít gào lớn tiếng la hét.

“Nhưng mà mưa lớn như vậy anh sẽ ướt” Cô cau mày lại tự trách chính mình bởi vì cố chấp làm hại hẳn cũng dầm mưa theo.

Cô vì cái gì mà lại không được tự nhiên? Cô đang chấp nhất cái gì? Tâm Băng Nhi bị một luồng sóng thủy triều hoang mang che mắt.

“Cô rất dài dòng a! Nói dù cho cô rồi, cô còn nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì!” Thấy cô đem dù đẩy trở về, Lãnh Tiêu càng thêm tức giận.

“Tôi không sao, dù sao đều ướt” Dù sao cô thường dầm mưa sớm 2đã thành thói quen.

“Cô đã quên chính mình đã từng hứa với tôi cái gì sao? Cô muốn vi phạm mệnh lệnh của tôi?” Cô khác thường làm trái ý hẳn giận không kìm được.

“Tôi không có ý đó. Chỉ là tôi không muốn hại anh bị ướt” Băng Nhi ủy khuất giải thích, sợ hẳn sẽ cho rằng cô là cố ý, sợ hẳn sẽ cảm thấy cô không biết phân biệt.

Hứa hẹn, đúng a! cô làm sao đã quên mình đã từng hứa hẹn, cô là vật cưng của hẳn! Cô làm sao có thể cãi lời của hẳn đây?

“Bỏ đi, cô đã không cần” Mắt nhìn cây dù trong tay hai người đẩy tới đẩy đi, Lãnh Tiêu ngang nhiên bỏ qua nó.

“Thiếu gia, anh... tại sao anh đem dù vứt đi?” Băng Nhi sốt ruột khom người muốn đi nhặt dù về.

“Theo tôi đi!” Hấn một phen nắm chặt cô, hung ác đem cô kéo về phía xe.

“Thiếu gia, anh muốn kéo tôi đi đâu?!” Hấn từ bỏ?

“Câm miệng! Cô muốn hại tôi cũng đành ướm giống cô sao?” Phẫn nộ làm cho hấn không tự giác tăng thêm lực tay cổ tay bị kiềm chế lập tức phiểm hồng.

“Tôi” Thiếu gia giận thật là bởi vì cô hại hấn bị ướm sao?

Băng Nhi khổ sở yên lặng tùy ý hấn đem mình đẩy vào trong xe, cảm như hén nửa câu cũng không dám nói thêm nữa.

Lãnh Tiêu giống như được bao phủ tại trong bạo phong, tốc độ xe nhanh hơn không bao lâu đã đưa hai người tới một khách sạn năm sao gần trung học Thánh Thẩm nhất, hấn đặt gian ‘phòng tổng thống’ đem Băng Nhi một thân chặt vật giống như con mèo bị rơi xuống nước hung hăng đẩy mạnh vào trong phòng.

“Đem quần áo toàn bộ cởi ra cho tôi!” Trong mắt của hấn đốt cháy cuồng nộ.

“Thiếu gia?!” Hấn muốn làm cái gì? !

Nhớ lại kinh nghiệm lúc trước muốn cô cởi quần áo tiếp nhận dạy dỗ, Băng Nhi sợ hãi níu chặt vật áo lui bước liên tục.

“Còn đang mè nheo cái gì? Thẩm bị nước mưa trên người cô làm ướt!” Mắt thấy thủy châu dọc theo váy duyên nhỏ một viên tiếp nối một viên Lãnh Tiêu không tự chủ được nắm lại các ngón tay phát ra tiếng khớp xương gãy dọ người.

“Xin... xin lỗi!” Hốc mắt tràn đầy nước mắt tuôn ra phiểm hồng, Băng Nhi áy náy nói.

“Đủ rồi, cô đã không nghe lời như vậy, tôi chỉ còn tự mình động thủ” Nộ khí sôi trào bởi vì cô chậm chạp không có chút động tác nào như muốn tuân theo, Lãnh Tiêu một phen nắm chặt thân mình giãy giụa của Băng Nhi, nhanh chóng, hung ác, gọn gàng cởi bỏ tất cả quần áo trên người cô.

“A! Không cần, thiếu gia, không cần” Lỗ trình khốn quẫn làm cho cô phát ra tiếng kêu khó chịu.

“Hừ, dám can đảm làm phiền tôi tự mình ra tay sẽ phải có dũng khí thừa nhận!” Hấn lãnh khốc nói ra cô sợ tới mức hai chân phát run.

Thô bạo ôm lấy eo cô tứ chi không ngừng huy giống như tiểu mèo hoang nổi điên, Lãnh Tiêu bước nhanh đi về phía phòng tắm xa hoa, vô tình mở ra vòi nước ấm, lập tức điều chỉnh nước ấm bốn mươi lăm độ, dòng nước từ vòi hoa sen như màn mưa từ trên đỉnh đầu hai người khuyh tiết xuống.

“Không cần, a! Thật nóng” Da thịt lạnh như băng đột nhiên tiếp xúc với dòng nước ấm toàn thân Băng Nhi đau đớn không thôi.

“Đáng đời!” Hấn tuyệt không đồng tình khiển trách.

“Thiếu gia là muốn tôi tắm rửa?” Đình chỉ giãy giụa, Băng Nhi quả thực ngây ngẩn cả người, một đôi hồng nhân đáng thương cố gắng khó khăn mở to trong dòng nước nóng đang không ngừng đổ xuống muốn xem tình huống biểu hiện trên mặt hấn.

“Bằng không cô nghĩ rằng tôi muốn người cởi quần áo làm cái gì?” Dựa vào thân thể xích lô mềm mại mê người của cô, bàn tay hung hăng vô tình xoa bóp da thịt phần lưng lạnh như băng của cô, thúc đẩy tốc độ lưu thông máu trong người cô nhanh hơn, nhiệt độ cơ thể tăng trở lại.

“Tôi cho rằng...” Trời ạ! Cô hiểu lầm hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Nhi đỏ lên xấu hổ rử xuống.

“Cho là tôi lại muốn dạy dỗ cô sao?” Khắc chế dục niệm trong cơ thể tăng vọt, Lãnh Tiêu dùng sức ma xát làn da phấn nộn tuyết trắng của cô cho đến làn da tỉnh tê phiểm hồng nóng lên.

“.....” Cảm giác áy náy nồng đậm lấp đầy nội tâm vốn thấp thỏm lo âu của cô.

Thân thể mảnh khảnh yên lặng thừa nhận Lãnh Tiêu ngoài mặt thô lỗ trên thực tế lại gần như thương xót chà rửa Băng Nhi lệ nóng quaoanh 5tròng.

“Cô trốn tôi là vì nguyên nhân này sao?” Hắc xoay chuyển mặt cô hướng hắc, hai tay không mang theo sắc dục xoa hai vú rất tròn.

“Tôi....rất sợ” Sợ cái gì! Băng Nhi tự hỏi.

Cô làm sao có thể sợ người duy nhất trên đời này sẽ thương cô, cưng chiều cô, thiếu gia của cô? Hắc hắc là người duy nhất trên đời này mà cô kính trọng, sùng bái a!

Cô làm sao lại sợ hắc đây!

Là vì ngoại trừ phần tâm tình kính trọng sùng bái ra ở sâu trong nội tâm chẳng biết lúc nào nhiều hơn một phần cảm giác không hiểu! Hay là bởi vì sợ hãi ánh mắt khinh bỉ của người bên ngoài!

“Sợ cái gì?” Ôm theo vòng eo nhỏ thon, Lãnh Tiêu lạnh lùng hỏi.

“Tôi...tôi đối với sự dạy dỗ của thiếu gia một chút cũng không bài xích thậm chí có chút thích. Nhưng đều là bởi vì thiếu gia rất tốt với tôi tặng tôi Tiểu Bạch, để cho tôi đến trường, lại vừa tặng tôi lễ phục vừa dạy tôi khiêu vũ để cho tôi cảm giác được chính mình hình như vì những hưởng thụ này mà bán mình. Như vậy tôi quả thực không khác gì kỹ nữ” Cô nói ra những lời này, là đang hướng hắc yêu cầu điều gì ngay cả bản thân cũng không hiểu lý do sao?

Cô đến tốt cùng là muốn cái gì?

“Câm mồm, ai nói cô là kỹ nữ!” Hắc tức giận đến vỗ xuống cái mông căng tròn vểnh lên của cô.

“Không có người nói như vậy, là tôi tự cảm giác” Ngữ điệu e sợ luôn tràn ngập tự ti.

“Cô, cô muốn chọc giận tôi phải không phải” Hắc thật muốn một bả nhéo ở cổ cô, để không cần nghe cô thổ lộ ra càng nhiều lời làm chấn nổi giận.

“Thiếu gia....” Không biết tại sao, cô một chút cũng không sợ biểu lộ hung ác của hắc, ngược lại có loại mừng thầm không hiểu.

“Quay qua đây, nhắm mắt lại” Hắc lấy ít dầu gội đầu thơm mùi mân côi xoa bóp đầu tóc vì mưa gió mà quần quýt vào nhau của cô.

“Thiếu gia, tôi tự gọi là được rồi” Băng Nhi xấu hổ thân thể cứng còn không dám nhận.

“Cô câm miệng cho tôi ngoan ngoan đứng vững!” Hắc lớn tiếng quát, xuống tay chính là động tác hơi mạnh mang tính trừng phạt cô mà thôi.

“Đau quá!” Cô cắn chặt môi dưới cố nén không rơi lệ trong hốc mắt chứa đầy hơi nước.

Thiếu gia nói qua ghét nhìn đến con gái khóc sụt sướt.

“Đáng đời cô! Ai kêu cô dầm mưa” Trong miệng tuy nói như vậy nhưng lực đạo của hắc lại nhiều hơn vài phần ôn nhu.

“Thực xin lỗi!” Ngoại trừ thực xin lỗi, Băng Nhi không lời nào để nói.

“Ai kêu cô nói xin lỗi! che lỗ tai, tôi muốn xả nước” Phẫn hận gỡ xuống vò hoa sen, điều chỉnh thoáng cái nước ấm, động tác hắc nhanh chóng dội sạch những mảnh bọt biển trắng trên tóc cô.

“Thiếu gia, xin để tôi tự tắm” Lớn như vậy rồi,

11. Chương 11

Băng Nhi chưa bao giờ biết rõ cảm giác bị người xoa lấy da đầu là thoải mái như thế, từ nhỏ đến nay ký ức mà mẹ lưu lại cho cô dĩ nhiên mơ hồ. Giờ này khắc này động tác của Lãnh Tiêu nhìn như thô bạo lại làm cho cô có cảm giác như được che chở.

“Cô dám tiếp tục cử động nữa tôi liền như vậy đem cô đuổi đi ra! Cho cô tiếp tục dầm mưa cho đủ!” Hắc uy hiếp ra lệnh.

Mắt thấy bọt nước mạnh mẽ xông chiếu vào trên tóc của cô theo đường cong linh lung uốn lượn chảy xuôi xuống, hắc dùng toàn bộ tự chủ mới có thể khắc chế thú tính trong cơ thể gần như nổi giận.

“Thiếu gia!” cô là vật cưng của hắc, hắc là chủ nhân của cô theo lý mà nói hắc là cô phải phục vụ hắc a! Sao lại là hắc đang giúp cô tắm rửa. Cô quả thực là quá làm càn.

“Xoay qua chỗ khác tôi muốn rửa lưng của cô” Không được, nếu còn tiếp tục nhìn hai nụ hoa đỏ bừng của cô còn treo lại vài giọt thủy châu hắc chắc chắn sẽ không nhịn được mà cúi người xuống cắn nuốt cô.

“Thiếu gia, anh cũng mắc mưa anh không tắm sao!” Hơn nữa, vì giúp cô tắm rửa hắc một thân quần áo sang quý chỉ sợ đã là hư chắc rồi.

“Tôi tắm hay không mắc mớ gì tới cô, tự nhìn cô toàn thân lạnh như que kem” Hắc gần sát phía sau của cô, bàn tay to lướt qua thắt lưng mảnh khảnh mơn trớn bụng bằng phẳng nhất cử nhập sâu vùng châu thổ thần bí.

“Ngại” Băng Nhi co lên đầu vai thẹn thùng hô.

Tay của hắc, phảng phất sớm đã quen thuộc hết thấy u cốc của thiếu nữ ngón giữa thon dài tinh chuẩn đè xuống hoa mỹ lệ, hắc dùng ngón tay nhu hòa khuấy động dưới múi thịt non mịn, cũng nhanh chóng lướt qua huyết khẩu đang co rút mấp máy.

“Ngay cả chỗ này cũng đều lạnh như băng” Lãnh Tiêu trách cứ véo nhẹ mặt hắc nhút nhát e lệ.

“A, thiếu gia, anh không cần cả chỗ đó cũng...” Tại sao thiếu gia mới sờ chỗ đó một chút thân thể cô liền trở nên vừa nóng vừa tê dại? Băng Nhi hoang mang mị nhãn nhin không được trong lòng hiếu kỳ len lén nhìn về phía hai chân bị hắc cầm.

Trời ạ! Hình ảnh mập mờ làm tim cô đập nhanh.

“Cô cầm miệng cho tôi, nếu không ngay cả miệng cô tôi cũng rửa!” Cảm giác một dòng nước ấm từ trong hoa hắc tuôn ra, Lãnh Tiêu vội vàng buông cô ra để tránh không chế không nổi ngón tay sẽ vụng trộm tiến vào.

“Ừ” Cô nghe lời không hề lên tiếng.

“Được rồi, đi qua bên kia ngâm nước nóng cho tôi, ngâm đến đỏ mới được” Nhìn quét bồn tắm mát xa vừa rồi khởi động nước dĩ nhiên chứa đầy, hắc ác thanh ác khí mệnh lệnh cô.

“Thiếu gia” Lo lắng hắc không tranh thủ thời gian cởi quần áo ướt đẫm trên thân đem mình lấy ẩm áp, Băng Nhi sốt ruột quay người lại.

“Hay là cô cũng muốn giúp tôi tắm?” Hắc dĩ nhiên đã cởi sạch áo đùa cợt hỏi.

“Tôi...” Liếc thấy cơ ngực rắn chắc hữu lực của hắc mặt Băng Nhi đỏ bừng.

“Còn đứng đó làm cái gì, còn không mau đi xuống cho tôi.” Giận trừng mắt nhìn vẻ mặt ngốc lảng của Băng Nhi, Lãnh Tiêu tức giận thiếu chút nữa đá cô xuống nước.

“Dạ” Cô thở mạnh không dám nhiều lời nữa vội vàng đem mình ngâm vào trong bồn tắm.

Nửa đêm mưa đã ngừng rơi bầu trời đen nhánh sao sáng lóng lánh.

“Băng Nhi, nói cho tôi biết cô có ghét tôi ôm cô không?” Trong phòng ẩm áp, giường to thoáng mát, dựa lưng vào tủ đầu giường, Lãnh Tiêu lắng lắng ôm lấy cô làm cho đầu cô gối tại trước ngực của hắc.

“Không, sẽ không” Giống như con mèo nhỏ nhuyển động thân dưới, Băng Nhi thoải mái cơ hồ sắp nhắm mắt lại.

“Nếu như hôm nay đổi lại là người đàn ông khác ôm cô như vậy cô có ghét không?” Cách áo tắm hần nhẹ nhàng xoa hai vú rất tròn cảm thụ được những rung động nhỏ của cô.

“Sẽ, Băng Nhi sẽ rất ghét, rất ghét!” Cô nghiêm túc trả lời.

Khó có thể tưởng tượng ngoại trừ Lãnh Tiêu ra người đàn ông khác ôm cô, vuốt ve cô, thân thể cô chỉ tiếp thụ hần đụng chạm.

“Vì sao? Tôi cũng là đàn ông a?” Hần dụ dỗ làm cho cô tự e cảm nhận a2 cảm giác chân chính trong nội tâm.

“Anh là thiếu gia, không phải đàn ông khác” Trực giác của cô cho biết.

Đúng a! anh ấy là thiếu gia là chủ nhân của cô a! Không phải đàn ông khác a!

Uất ức tại trong lòng sự nghi ngờ tựa hồ dần dần tiêu tán, trong mơ hồ tình cảm chân thật đang muốn nổi lên rõ ràng.

“Nói cho tôi biết, Băng Nhi, có thích cảm giác tôi hôn cô không?” Ngón ta thô ráp chậm rãi vuốt ve môi anh đào của cô, cẩn thận miêu tả vuốt ve cánh môi non mềm.

“Ăn thích” Cô nhắm mắt hồi tưởng lại, trên khuôn mặt đỏ bừng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Cô có thể tưởng tượng một người đàn ông khác cũng hôn môi cô giống tôi không Băng Nhi?” Cánh tay cứng như sắt bỗng dừng xiết chặt thân thể kiều nhuyển, Lãnh Tiêu trầm thấp tại bên tai cô ngâm khẽ.

Băng Nhi nhả lại đầu lông mày chán ghét mãnh liệt lắc đầu.

“Không muốn!” Chán ghét, cô không cách nào tưởng tượng ngoại trừ Lãnh Tiêu ra người đàn ông khác hôn cô!

A, phản ứng của cô làm cho hần rất hài lòng.

“Băng Nhi đáng yêu của anh em biết tại sao lại có khác biệt không?” Phát hiện a! Phát giác a! Ở chỗ sâu trong nội tâm của em....tình cảm chân thật.

“Khác biệt?” Vẫn có chút hoang mang, trong lúc khờ dại đó cô còn không cách nào đem trong toàn bộ mọi chuyện trong đầu xâu chuỗi lại với nhau.

“Anh cùng người đàn ông khác” Hần nhắc nhở.

“Anh là thiếu gia, không phải đàn ông khác” Đây là đáp án đầu tiên trong đầu cô hiện lên, phảng phất sớm đã khắc trong lòng như là khắc cốt ghi tâm.

“Không đúng, đó là bởi vì em thích anh cho nên mới sẽ không bài xích của anh hôn. Đồng thời cũng bởi vì em thích anh mới có thể tiếp nhận của sự dạy dỗ và sờ mó của anh, mới có thể an tâm nằm trong lòng anh” Quá non nớt, vật cứng nhỏ bé đáng yêu của hần đối với cảm tình linh ngộ vẫn còn thuần trắng, thiên chân làm hần cơ hồ hận không thể hung hăng dạy dỗ cô một hồi.

Tỷ như hần đem cùng Đỗ Lệ Nhi đính hôn thì như thế nào? Nhìn xem cô sau khi nghe tin tức này sẽ phản ứng ra sao? Vậy nhất định rất thú vị.

“Em thích thiếu gia?” Yêu mến? Cô chưa bao giờ từng suy nghĩ qua loại cảm giác này, chỉ vì chưa từng gặp phải.

“Em tự suy nghĩ cẩn thận một chút” Hần cho cô thời gian cẩn thận suy nghĩ.

“Cho dù Băng Nhi thích thiếu gia thì có thể làm gì?” Cô trẻ người non dạ vẫn là nghĩ không ra.

“Bởi vì em thích anh cho nên chỉ có thể chịu được sự đụng chạm của anh, cái đó và kỹ nữ là hoàn toàn không giống nhau. Kỹ nữ vì tiền mặc kệ là người đàn ông nào đều có thể thần nhiên tiếp nhận, bởi vì nhu cầu cần thiết của lẫn nhau không quan hệ đến tình cảm và cảm giác.” Lãnh Tiêu thở dài quyết định một câu

chấn tỉnh cô, “Mà giữa em và anh xen lẫn là ‘yêu mến’, trong chuyện này là không giống người thông minh như em không nhận ra được sao?”

“Bởi vì yêu mến một người, cho nên mới phải cảm thấy của người đó hôn môi cùng ôm là đặc biệt là duy nhất phải không? Thiếu gia, em nghĩ vậy đúng không?” Nhớ lại cùng Lãnh Tiêu mỗi một lần hôn môi, mỗi một lần đụng chạm, lòng của thiếu nữ bên trong một mầm non tên là “tình yêu” dần dần manh nha, cô nâng lên thủy mâu trong suốt hưng phấn mà nhìn hấn.

“Vật cứng nhỏ bé thông minh” Hấn điểm chóp mũi khéo léo của cô.

“Thiếu gia cũng yêu mến Băng Nhi chứ?” Cô chờ mong hỏi.

“Không thích làm sao có thể cứng chiều em?” Hấn và cô trong lúc đó có thật chỉ có chủ tử đối vật cứng loại thích không? Có lẽ, sớm đã biến chất đi.

“Em và thiếu gia trong lúc đó, sẽ không xem như ‘hẹn hò’ rồi? Đúng hay không?” Đầu lông mày nhíu lại từ từ giãn ra, Cô nhiều ngày hoang mang lo lắng dường như trong nháy mắt đều bị gió thổi bay chỉ để lại tràn đầy vui sướng.

“Em dám nghĩ như vậy, coi chừng anh đập nát mộng của em” Lại hung hăng “dạy dỗ” cô một phen.

“Thực xin lỗi, thiếu gia” Băng Nhi nhỏ tiếng xin lỗi cô biết mình sai rồi.

“Ừ.” Cô thật rất có lỗi, thật rất có lỗi đó!

“Nhưng anh còn không có ý định tha thứ cho em.” Món nợ này hấn còn muốn cùng cô tính.

“Nói cho em biết, em nên làm như thế nào thiếu gia mới có thể tiêu hỏa” Nâng lên gương mặt hé ra tràn ngập vẻ xấu hổ, cô kinh sợ khẩn cầu sự tha thứ của hấn, đều tại mình loạn để tâm vào chuyện vụn vặt mới có thể dẫn đến thiếu gia tức giận.

“Anh cho em biết, em sẽ cam tâm nghe theo sao?” Đồng tử thâm trầm hiện lên một tia tà khí.

“Sẽ nghe, xin thiếu gia nói cho em biết” Trong mắt cô tràn ngập tín nhiệm.

“Em phải chịu trách nhiệm đem ‘hỏa’ trong thân thể anh hút ra hết sao?” Hấn ngữ điệu mập mờ nói.

“Như thế nào hút? Hút chỗ nào?” Cô nhất định làm cho thiếu gia thỏa mãn.

“Được, để anh tới nói cho em biết. Như thế nào hút và hút chỗ nào” Bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chỉ cặp môi đỏ mọng, hấn tà ác mà quỷ mị bắt đầu dạy cô như thế nào tiêu trừ hỏa diễm cuồng rục trong cơ thể đàn ông.

“Băng Nhi nên làm như thế nào!” Ngồi chồm hồm giữa hai chân hấn, cô khờ dại hỏi.

“Mở miệng em ra, hôn anh” Kéo ra dây buộc trên áo tắm, hấn ấn đầu cô xuống dạy cô từ từ nhận thức bảo bối của đàn ông.

Lên năm hai, cuộc sống của Băng Nhi càng ngày càng nhiều màu sắc.

Trừ công việc ban ngày phải đảm nhiệm tại Đỗ gia, thời gian cho hấn, Băng Nhi đọc sách, tham gia hoạt động ngoại khóa, cùng Tiểu Bạch chơi đùa, trong đó để cho cô cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn nhất chính là lúc ở cùng Lãnh Tiêu.

Ngoại trừ giữa nam nữ ham muốn vui sướng, hấn bớt thời giờ dạy cô thẩm mỹ, lễ nghi xã giao, vũ đạo, phẩm tửu (bình phẩm, thưởng thức rượu), thậm chí muốn cô học đánh đàn dương cầm, bảo là muốn cô phong phú mình.

Phàm là các loại chương trình học do Lãnh Tiêu nói Băng Nhi ngoan ngoãn từng cái tiếp nhận, mà lại chăm chú học tập.

Trong tâm tư cô hi vọng mình có thể càng ngày càng tiếp cận thế giới của hấn thậm chí là trở thành một người phụ nữ xứng với Lãnh Tiêu!

Đây là nguyện vọng mà Băng Nhi giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Lễ Giáng Sinh trường học nghỉ ba ngày Đỗ gia mẹ con song song đến Thái du lịch, làm cho Băng Nhi quả thực vui tới cực điểm.

Bởi vì Lãnh Tiêu muốn dẫn cô đi Hongkong chơi cùng nhau qua đêm giáng sinh.

Băng Nhi lừa gạt quần gia bảo là muốn đến nhà bạn học cùng đọc sách, Vào đêm hai mươi lăm vụng trộm đi tới địa điểm cùng Lãnh Tiêu ước định chờ tìm cô tràn đầy vui sướng.

Không bao lâu, Lãnh Tiêu liền lái xe xuất hiện chỗ cô thẳng đến sân bay xuất trình giấy tờ tùy thân đã âm thầm giúp cô làm, hai người leo lên khoang hạng nhất máy bay, bay đến Đông Phương chi châu.

“Trời ơi! Em không phải là đang nằm mơ chứ?”

Dựa sát tại trước cửa sổ thủy tinh tầng cao nhất ‘phòng tổng thống’ cấp năm sao, Băng Nhi tựa như cỏ mọc thì thảo tự hồi.

“Không phải, em bây giờ rất thanh tỉnh!” Thường cho bồi bàn đẩy điểm tâm tới, Lãnh Tiêu cương chiều trả lời cô.

“Hongkong, em chưa bao giờ từng ảo tưởng qua, chính mình có một ngày có thể đứng ở nơi này ngắm nhìn cảng Victoria, cái 7 địa phương này đối với em mà nói bất quá là chỉ là một điểm nhỏ trên bản đồ” Băng Nhi si ngốc nhìn cảnh đêm phương xa như đây sao.

“Lại đây, em ở trên máy bay cái gì cũng không có ăn. bây giờ trước khoan ngắm cảnh đêm ngoạn ngoạn tới dùng cơm” Hắn dặt tay nhỏ bé của cô chậm rãi đi về hướng bàn tròn đặt cơm.

“Nhưng em thật sự không nỡ đem thời gian lãng phí vào việc ăn cơm bởi vì đây là lễ giáng sinh đầu tiên em và thiếu gia cùng nhau trôi qua.” Trên đường đi qua cây thông Noel to lớn được trang trí tỉ mỉ kể bên quán ăn Băng Nhi đột nhiên dừng bước.

“Không ăn cơm? Chẳng lẽ em muốn mọc cánh thành thiên thần sao?” Hắn ngoái đầu nhìn lại cô, hai con ngươi sáng lấp lánh như vì sao trên trời.

“Một đêm lãng mạn như vậy hẳn là ngồi ở dưới cây thông Noel lắng nghe ca khúc giáng sinh, hơn nữa.” Thủy mâu mờ mờ, Băng Nhi mộng ảo vừa ý lại mỉm cười nhìn qua hắn.

“Hơn nữa cái gì?” Con ngươi đen sâu cười như không cười nín lấy cô.

“Ách. Chúc phúc lẫn nhau” Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cô ấp úng nói.

“cái gì?” Hắn cố ý bày ra thần sắc không hiểu.

“Em chỉ đang ví dụ. Như là hôn môi chúc phúc” Xoắn lắc lắc mảnh bạch ngón tay nhỏ nhắn, Băng Nhi hai mắt thẳng chăm chăm vào thắm hồng màu trắng.

Hắn sẽ nghĩ cô không biết xấu hổ sao?! Tim cô thẳng thần loạn nhịp.

“A, Băng Nhi dễ thương của anh cái ví dụ này nói cho cùng” Hắn nở nụ cười, cười đến thâm trầm, cười đến tà mị.

“Thiếu gia giễu cợt người ta! Sớm biết như vậy không nói” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn xấu hổ duỗi ra nắm tay nhỏ hủy lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Ai nha! Của vật cưng nhỏ của anh rõ ràng cũng biết giận nha!” Chiếm lấy cô hơi hột đánh, Lãnh Tiêu nắm thật chặt Băng Nhi hai cổ tay mảnh khảnh đem cô kéo vào trong ngực.

“Người ta nói, đây chẳng qua là cái ví dụ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn ở lồng ngực hắn, buồn buồn nói.

“Đối với em nhìn em rất chân thành đó!” Hắn tại bên tai cô thổi hơi nói.

“Em” Không phục nâng lên mặt, Băng Nhi đang muốn thay mình cãi lại không ngờ Lãnh Tiêu động tác so với cô nhanh hơn.

“Băng Nhi dễ thương của anh da mặt của em thật là đỏ!” Lãnh Tiêu ôm thân thể nhỏ nhắn ấm áp mềm mại của cô tựa đầu chống đỡ

12. Chương 12

trán cô đối với khuôn mặt ửng hồng của cô vì tức.

“Thiếu gia, anh rất xấu! Luôn thích trêu chọc em nhìn bộ dáng khó xử đáng thương của em.” Mỗi lần đều như vậy! Hắn đều thích xem phản ứng của cô.

“Bởi vì bộ dáng đó của em thật đáng yêu, thật đáng yêu, đáng yêu đến làm cho anh muốn một ngụm ăn hết em!” Dục niệm bùng cháy ở sâu trong đáy mắt tựa như khiêu vũ. Đêm nay, hắn muốn triệt để nếm khắp toàn thân cô cao thấp mỗi một tắc.

“Ăn ... ăn hết em? Em cũng không phải đồ ăn” Sau khi cô trải qua hắn dốc lòng dạy dỗ liếc mắt liền có thể nhìn ra chuyện hắn muốn ám chỉ, chuyện mà từ sau khi cô ngồi vào xe hắn vẫn muốn làm.

Cô bị hắn khơi mào dục vọng, đã trở nên càng ngày càng khát vọng hắn hôn môi cùng vuốt ve.

“Phải, em là bữa tiệc Giáng sinh lớn của anh, quà Giáng sinh của anh” Lãnh Tiêu tà ác chen chúc nắm bắt cái hông vừa tròn vừa vênh lên của cô, nam căn nóng bỏng cứng ngắc to lớn cách tầng tầng vải vóc tuyệt hảo áp tiến hoa huyết cô.

“Thiếu gia” Liếm nhấp môi dưới, Băng Nhi hô hoán thanh âm của cô khàn khàn mà gọi cảm.

“Đến đây, ôm sát cổ anh để cho anh nhắm nháp bữa tiệc Giáng sinh lớn của anh” Lãnh Tiêu chặn ngang ôm lấy thân hình xinh đẹp của cô dán chặt làm cho giữa hai người cơ hồ không hề có khe hở, lồng ngực cứng rắn đè xuống nhuyển dôi của Băng Nhi đối với sau khi hắn dạy dỗ càng ngày càng đầy đà đứng thẳng.

Cô vui lòng phục tùng đưa lên cặp môi đỏ mọng hé mở.

“Giáng sinh vui vẻ!” Hắn đem chúc phúc đưa vào trong miệng nhỏ của cô, cùng cô cùng nhau quấn quanh thành si.

“Uh” Mũi chân cách mặt đất, Băng Nhi cảm giác mình phảng phất bay lên đám mây.

Cái lưới đình hương mềm mại ở hắn đụng chạm khiêu khích thì đầu tiên là thẹn thùng lui ra chút ít lập tức vừa tiến lên đón chạm rãi liếm lướt qua. Cho đến hắn rốt cuộc không thể chịu đựng được cô chơi đùa né tránh, bắt đầu đối bị động thành chủ động, phản thủ tiến công cô, hắn không ngừng mà làm sâu sắc quắp lướt, thôn phệ cô cũng làm cho cô nhắm nháp chính mình.

“Ngô” Cô vong tình thân ngâm.

Nụ hôn của hắn cuồng vọng mà hung hãn như lòng bắt người triệt để nếm lần từng ngõ ngách trong miệng cô.

“Cho anh xem em” Cho đến khi Lãnh Tiêu Thỏa mãn mới buông sự kiềm chế đối với cô.

Cô hoàn toàn hiểu được điều hắn ám chỉ “Nhìn xem em” là có ý gì.

Không có một tia chần chờ, Băng Nhi lui ra phía sau đến trước cây thông Noel, tưởng tượng mình là một lễ vật đã qua tỉ mỉ chọn lựa, cô kéo ra khăn lụa màu hồng phất trên cổ, mặc nó bay xuống trên mặt đất trên nệm, trên người cô chỉ còn một chiếc áo lông màu hồng đào cùng với một chiếc váy ngắn màu đen.

Băng Nhi rút đi áo ngoài trên thân chỉ mặc một chiếc nịt vú màu đỏ tươi hạ thân là quần lót thấp eo cùng màu phong vị thanh xuân dào dạt đồng thể triển lộ ra một cổ khác vũ mị xem tại trong mắt cuồng rục dục hỏa của Lãnh Tiêu càng thêm chọc người.

“Đừng nhúc nhích, bộ nội y này là quyền lợi riêng của anh” Hấn một bộ giải quyết việc chung khẩu khí, nhưng trong mắt ẩn giấu dục hỏa lại đủ trở một ngọn lửa hừng hực cháy lan ra cánh đồng.

“Thiếu gia, giáng sinh vui vẻ” Cô đối hấn duỗi ra hai tay hoan nghênh hấn nhào vào trong vòng ôm ấp của cô.

“Em lại lớn lên không ít rồi hại anh thiếu chút nữa mua không được số đo này” Nội y màu đỏ tươi này là quà giáng sinh hấn đã sớm đưa cho cô, cô thông minh lại chọn thời gian hôm nay mà mặc quả thực làm hấn vui mừng không thôi.

“Em có nghe lời thiếu gia mà... đúng hạn mát xa bộ ngực” Cô tuyên bố rõ ràng.

“Thật ngoan” Hấn chỉ kéo xuống chén ren bộ ngực sữa tuyết trắng lộ ra.

“Băng Nhi nghe lời thiếu gia vui không?” Cô thích cảm giác ánh mắt của hấn dừng trên người cô, phảng phất hấn chính là dùng ánh mắt vuốt ve cô.

“Vui, rất vui” Hấn xoa cả bộ ngực ngọt ngào ngón tay nhẹ nhàng đè lại đỉnh đầu vú vĩnh lên.

“Ngại” Đây không phải lần đầu tiên hấn đụng chạm cô đêm nay cô lại miễn cưỡng gấp đôi.

“Anh muốn nghe cái miệng ngọt ngào của em hát lên khúc hát mừng giáng sinh” Nụ hoa chịu đựng ngón trở cùng ngón cái của hấn xoa bóp từ từ đỏ bừng lòng, bàn tay thì lúc mạnh lúc nhẹ đưa đẩy mật nhũ tuyết trắng.

“Uh. Thiếu gia” Cô yếu ớt vô lực tóc đen vì hấn mà để dài, hai mắt sưng mù, cặp môi đỏ mọng khế ngâm, bộ dáng kiều mị trong mắt hấn hết sức mê người.

“Bên này thoát nhìn tựa hồ rất cô độc” Hấn công bằng đối đãi một bên ngực còn lại cho đến hai bên đồng dạng bành trướng ứ hồng.

Cô hoa mắt si ngốc nhìn hấn không ngừng chơi đùa thân thể mình ở sâu trong nội tâm không hiểu đánh trống reo hò lên phảng phất đang khát vọng.

“Thật đẹp” Hấn rút tay về đắc ý thưởng thức kiệt tác của mình.

Mắt thấy hai vú giờ khắc này tại trong hô hấp không chút nào biết xấu hổ nhô thẳng về phía hấn như chào mời, Băng Nhi mắc cỡ đến mặt gần như thiêu cháy rồi bất an vụng vụng người như muốn che khuất chính mình.

“Không cho phép che!” Hấn trảo mở tay của cô cúi đầu ngâm lấy tiểu đầu vú bị hấn xoa đỏ lên.

“A” Cô phát ra thân ngâm khó nhin toàn thân dường như có một dòng điện khoái cảm chạy qua.

Lãnh Tiêu mở lớn miệng đem cô cả đoàn trắng nõn mút ngâm vào càng sâu, cũng tại mặt trên vú nhả nhui để lại nhiều dấu răng.

Trên mặt thắm hồng tuyết trắng, thân thể thiếu nữ đỏ bừng tư thái lười biếng thơ thẩn, quần lót ren màu đỏ tươi đã bị cởi ra rồi, dây đất tam giác tối tăm đại lộ ra tùy ý nam nhân vỗ về chơi đùa điều tra.

Một ngọn đèn trước kia đặt trên cây thông noel bị dời đi phương hướng, chiếu vào chỗ mỹ miều thần bí nhất trên người thiếu nữ, mặt cảnh mê người..

“Em vẫn nhạy cảm như vậy” Đầu ngón tay thô cứng của hấn hướng nụ hoa trước mặt hấn mà đụng chạm, tại nụ hoa trắng nõn dùng sự thành thạo của mình mà khiêu khích, dẫn dụ mật dịch đầm đầm tuôn ra.

“A ngô” Băng Nhi ngửa đầu khó nhin một cổ khoái cảm dâng lên cơ hồ làm cô chóng mặt.

“Cho anh xem bộ dáng mất hồn của em a!” Để ngón cái lay dấn mật dịch từ hoa huyết chảy ra, hấn dùng lực đè ép trong hoa viên bí mật vuốt ve hoa hạch.

“Ân ngại. Thiếu gia. Không cần” Cô khẩu thị tâm phi kiều hồ.

“Muốn, em muốn” Hấn tăng thêm lực tay nhất cử đem cô đưa lên đỉnh cao cuồng hỉ.

“Aa ngại” Cao trào tới cũng nhanh, vừa vội vừa mãnh liệt, làm cho cô vô lực chống đỡ mà mị ngâm liên tục.

“Cực phẩm, vật cực xinh đẹp của anh a!” Ánh mắt hài lòng đảo qua thần sắc phóng đảng của cô hiện ra trước mắt hắn, nụ hoa đỏ bừng, hoa huyết co rút lại.

Hắn hảo tâm cho cô thời gian hòa hoãn hơi thở hỗn loạn, đến khi cô hoàn hồn ngược mắt dùng ánh mắt có chút hoang mang nhìn về phía hắn thì hắn nâng lên đầu gối trái của cô gác tại trên đầu vai

“Thiếu gia?” Gò má Băng Nhi ửng đỏ, cái tư thế dâm lãng này làm cho cô bất an.

“Lần này, anh muốn ném thử hương vị chỗ này của em” Hắn trầm thấp tuyên cáo, tay phải cầm chặt đùi nõn nà của cô môi mỏng khiêu gợi một tắc lại một tắc bức hướng bí hoa càng thêm rộng mở của cô.

“Ngại. Thiếu gia, anh làm gì cả loại địa phương đó đều” Bởi vì toàn bộ hạ thân bị hắn mắc lên cao mà chuyển thành nằm nghiêng Băng Nhi giãy giụa lắc đầu, hắn không phải là muốn chỗ đó a! Cô thất kinh vịn vẹo hông đẹp.

“Không có gì phải xấu hổ, chỗ này....là chỗ mê người nhất trên người em” Cúi đầu gần nhìn hoa huyết nhỏ không ngừng run rẩy, hơi thở nóng bỏng của hắn dường như phóng hỏa đốt cháy cô.

Nụ hoa kiều mị bởi vì hắn to gan nhìn gần mà càng thêm ướt át hồng nộn theo ánh mắt nam tính không ngừng cúi gần mà khẩn trương co rút lại. Như là đã đói khát nhiều năm hắn đột nhiên đuổi lười liếm láp an ủi nó.

“Không cần, a không được” Sau khi môi hắn để lên bí hoa Băng Nhi rút cục nhịn không được ghen ngào hét lên.

Cảm giác hắn đối đãi cô dường như mình là sơn trân mỹ vị, món ăn hiếm lạ trên đời, tham lam mà lại cuồng dã gặm nuốt nộn nhụy trong hoa tâm.

“A chỗ đó không nên dùng miệng” A, trời ạ, trên đời làm sao lại có cảm giác rung động tâm thần như thế!

Cảm giác được đầu lưỡi hắn linh động không ngừng tỉ mỉ đảo qua nụ hoa giữa bắp đùi, Băng Nhi kinh tâm động phách dâm loạn gào thét.

Hắn hoàn toàn không để ý cô chỉ là càng thêm nắm chặt bắp đùi cô lần nữa liếm láp hoa he cùng mật dịch, nhắm nháp hương vị ngọt ngào rượu ngon từ trong cơ thể cô tuôn ra.

Băng Nhi cảm giác giới hạn của mình đã gần như nổi điên rồi, phương thức của hắn đối đãi cô cơ hồ sắp làm cho nửa người dưới của cô tan chảy mất.

“A” Cô phát ra tiếng rên tê mị đồng thời hắn đột nhiên đem đầu lưỡi dâm vào hoa kính.

Hắn không ngừng mà hướng cô thẳng tiến kết hợp ngón trỏ và ngón giữa tay trái đến phụ trợ đầu lưỡi cùng một chỗ lấy lòng cô hấp dẫn linh hồn phóng đảng của cô và hắn cùng nhau quán quanh trầm luân.

“Thiếu gia ... xin anh...” Băng Nhi hoa mắt toàn thân dục hỏa đem cô thiêu đốt vô lực kháng cự hoan lạc kịch liệt này, cô theo bản năng giãy giụa cái hông hai chân mở rộng thêm để cho hắn có thể càng tiến gần cô gây cho cô càng nhiều khoái cảm.

Lãnh Tiêu một ngụm ngậm lấy mật hạch sung huyết, cuồng dã mút lấy, liếm láp, ngón tay lưu động tại trong cơ thể cô chậm rãi bắt đầu kéo ra đưa vào, khi nhanh khi chậm, khi nặng khi nhẹ, dần dần gia tăng tuần suất ra vào.

“Ngừng. Ngừng ngô” Chìm đắm tại trong cuồng hỉ mãnh liệt Băng Nhi điên cuồng mà nức nở, dưng đạo co rút lợi hại đem ngón tay không ngừng xâm lấn chặt chẽ bao bọc lấy.

Phát giác được trong hoa kính mẫn cảm bắt đầu co rút lại thì hắn cho cô lần cuối cùng cắm sâu vào, cuồng mãnh nặng dâm.

“Aaa” trong nháy mắt, hông của cô đột nhiên nhảy lên run rẩy, bởi vì tìm được cao trào mà lớn tiếng rên rỉ.

Thân hình thiếu nữ hoàn toàn bị hắn giải phóng, dục hỏa mất hồn thật sâu vùi vào tâm linh vốn khô đại thuần khiết của cô.

Trong đêm giáng sinh năm mười bảy tuổi, Lãnh Tiêu cũng không có phá tấm thân xử nữ của Băng Nhi, hắn đang đợi, đợi ngày cô tròn mười tám tuổi.

Băng Nhi đáng yêu của anh

Khi em nhìn thấy phong thư này thì có lẽ anh đã đến NewYork .

Bởi vì liên quan đến công việc tiếp theo trong khoảng một năm anh sẽ tạm ở lại nơi này, cho đến chi nhánh công ty thuận lợi thành lập.

Sở và con dấu trong phong thư là anh chuẩn bị cho em, để ngừa trong lúc anh không ở trong nước em có nhu cầu cấp bách.

Nhớ kỹ những gì anh đã từng nói qua, tiếp tục phong phú chính mình, thân là vật cưng của Lãnh Tiêu anh phải có tiêu chuẩn tương đối.

Anh mỗi mắt mong chờ.

Lãnh Tiêu

Tiếp thụ hương vị từ thiên đường vui vẻ tiến vào điện ngục bất tận chính là cảm giác bây giờ của cô sao? Băng Nhi cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám.

Mở ra trong tay giấy viết thư, Băng Nhi xem lại lần nữa trái tim cũng đi theo đau nhức một hồi.

Đây là sự thật sao? Không, đây không phải là thật, là mộng, một hồi ác mộng, tỉnh lại sẽ không việc gì, cô mù quáng mà an ủi chính mình.

Nhưng giấy trắng mực đen cô dù lừa gạt mình thế nào cũng vô pháp ngăn đau đớn trong lòng.

Vì sao? Vì sao hắn không có nói trước cho cô biết một tiếng? Chẳng lẽ hắn không biết cô sẽ chịu không nổi, sẽ nổi điên! Để lại phong thư dằn dò vài câu ít ỏi, bảo cô như thế nào tiếp nhận!

Thiếu gia, tại sao thiếu gia nhẫn tâm bỏ lại một mình Băng Nhi? !

Một giọt lại một giọt nước mắt trong suốt nhỏ tại trên tờ giấy, sương mù che chắn hơi nước làm cho cô dần dần thấy không rõ lắm chữ viết rồng bay phượng múa phía trên, nhưng lòng cô vẫn như cũ cảm thấy thống khổ không chịu nổi a!

“Đỗ Băng Nhi mình muốn mời bạn làm bạn nhảy của mình trong buổi tiệc tốt nghiệp.”

Ngũ khí tự tin, khí thế ngạo mạn từ trong miệng Tông Tước nam sinh thành tích ưu tú nhất trung học Thánh Thấm khóa hai mươi hai thuộc khóa này tốt nghiệp,

Hắn diện mạo khôi ngô xuất sắc, đồng thời cũng là con một của hội trưởng trung học Thánh Thấm người thừa kế số một của tập đoàn Tông Thị.

Gia thế bất phàm, thành tích vượt trội làm cho hắn trở thành nhân vật phong vân trong trường, hắn coi thường bất cứ nữ sinh nào đăng ký học lớp ban đêm, ở lớp ban đêm duy nhất chung tình chỉ có Đỗ Băng Nhi danh xưng là “Băng sơn mỹ nhân”.

Năm ngày sau chính là ngày tổ chức tiệc tốt nghiệp khóa hai mươi hai của trung học Thánh Thấm, hắn đặc biệt chọn đêm nay đến sớm hai mươi phút trước khi lớp ban đêm bắt đầu học muốn đứng chờ trước cửa lớp của Đỗ Băng Nhi chỉ vì muốn mời cô làm bạn nhảy của hắn trong lễ tốt nghiệp.

Hắn tin tưởng, hắn ưu tú nhất, anh tuần nhất toàn trường nhất định có thể làm băng sơn mỹ nhân động tâm.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn người đàn ông chặn cửa phòng học, mặt đầy tự tin ngũ khí kiêu căng trong nhất thời Băng Nhi không giải thích được hắn muốn đứng chỗ này làm gì? Muốn làm môn thần ba!

“Xin anh nhường đường một chút được không? Rất nhiều người muốn vào lớp” Cô khách khí lại lãnh đạm nói.

“Cô.....cô không nghe tôi nói gì sao? Đồ Băng Nhi, tôi muốn mời cô làm bạn nhảy của tôi trong tiệc tốt nghiệp!” Tông Tước cực kỳ tức giận đề cao âm lượng,

13. Chương 13

hắn từ trước đến nay kiêu ngạo hiếm khi xuất hiện một tia chật vật.

“Kỳ quái, tôi rõ ràng đã nói vài chục lần tôi sẽ không tham gia tiệc tốt nghiệp, vì sao vẫn có người không ngừng đến quấy rầy tôi?” Băng Nhi chau mày bất đắc dĩ nói lầm bầm.

“Vì sao cô không tham gia tiệc tốt nghiệp?” Hắn sốt ruột truy vấn.

“Tôi không có nghĩa vụ trả lời anh vấn đề này” Băng Nhi nói thẳng thừng, hắn không là gì của cô, cô không nhất thiết phải trả lời vấn đề của hắn.

“Cô...nhìn cho rõ, bây giờ người đứng trước mặt cô chính là tông tước, nhân vật phong vân của trung học Thánh Thấm” Tông Tước chưa từng bị người nào chống đối nữa câu thẹn quá hóa giận, hắn tự phụ mà bá đạo công khai thân phận hiển hách của mình

“Vậy thì sao!” Cho dù hắn là ngọc hoàng đại đế thì liên quan gì đến cô! Cô thầm nghĩ muốn nhanh chóng vào lớp.

“Đồ Băng Nhi, tôi đã đích thân đến mời cô làm bạn nhảy của tôi cô phải suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời!” Mắt thấy xung quanh hai người đã vây lên một đồng quần chúng xem kịch vui, ánh mắt Tông Tước thâm trầm giọng điệu uy hiếp nói.

“Thực phiền, nghe kỹ, tôi, Đồ Băng Nhi, cự tuyệt làm bạn nhảy của anh, cũng cự tuyệt làm bạn nhảy của bất kỳ nam sinh nào trong trung học Thánh Thấm nói như vậy đã đủ rõ chưa!” Dem balô trên vai trượt xuống ném về chỗ, Băng Nhi ngẩng đầu lên không thể nhịn được nữa lớn tiếng tuyên bố.

“Cô....” Lời nói của Băng Nhi làm cho Tông Tước giống như trước mặt mọi người bị người ta quăng cho một bạt tai, trong nháy mắt khuôn mặt anh tuần của hắn đỏ lên khó xử hai mắt giận lồi ra.

“Bỏ đi, anh thích đứng chỗ này bao lâu thì cứ việc đứng tôi đi cửa sau cũng được!” Nói dứt lời, Băng Nhi lại đứng thêm chốc lát, phát hiện người này vẫn đứng yên như cũ không nhúc nhích dường như lòng bàn chân mọc rễ cô dời tầm mắt hướng về một người khác xin nhường đường tiến vào lớp học.

Cô đang trí một chút cũng không phát giác, mình vừa cự tuyệt tên nam sinh kia là chuyện khủng khiếp cỡ nào.

“Đồ Băng Nhi!” Đối với bóng người thông dong phía trước, Tông Tước phát ra tiếng gầm rú tức giận.

Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô!

Ai! Vì sao thời gian trôi qua chậm như vậy.

Cách lễ giảng sinh còn rất xa! Cô sắp chờ không nổi nữa.

Tay phải chống cằm, Băng Nhi đủ điều nhằm chán khuấy động bồn hoa trồng cây hương thảo bên bệ cửa sổ nhẹ nhàng thở dài.

Bên tai truyền đến tiếng thảo luận hưng phấn của các bạn học, một chút hứng thú gia nhập cô cũng không có, thần sắc cô u buồn, mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây, chuyện duy nhất mà cô quan tâm cũng chỉ có: ngày Lãnh Tiêu trở về. />

Cô lật ra gấp lại quyển sổ tay cổ điển xinh đẹp trên bàn, tay lấy ra lá thư kẹp trong đó Băng Nhi say mê nhìn, phía trên từng câu từng chữ đã khắc thật sâu trong tim cô, người mà cô chính thức tưởng niệm đã viết những dòng chữ này.

Anh có biết rằng em vẫn chờ mong anh quay về không.

Trong những ngày xa nhau, cô không một ngày không nhớ hấn, lúc thanh tỉnh cũng nhớ, lúc ngủ cũng nằm mộng, thiếu gia mà cô thích nhất, thích nhất a!

Quân Mạc Sầu là một trong những người bạn ít ỏi trong ba năm học cao trung của Băng Nhi, nhảy lên ngồi bên cạnh kinh ngạc nói: “Ê, Băng Nhi, bạn thật rất to gan dám cự tuyệt lời mời của Tông Tước.”

“Tông Tước là ai?” Băng Nhi thuận miệng trả lời.

Đối với cô mà nói, người duy nhất trên đời có thể làm cho cô để ý chỉ có Lãnh Tiêu.

“Trời ạ! bạn thực sự không biết hay đang giả ngu người mà năm phút trước chặn ở cửa nói chuyện với bạn, bạn không quên đi?” Quân Mạc Sầu tròn tròn mắt bộ dáng khó có thể tin.

“Tông Tước chính là hấn a!” Giống như có điểm ẩn tượng bất quá khẩu khí của Băng Nhi vẫn là không hứng thú.

“Còn không phải là hấn sao? Lớp ban đêm mỗi một nữ sinh đều đang suy đoán hấn sẽ mời ai làm bạn nhảy trong tiệc tốt nghiệp, không nghĩ tới người hấn chọn ở lớp ban đêm chính là bạn cái này là bạn đã đắc tội với tất cả nữ sinh của toàn trường” Đối mặt Băng Nhi lộ ra thái độ không quan trọng, Quân Mạc Sầu bắt đầu vì cô lo lắng.

“Vì cái gì? Mình không có làm gì?” Huống hồ cô đều cự tuyệt lời mời của hấn vì sao lại còn có thể đắc tội với bọn nữ sinh? Băng Nhi tự nhận không thẹn với lương tâm.

“Bạn còn dám hỏi?! Tông Tước chính là nhân vật phong vân lần này nữ sinh quỳ gối dưới gấu quần của hấn nhiều không kể xiết. Ai hấn cũng không cần lại chỉ tìm bạn làm bạn nhảy của hấn, chỉ cần điều này đã làm cho những nữ sinh sùng bái, ái mộ hấn đỏ mắt mà bạn lại ở trước mặt mọi người thẳng thừng cự tuyệt hấn, chỉ vì điều này nếu như bạn bị tiểu trừ (bao vây) mình cũng tuyệt không ngạc nhiên” Cũng may Tông Tước không phải loại mà Mạc Quân Sầu cô thường thức nếu không không thể đảm bảo trong đám người vây công Băng Nhi không có cô.

“Là hấn tự tới tìm mình cũng không phải là mình muốn hấn tới huống hồ mình đã sớm lập lại không biết bao nhiêu lần mình không tham gia tiệc tốt nghiệp vì sao hấn còn muốn đến tự tìm khó coi?” Cô thật sự không hiểu.

“Đại khái là quá mức tự tin a!” Quân Mạc Sầu nhún vai nói ra, Tông Tước tự phụ cùng kiêu ngạo, chính là chỗ cô nhìn không thuận mắt.

“Bỏ đi, đừng nói những chuyện không quan trọng đó nữa. Đúng rồi, Mạc Sầu chuyện lần trước bạn đề cập với mình ý của ba mẹ bạn thế nào?” Bỏ qua chuyện làm người ta chán nản, Băng Nhi lôi kéo tay bạn thân cấp bách hỏi.

“Mình rất là muốn a! Nhưng mà ba mẹ mình bọn họ không cho phép” Quân Mạc Sầu chấp tay trước ngực vừa có chút bất đắc dĩ vừa xin lỗi nói.

Lúc trước cô đã từng nói với Băng Nhi muốn sau khi tốt nghiệp dọn ra ngoài tìm một chỗ ở riêng, nhưng sống một mình cô lại cảm thấy sợ trong lúc cô đem cảm giác trong lòng nói cho bạn thân thì Băng Nhi liền nói ra cô cũng đã sớm quyết định khi đủ mười tám tuổi ngày đó sẽ dọn ra khỏi Đỗ gia, hai người lập tức hẹn nhau sẽ cùng đi ở chung với nhau ai ngờ lúc cô đem dự định của mình nói cho ba mẹ thì lại bị song thân mãnh liệt phản đối.

“Vậy sao” Băng Nhi khó nén thất vọng thì ào ào nói.

Đúng! Tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ bất cứ ai đều chỉ vọng con gái của họ có thể ở lại trong ngôi nhà an toàn mà ấm áp lâu hơn, nếu như mẹ còn sống bà nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Đối với đáp án của Quân Mạc Sầu, Băng Nhi mặc dù có chút thất vọng nhưng cô có thể lượng giải.

“Băng Nhi, bạn thật sự muốn rời Đỗ gia sao?” Đối với tình cảnh của Băng Nhi ở Đỗ gia Quân Mạc Sầu biết đôi chút có chút bận tâm hỏi.

“Đúng vậy, đến ngày tổ chức tiệc tốt nghiệp mình đã tròn mười tám tuổi rồi, thuận lợi rời đi Đồ gia là tâm nguyện duy nhất của mình” Băng Nhi lần nữa nở một nụ cười vui vẻ kiên định nói.

“Nhưng mà bạn một không tiền, hai không chốn, rời đi Đồ gia bạn ở một mình sẽ rất vất vả” Thiếu nữ mười tám tuổi sống một thân một mình không phải chuyện đơn giản, đã thấy nhiều tin tức xã hội Quân Mạc Sầu càng thêm sâu lo.

“Chỉ cần không phải nhìn sắc mặt của đại phu nhân và Đồ Lệ Nhi sống, có khổ hơn mình cũng không để ý” Cô mặc kệ tương lai có bao nhiêu khó khăn, hiểm ác chỉ cần có thể chặt đứt gút mắc cùng Đồ gia Băng Nhi tin tưởng mình nhất định có thể vượt qua.

“Thật không nghĩ tới bạn cùng ‘Mẫu dạ xoa’ học lớp ban ngày tiếng tăm lừng lẫy Đồ Lệ Nhi, lại là tỷ muội cùng cha khác mẹ” Bị thần sắc kiên định của Băng Nhi thuyết phục, Quân Mạc Sầu ngược lại nhẹ nhàng nói.

“Hư chuyện này mình chỉ nói cho bạn biết, thật vất vả che giấu ba năm, mình không muốn trước đêm tốt nghiệp dẫn xuất phong ba” Che miệng bạn thân, Băng Nhi lo lắng xem đối thoại của hai người có bị bên thứ ba nghe thấy hay không.

“Yên tâm a, ai mình cũng chưa nói” Kéo tay Băng Nhi xuống, Quân Mạc Sầu nhất phái thông dong bảo đảm nói.

“Vậy là tốt rồi” Cô không hy vọng trước khi rời đi Đồ gia, cho Đồ Lệ Nhi lấy cớ làm khó dễ cô.

“Đúng rồi, vừa rồi bạn đang xem cái gì thấy nhập thần như vậy?” Kỳ thật cô đã nhiều lần thấy Băng Nhi nhìn lá thư mà耿耿 người bất quá trở ngại cá nhân tư ẩn cũng chưa từng hỏi nhiều.

“Không có gì, chỉ là một phong thư” Băng Nhi vô ý thức ôm chặt quyển sổ tay có kẹp lá thư Lãnh Tiêu lưu lại cho cô.

Hết thấy giữa cô và Lãnh Tiêu, chuyện thuộc về hai người là thuộc về bí mật mà ngay cả Quân Mạc Sầu cô cũng chưa từng nói qua.

“Thư tình đúng không?” Quân Mạc Sầu quay đầu nói đùa phán đoán.

“Không phải” Không, thư Lãnh Tiêu lưu lại cho cô căn bản không được tính là thư tình, nhiều lắm chỉ có thể nói là nhắn lại thôi.

Thư tình, hẳn là giữa tình nhân dõ ngon dõ ngọt, quan hệ giữa cô và Lãnh Tiêu là vật cứng và chủ nhân a!

“Không phải? Vậy tại sao vẻ mặt của bạn khổ tương tư?” nhưng lại một bộ mới hạ mi lại xuất hiện bộ dáng đau lòng đáng thương.

“Tương tư? Mình nhớ người ta, nhưng người ta chưa chắc còn nhớ rõ mình” Nói không chừng ở nước Mỹ xa xôi kia Lãnh Tiêu cũng đã sớm quên cô, nếu không vì sao chưa bao giờ từng viết cho cô một chữ hay nhắn một câu nào? Lòng Băng Nhi chua xót nói lẩm bầm.

“Bạn nói cái gì?” Quân Mạc Sầu cúi người hỏi lại.

“Không có gì, đây không phải là thư tình bạn đừng đoán mò. Đúng rồi, sau khi tan học bạn thật muốn mình cùng bạn đến cửa tiệm kia sao?” Sợ bạn tốt tiếp tục truy vấn không ngớt Băng Nhi miễn cưỡng cười vui nói sang chuyện khác.

“Đúng vậy, dẫn bạn đi gặp một người” Hiên nhiên cái đề tài này dời đi cực kỳ thành công, chỉ thấy Quân Mạc Sầu lộ ra thần thái xấu chỗ.

“Là ai? Nhìn bạn thần thần bí bí” Nếu nói không hiểu kỳ là gạt người, Băng Nhi lúc này ngược lại thực sự muốn nhìn chút người khiến cho Quân Mạc Sầu tính tình hào sảng lộ ra tư thái của một thiếu nữ!

“Một người đàn ông rất đẹp trai” Một người đàn ông cô yêu say đắm.

“Hẳn là người đàn ông mà bạn thích a!” Băng Nhi một câu trúng mục tiêu.

“Đáng ghét, dám giễu cợt mình” Má phấn đỏ bừng Quân Mạc Sầu nhẹ gõ Băng Nhi một cái.

Nằm ngửa trên đùi Khổng Lan Huân, Đỗ Lệ Nhi phẫn hận hỏi: “Mẹ, mẹ thật muốn cho tiện nha đầu Băng Nhi chuyển ra ngoài sao?”

“Đây là lúc trước đã sớm đã nói” Hóp một ngụm trà sâm biểu hiện không cam lòng lại không biết làm sao lộ ra trên mặt Đỗ gia nữ chủ nhân.

“Như vậy con chẳng phải thiếu nữ hầu” Không đúng, hẳn là thiếu một nơi trú ẩn.

“Mẹ sẽ tìm một nữ hầu lành lợi khác để cho con sai sử” Khổng Lan Huân ôn nhu an ủi con gái.

“Không giống nhau, tra tấn Đỗ Băng Nhi đã là niềm vui không thể thiếu trong sinh hoạt của con.” Đây mới là dụng ý chân chính của cô.

“Cái này mẹ cũng biết chỉ là mấy ngày nữa nó đã đủ mười tám tuổi rồi, không có lý do để giữ nó lại.”

Huống chi Băng Nhi càng lớn dung mạo càng giống mẹ cô, làm cho bà vừa nhìn liền chán ghét, dứt khoát không nhìn thấy trong nội tâm cũng sẽ thoải mái hơn chút ít.

“Hừ! dễ dàng cho nó, ăn không ở không nhà chúng ta mười tám năm” Đỗ Lệ Nhi khinh thường hừ lạnh.

“Đừng giận con gái bảo bối, rời đi Đỗ gia Băng Nhi chính là ngay cả một xu cũng không lấy được như vậy nó muốn tự sống một mình bên ngoài không phải chuyện dễ dàng!” Hừ, đừng hy vọng xa vời khổng Lan Huân bà sẽ nẩy lòng từ bi bố thí cho con gái của Đỗ Phong Thần nữa xu.

“Trên thế giới này, người con ghét nhất chính là Băng Nhi thực tế mặt nó càng ngày càng trở nên xinh đẹp” Nghĩ tới chuyện đêm qua phát sinh ở lớp đêm, Đỗ Lệ Nhi liền ghen ghét dữ dội.

“Vậy, nó làm gì con?” Khổng Lan Huân không vui hỏi, nếu như Băng Nhi dám can đảm khi dễ con gái bảo bối của bà, bà tuyệt đối sẽ không để cho cô thuận lợi rời đi Đỗ gia.

“Mẹ, mẹ biết không Tông Tước rõ ràng không đếm xỉa đến sự hiện hữu của con đi mời nha đầu Băng Nhi làm bạn nhảy trong tiệc tốt nghiệp” Đỗ Lệ Nhi xoay người ngồi dậy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“A, có chuyện này?! Nha đầu kia đáp ứng rồi sao?” Tông Tước đã từng là một thành viên trong danh sách con rể của khổng Lan Huân, bất quá sau khi nghe được cá tính hằn kiêu ngạo tự phụ, bà đã bỏ tư cách của hằn. Bởi vì trong nội tâm bà hiểu rất rõ Lệ Nhi nếu ở cùng hằn người chiếm thế thượng phong tuyệt sẽ không là con gái bà.

Chỉ có điều bà cũng có chút ít kinh ngạc, Tông Tước mắt cao hơn đầu lại vừa ý tiện nha đầu do Hàn Tương Cầm sinh.

“Không có, nó nói nó sẽ không tham gia tiệc tốt nghiệp” Nói đến đây nộ điểm trong lòng Đỗ Lệ Nhi tiêu tán đi chút ít.

Cô vốn còn muốn ra lệnh không cho phép Băng Nhi tham gia tiệc tốt nghiệp, cao quý như cô căn bản không muốn cùng một đứa em gái tạp chủng do ba sai lầm mà có cùng nhau tham gia một buổi tiệc.

“Vậy không phải hay sao” Băng Nhi căn bản cũng không xứng cùng Lệ Nhi tham gia buổi tiệc chính thức này.

“Nhưng con nuốt không trôi cục tức này” Thử nghĩ Đỗ Lệ Nhi cô tướng mạo vô song, người theo đuổi khắp xã hội thượng lưu, duy chỉ có Tông Tước nhìn cũng không thèm nhìn cô.

Nhưng, hằn lại chạy tới mời Đỗ Lệ Nhi làm bạn nhảy của hằn, điều này làm cô sao lại không tức, không giận!

“Ai nha, con gái ngốc, con không lợi dụng những ngày Băng Nhi còn chưa rời nhà chúng ta cứ việc xử lý nó, nhục nhã nó như vậy con cũng có thể hạ hỏa đi!”

14. Chương 14

Khổng Lan Huân nham hiểm dạy con gái.

“Cái này con đương nhiên biết” Hừ, cô tuyệt đối sẽ nắm chắc!

“Đúng rồi, tên Chu Thiên Bồi kia không phải đã mời con làm bạn nhảy trong tiệc tốt nghiệp của hắn sao? Vậy con chọn xong lễ phục chưa?” Giải quyết vấn đề làm cho con gái tâm phiền ý loạn, Đỗ phu nhân nói sang chuyện khác.

“Vẫn chưa” Hứng thú lan sang ngữ khí biểu hiện ra tâm tình Đỗ Lệ Nhi.

Đối với Chu Thiên Bồi mẹ vừa ý, cô lại cảm thấy không hài lòng lắm nhưng miễn cưỡng có thể tiếp nhận, dù sao cô cũng chưa suy nghĩ cùng hắn kết giao. Gia thế hắn cũng thật tốt nhưng chỗ tốt nhất chính là mọi chuyện đều do cô làm chủ nghe lời như cún con.

“Đi, mẹ con mình đi chọn” Lôi kéo tay con gái khổng Lan Huân rộng rãi nói.

“Ừ” Đỗ Lệ Nhi không phản đối gật đầu, dù sao người trả tiền là tên đại ngốc ưa Chu Thiên Bồi tự mình dâng thẻ vàng cho cô.

Tối thứ bảy công ty chuyển phát nhanh đưa tới một gói quà khổng lồ. Băng Nhi kinh ngạc phát hiện bên trong lại là một chiếc váy dạ hội rất đẹp cùng một đôi giày cao gót rất xứng đôi.

Xóc lên hộp giấy lớn màu trắng bên trong hé ra tấm card nhỏ màu hồng phần phía trên viết:

Mặc nó, vào dạ vũ tốt nghiệp ngày mai.

“Nét chữ này. Là nét chữ của thiếu gia!” hắn muốn trở về sao? !

Xem hết tấm card nhỏ trong nháy mắt cả khuôn mặt Băng Nhi phát sáng lên. Chữ viết phía trên cô vừa nhìn liền nhận ra, là Lãnh Tiêu tuyệt đối không sai rồi!

Lãnh Tiêu muốn trở về rồi!

Trái tim nho nhỏ bởi vì cuồng hỉ cùng hân hoan mà phồng lên, lấy ra lễ phục dạ hội màu xanh bạc trong hộp Băng Nhi thật cẩn thận xem xét thích thú choàng lên trên người của mình tưởng tượng như Lãnh Tiêu đang ôm cô.

“Thiếu gia, Băng Nhi rất nhớ thiếu gia a!”

Đợi chờ dài đằng dặc, nhớ nhung chưa xót ruột cục cũng đã có kết quả.

Phòng thay đồ to như vậy một thân ảnh mảnh khảnh lẳng lặng bưng hộp giấy trong tay.

Thật lâu cô mới có dũng khí mở ra nắp hộp màu trắng, mặc vào lễ phục dạ hội màu xanh bạc lại mang vào giày cao gót màu trắng châu, Băng Nhi sợ hãi nhìn mình trong gương.

Gò má trắng nõn bởi vì nhớ nhung mà gầy đi chút ít làm cho đôi thủy mâu thoát nhìn vừa to lại vừa sáng, cánh môi màu hồng phấn bởi vì nội tâm chưng phần mà điểm đậm đáng yêu khẽ run, trên đầu một mái tóc dài mềm mại như tơ phi vũ phía sau vai.

Không có nửa điểm son phấn, khuôn mặt trẻ trung có bản sắc thanh xuân kiều nộn.

Lễ phục được thiết kế thích hợp cho cô vai hơi lộ ra buộc lên eo làm cho đường cong no đủ của bộ ngực lộ ra, khi cô sải bước kéo theo làn váy lúc xoay người làn váy màu xanh lóng lánh ngân quang.

Không biết thiếu gia có thích không? Băng Nhi vừa chờ mong lại vừa sợ làm cho Lãnh Tiêu thất vọng.

Trong những ngày xa nhau cô chưa từng quên những điều hắn dặn dò, nghiêm túc học tập, việc học mỹ thuật, cách ăn nói, khí chất, cảm nghệ hết thấy những thứ làm mình càng thêm tiếp cận thế giới của hắn không thứ nào cô không toàn lực ứng phó,

Nhưng cô vẫn không yên lòng vẫn lo âu, sợ chính mình vẫn chưa đủ hoàn mỹ sẽ làm thiếu gia thất vọng.

Giương mắt nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường buổi tiệc đã bắt đầu rồi, thiếu gia hẳn chắc chắn cũng tới rồi?

A! cô toàn tâm toàn ý đang mong đợi thời khắc gặp lại hắn, vì sao lúc này lại có chút giẫm chân tại chỗ?

Băng Nhi phấn chấn lên!

Cô phảng phất nghe thấy cô trong gương tự nói với mình.

Hấp khẩu khí, nâng lên làn váy cô chậm rãi mở ra bước chân ưu nhã đi ra phòng thay đồ nữ bình tĩnh hướng về nơi có hắn đi tới.

Trong sân trường các học sinh đến đây dự tiệc đều bị một thân ảnh mảnh mai đắm chìm dưới ánh trăng mê hoặc.

Cô như một áng mây màu ngân lam ưu nhã nhẹ nhàng di động, đôi đồng tử lấp lánh tản ra sương mù tựa như ảo mộng, khuôn mặt phấn nộn bởi vì sắp nhìn thấy người mà cô tâm tâm niệm niệm nên thần thái có vẻ kiều mị.

Mọi người dừng bước xuất thần chăm chú nhìn Băng Nhi, kinh diễm phát giác cô cởi bỏ vẻ lãnh mạc thường ngày, tuyệt mỹ làm cho người hoa mắt thần mê, trong nội tâm mọi người có cùng một nghi vấn chính là ai có năng lực lớn như vậy có thể ảnh hưởng tới cô?!

Trung học Thánh Thấm được xây dựng giữa sườn núi thiết kế theo phong cách châu Âu trong phong cách cổ điển lại mang theo sự cao quý, ở trung tâm của sân trường chính là một tòa sảnh xã giao độc lập, bình thường là chỗ họp hàng tuần, đêm nay nơi này chính là nơi tổ chức tiệc tốt nghiệp.

Ủy thác cho công ty Hoa Nghệ thay bố trí hội trường, nhằm vào đặc thù học viên của Thánh Thấm từ trước đến nay tuyển toàn bộ đều là con cháu quan lớn phú thương hoặc có địa vị, nên toàn bộ hội trường được trang trí trang nhã mà cao quý rất nhiều hoa hồng sâm banh, hoa hồng đỏ, hoa hồng tím cùng tinh dầu hoa bách hợp làm cho không gian to như vậy trở nên vui vẻ tươi mát phong tình.

Bếp trưởng nhà hàng chế biến các món ăn mỹ vị, cùng với bartender chuyên nghiệp ở hiện trường pha chế rượu phục vụ tân khách, làm cho lễ hội này càng thêm xa hoa, khí phái.

Dàn nhạc nổi danh từ Australia được đặc biệt thuê tới ra sức diễn tấu, âm nhạc du dương tràn đầy mỗi góc.

Băng Nhi chậm rãi tiến vào hội trường hồn nhiên chưa phát giác ra mình trở thành tiêu điểm của từng cái ánh mắt có mặt trong buổi tiệc, cô chỉ một tâm một ý tìm kiếm thân ảnh làm cô ngày đêm mong nhớ.

“Băng Nhi, bạn không phải nói bạn không đến tham gia sao?” Quân Mạc Sầu đang nói chuyện phiếm với các bạn đến tham dự buổi tiệc kinh hi chạy tới.

“Mình không phải đặc biệt tới tham gia buổi tiệc này, mình tới chỉ vì gặp một người.” Ánh mắt tìm kiếm có một chút thất vọng chẳng lẽ bộ lễ phục này không phải thiếu gia gởi cho cô! Không, Băng Nhi lắc đầu cự tuyệt tiếp nhận đáp án này.

“Gặp ai?” Quân Mạc Sầu đôi mắt bởi vì hiếu kỳ mà tròn trĩnh.

“Thực xin lỗi, Mạc Sầu, bây giờ mình còn không thể nói cho bạn biết” Sẽ không, cô có thể trăm phần trăm xác định chữ viết là của thiếu gia.

“Đừng khẩn trương, mình chỉ là hoảng sợ không nghĩ tới chỉ một bộ váy có thể làm cho bạn dường như là thay đổi hoàn toàn. Bạn rốt cục có cảm giác được không đêm nay bạn cơ hồ làm cho tất cả nữ sinh ở đây so ra thua kém.” Mà ngay cả chính cô cũng vì vẻ đẹp của Băng Nhi mà kinh diễm không thôi.

“Có sao? Không thể nào! Tất cả mọi người ăn mặc rất xinh đẹp, đẹp như công chúa” Tất cả nữ sinh ai cũng tỉ mỉ ăn diện, mặc bộ váy đẹp nhất, đeo trang sức sang quý, cô làm sao mà hơn người ta Băng Nhi tự ti cho rằng.

“Nếu nói bọn họ là công chúa vậy bạn chính là tiên nữ” Băng Nhi xinh đẹp hồn nhiên thiên thành (trời cho), không cần nhiều tục vật chế sức.

“Mình làm gì tốt như bạn nói” Quân Mạc Sầu ca ngợi làm cho Băng Nhi e lệ đến không dám nhận.

Đột nhiên, Đỗ Lệ Nhi một thân hỏa hồng như một luồng bạo phong cuốn tới, vẻ mặt cô căm ghét rít gào không chút khí chất.

“Đỗ Băng Nhi, tao lệnh cho mày bây giờ lập tức đi về cho tao!” cô cơ hồ là tức đỏ mắt.

“Lệ Nhi?!” Băng Nhi kinh ngạc.

“Ê , Đỗ Lệ Nhi bạn dựa vào cái gì kêu Băng Nhi rời đi?!” Quân Mạc Sầu đứng ở một bên đã sớm xem Đỗ Lệ Nhi không vừa mắt nhảy ra xung phong nhận việc thay Băng Nhi hả giận, người khác sợ người đàn bà đánh đá này, Quân Mạc Sầu cô chính là tuyệt không sợ.

“Tôi đương nhiên là có tư cách này” Miêu tả diễm hồng sắc nhân ảnh Đỗ Lệ Nhi, một bộ đã tính trước giọng 7điệu kiêu căng.

“Vậy? Nguyên nhân mình lại thật là có hứng thú nghe một chút xem” Tông Tước chẳng biết lúc nào tới gần ba người tựa như là u linh đột nhiên hiện nói ra.

“Tông Tước?!” Không nghĩ tới Tông Tước sẽ chen vào nói, Đỗ Lệ Nhi phòng bị trừng hướng hắn.

Sau khi Lãnh Tiêu đi Mỹ, cô mất đi đối tượng ái mộ liền ngược lại coi trọng Tông Tước nhân vật phong vân của trung học Thánh Thâm, hết lần này tới lần khác hắn cao ngạo như chim công không chút nào đem cô đặt vào trong mắt.

“Đỗ Lệ Nhi, chẳng lẽ Đỗ Băng Nhi không có tư cách đứng ở chỗ này sao?” Đôi đồng tử trào phúng lạnh lùng bề nghệ đảo qua khuôn mặt tái nhợt như tuyết của Băng Nhi, Tông Tước đắc ý lộ ra một tia cười nhỉnh.

“Đúng vậy” Phát giác được Tông Tước chính là một bộ xem kịch vui đồng tử lạnh lùng chăm chú nhìn Băng Nhi, Đỗ Lệ Nhi trong nháy mắt liền hiểu rõ hắn là đòi lại mối thù Băng Nhi ở trước mặt mọi người cự tuyệt hắn.

“Bạn tên là Đỗ Lệ Nhi, cô ấy tên Đỗ Băng Nhi chẳng lẽ là các bạn có quan hệ thân thích?”

“Ai là thân thích với nó?! Mình mới không có gặp xui xẻo như vậy.”

Hai người như là đã sớm bộ coi như một hát một bè.

“Đỗ Lệ Nhi, bạn nói chuyện khách khí một chút! Băng Nhi vừa rồi không có chỗ nào đắc tội với bạn” Quân Mạc Sầu cảm giác mình quả thực sắp buồn nôn chưa từng gặp qua người lớn lối ương ngạnh như thế.

“Hừ! Sự hiện hữu của nó chính là sỉ nhục của Đỗ Lệ Nhi tôi, mẹ của nó không biết xấu hổ dụ dỗ ba tôi lại mang thai, một tiện nha đầu do một người đàn bà hèn hạ sinh ra lấy tư cách gì đứng chỗ này!” Bất chấp quan hệ của hai người lộ ra ánh sáng, Đỗ Lệ Nhi khinh miệt nói ra địa vị thật của Băng Nhi.

Bị lời nói chanh chua của Đỗ Lệ Nhi gây thương tích, Băng Nhi khó coi cúi đầu xuống cô không tranh luận, bởi vì mặc kệ cô ấy nói gì, Lệ Nhi chỉ biết đem cô nói xiên xỏ, nói xấu.

“Nói chuyện chưa chút đức, Băng Nhi cô ấy nói như thế nào cũng là em gái của bạn a!” Quân Mạc Sầu hai tay nắm chặt tức giận nói ra.

“Đỗ gia chúng tôi không thừa nhận nó!” Hừ, cái này tất cả mọi người biết rõ địa vị của Băng Nhi tại Đỗ gia không khác gì một hạ nhân, Đỗ Lệ Nhi nghĩ thầm sẽ không bao giờ có người đối với Băng Nhi có hứng thú nữa!

Trước mặt mọi người nhục nhã Băng Nhi làm cho Đỗ Lệ Nhi cảm giác được rất hài lòng

“Đỗ Lệ Nhi, bạn không nên quá đáng” Thấy Băng Nhi như cũ trầm mặc không nói một câu, Quân Mạc Sầu giận không kềm được.

“Bỏ đi, Mạc Sầu, đừng nói nữa” Phát giác đã có rất nhiều người vây xem, xì xào bàn tán chỉ trở, ý muốn hòa giải, Băng Nhi giữ chặt bạn tốt hướng một bên bỏ đi.

“Bây giờ hối hận rồi sao! Dám can đảm cự tuyệt lời mời của Tông Tước tôi, chính là bạn tự mình chuốc lấy” tại Băng Nhi đi ngang qua bên cạnh Tông Tước cô nghe rõ hắn nói như vậy.

“Anh” Trên đời này tại sao có loại người này? Băng Nhi tuy kinh ngạc nhưng không có bị lời của hắn hù dọa.

“Đồ Băng Nhi, nếu như mày còn có chút cảm thấy then lập tức cút đi cho tao!” Đuổi Băng Nhi rời khỏi hiện trường buổi tiệc là mục đích cuối cùng của Đỗ Lệ Nhi, cô cơ hồ dùng hết toàn lực gầm rú .

“Không được, tôi còn chưa thể đi tôi còn chưa gặp được anh ấy” cô còn không có nhìn thấy thiếu gia hắn ở đâu!

“Gặp ai?! Bạn trai của mày sao? Ha, mày tự nhìn một cái mỗi người ở đây thân phận địa vị đều cao quý còn mày bất quá chỉ là con gái của người giúp việc, có ai lại ngốc đến nỗi tìm mày làm bạn nhảy” khinh thường hừ lạnh một tiếng, Đỗ Lệ Nhi tận tình nhục nhã Băng Nhi cố ý làm cho cô không ngẩng đầu được lên.

“Huống hồ, cô không phải trước mặt mọi người tuyên bố qua cự tuyệt làm bạn nhảy của bất cứ nam sinh nào của trung học Thánh Thăm sao?” Tông Tước cố ý dùng những lời Băng Nhi từng nói châm chọc mỉa mai cô.

“Tôi...chờ người. Không phải người trong trường học” Là cô đã từng nói như vậy, nhưng thiếu gia hắn không phải người của trung học Thánh Thăm a!

Vì sao thiếu gia muốn hẹn cô gặp mặt ở chỗ này? Băng Nhi nghĩ như thế nào cũng không ra nguyên nhân.

“Không phải người của Thánh Thăm, vậy là ai?!” Nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của Băng Nhi, Đỗ Lệ Nhi khí thế bức người.

“Tôi còn không thể nói” Không được, không có sự cho phép của thiếu gia cô không thể tùy tiện nói ra chuyện giữa hai người.

“Là nói không được, hay là căn bản mày đang lấy cớ hay tự mày tùy tiện bịa ra lời nói dối” Đỗ Lệ Nhi dùng sức lôi kéo móng tay nặng nề đâm vào da thịt non mịn của Băng Nhi.

“Tôi không có nói dối là anh ấy muốn tôi tới!” Băng Nhi bị đau nói.

“Băng Nhi, bạn nói rõ ràng ra là ai muốn bạn tới a!” Quân Mạc Sầu đẩy ra Đỗ Lệ Nhi tàn khóc kiềm nắm, quay đầu đối Băng Nhi khuyên lơn cô tin tưởng Băng Nhi tuyệt đối sẽ không nói dối.

“Tôi...” Làm sao bây giờ? Cô nên làm sao bây giờ? Băng Nhi bối rối nhìn bạn tốt.

“Là ai?” Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Băng Nhi, Tông Tước càng thêm muốn biết trừ hắn ra còn ai có thể làm cô động lòng.

“Là tôi, là tôi muốn cô ấy mặc lên bộ lễ phục này đến để tôi xem.”

Một giọng nam trầm thấp sắc bén như lưỡi kiếm vào lúc này xuất hiện như bổ nhào vào tràng diện tranh luận không ngớt, thành công đỡ bỏ Đỗ Lệ Nhi và Tông Tước lãnh khốc đối Băng Nhi ép hỏi.

“Anh Lãnh Tiêu?”

“Thiếu gia!”

Lãnh Tiêu đột nhiên xuất hiện làm cho Đỗ Lệ Nhi vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng làm cho Tông Tước hiểu rõ người trong nội tâm Băng Nhi chờ đợi là tuýp người đàn ông như thế nào.

Trong bốn người, duy nhất còn có thể tỉnh táo tự hỏi chỉ có Quân Mạc Sầu, cô lý trí quan sát Lãnh Tiêu lập tức liên nhớ đến Băng Nhi thỉnh thoảng lấy ra lá thư lén đọc, vậy hẳn chính là anh ta viết cho cô ấy a!

15. Chương 15

/>

Thì ra anh ta chính là nguyên nhân làm cho Băng Nhi cực tuyệt tất cả nam sinh của trung học Thánh Thâm theo đuổi.

Mà Băng Nhi, ngoại trừ si ngốc ngẩn nhìn Lãnh Tiêu lời gì cũng nói không ra.

Anh ấy thật sự xuất hiện!!

“Anh Lãnh Tiêu, tại sao anh lại nói là anh kêu Băng Nhi mặc bộ lễ phục này?!” Đôi mắt xinh đẹp tròn xoe tỉ mỉ dò xét, Đỗ Lệ Nhi kinh nghi (kinh ngạc nghi ngờ) hết nhìn Lãnh Tiêu lại nhìn đến em gái cùng cha khác mẹ.

“Bởi vì đây là quà sinh nhật tôi tặng cô ấy” Liền nhìn cũng không nhìn Đỗ Lệ Nhi, toàn bộ sự chú ý của Lãnh Tiêu tập trung trên người Băng Nhi, ánh mắt tham lam như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

“Anh tại sao phải tặng quà sinh nhật cho nó?” Đỗ Lệ Nhi hoàn toàn lần không ra đầu mối, Lãnh Tiêu khi nào thì quen biết Băng Nhi? Thậm chí hiểu rõ đến trình độ tặng nó quà sinh nhật?

“Dụng ý tặng quà sinh nhật đương nhiên là mừng sinh nhật a!” Miễn cưỡng vút lại một câu này, Lãnh Tiêu chậm rãi hướng Băng Nhi bước đến.

“Anh với nó ... hai người ...” Đỗ Lệ Nhi ghen hòng nhìn trân trối, biểu hiện trên mặt ngốc trệ buồn cười.

“Băng Nhi, sinh nhật vui vẻ!” Cô so với trong trí nhớ của hần còn đẹp động lòng người hơn, tư thái ưu nhã hoàn toàn không thua bất kỳ một vị tiểu thư khuê các nào, xem ra vật cưng của hần không hề quên lời nhắc nhủ của hần.

“Thiếu gia, thiếu gia rốt cục đã trở lại” A, cô không phải là đang nằm mộng chứ!

Nỗi đau nhớ nhung bị đè nén trong nháy mắt hóa thành nước mắt lăn xuống gò má phẫn nộ cô vươn tay nhẹ nhàng mà đụng tay anh sợ hết thấy đều là ảo giác của mình

“Ừ” Môi khẽ gợi nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Đồ Băng Nhi mày là đứa không biết xấu hổ lại dám giành đàn ông mà Đồ Lệ Nhi tao thích! Trả lại cho tao, anh Lãnh Tiêu của tao!”

Suy đi nghĩ lại kết luận duy nhất của Đỗ Lệ Nhi là Đồ Băng Nhi lén cô đi dụ dỗ Lãnh Tiêu, tức giận điên cuồng làm cho cô mất đi lý trí xông lên phía trước có ý định dạy dỗ Băng Nhi một chút.

“A!” Tóc dài bị Đỗ Lệ Nhi hung hăng nắm lấy, Băng Nhi kêu đau.

“Đồ Lệ Nhi cô muốn làm gì Băng Nhi?!” Trong phút chốc bàn tay cứng như thép của Lãnh Tiêu không hề thương hương tiếc ngọc hung hăng nắm chặt cánh tay Đỗ Lệ Nhi lực đạo mạnh đến độ véo đứt cánh tay được bảo dưỡng tỉ mỉ, đau đến độ làm cô không thể không buông tay ra.

Đem Băng Nhi đẩy tới sau lưng, Lãnh Tiêu như một hộ hoa sứ giả trừng mắt phòng bị Đỗ Lệ Nhi.

“Anh Lãnh Tiêu em không tin anh sẽ thích nó, nhất định là nó dụ dỗ anh đúng hay không?! nó cũng thấp hèn giống mẹ nó, chuyên giành đàn ông của người khác! Anh ngàn vạn đừng để bề ngoài thanh thuần của nó lừa gạt...” Đỗ Lệ Nhi bối rối mãnh liệt lắc đầu nói sao cũng không thể tiếp nhận sự thật Lãnh Tiêu yêu mến Băng Nhi, cô cố chấp cho rằng do Băng Nhi không biết xấu hổ dụ dỗ Lãnh Tiêu.

“Chú ý cách dùng từ của cô Đỗ Lệ Nhi, chuyện tình cảm của mẹ Băng Nhi và ba cô là chuyện của đời trước không liên quan đến Băng Nhi, cô không cần sống trong bóng tối thù hận của cô, còn chuyện cô nói cô cạy giành đàn ông của cô thẳng thắn mà nói cô ấy căn bản không cần giành bởi vì cho tới bây giờ tôi chưa từng là của cô” Ánh mắt lãnh mạc giống như một lưỡi đao sắc bén ngăn cản những lời phê phán ác độc của Đỗ Lệ Nhi.

“Không, em không tin, nhất định là nó, nó đem anh từ bên cạnh em cướp đi!” Nói dứt lời Đỗ Lệ Nhi không để ý hình tượng lại muốn tiến lên bắt lấy Băng Nhi.

Nhưng cô vươn tay ra còn chưa chạm vào góc áo Băng Nhi đã bị Lãnh Tiêu thô bạo ngăn trở.

“Đủ rồi, chỉ bằng Đỗ Lệ Nhi cô Lãnh Tiêu tôi còn nhìn không thuận mắt” Đối với bộ mặt bốc đồng kiêu ngạo của cô Lãnh Tiêu đã sớm nhất thanh nhị sở hôm nay vừa thấy càng không cần hoài nghi.

“Anh...hai người...” Gương mặt diễm lệ biến hình vận vẹo, Đỗ Lệ Nhi từ trước đến nay tâm cao khí ngạo khi dễ Băng Nhi làm niềm vui, qua nhiều năm như vậy cô lần đầu nếm đến mùi vị thất bại.

Đây là nguyên nhân Lãnh Tiêu đặc biệt chọn nơi này cùng Băng Nhi đoàn tụ mục đích đơn giản là muốn thay cô trút giận.

“Chúng ta đi, đừng để ý tới cô ấy” Đối với loại thiên kim nhà giàu kiêu căng này Lãnh Tiêu đã gặp nhiều, hần xoay người dịu dàng khoác tiểu giai nhân ở bên cạnh đi vào sân nhảy.

“Thiếu gia, em rất nhớ thiếu gia a...” Giống như đặt mình trong trong mộng cảnh, Băng Nhi liền hô hấp đều là cẩn thận.

“Anh biết rõ” Hần ngọt ngào vật cứng như cũ là đối với hần không thay lòng, phát hiện này làm cho hần thả lỏng trong lòng tảng đá lớn.

Hần vốn còn có chút lo lắng nếu Băng Nhi không hề đối với hần toàn tâm toàn ý, nếu trong lòng cô có một người khác như vậy hần có thể tiếp nhận không? Không, hần biết rõ hần sẽ không từ thủ đoạn lần nữa đem cô chăm chú cột vào bên người.

“Khiêu vũ a! Hôm nay là sinh nhật của em nói cho anh biết nguyện vọng của em” Hần đặc biệt chọn lựa tại sinh nhật của cô hôm nay về nước vì chính là cho cô một kinh hỉ xem bộ dáng cô mừng đến khóc Lãnh Tiêu biết mình không có uống phí tâm tư.

“Thiếu gia chính là nguyện vọng của em a!” Cô như chú chim non mềm mại nép vào trong ngực hần mà khiêu vũ, một đôi thủy mâu sáng ngời chớp động lên hào quang.

“Vậy?” Hần nhẹ ôm lấy thân thể mảnh mai càng thêm linh lung hấp dẫn của cô, bị câu trả lời đơn giản của cô lấy lòng.

“Tâm nguyện duy nhất của em chính là nhanh được gặp thiếu gia” Trời biết cô nhớ hần đến cỡ nào a!

“Đơn giản như vậy sao” Cô vẫn thơ ngây như vậy, vô dục vô cầu.

“Anh rất tàn nhẫn, chỉ để lại cho Băng Nhi 5m² lá thư bỏ chạy đến nước Mỹ xa xôi như vậy!” Rủ xuồng đôi mắt ảm đạm, Băng Nhi nhịn không được oán trách.

“Không có chuyện nói trước cho em biết chính là không muốn cho em khổ sở” Vốn cho là làm như vậy đối hai người chỉ có chỗ tốt, không biết hai trái tim cách xa nhau chỉ có càng thêm dày vò.

“Nhưng em cũng cảm thấy rất khó qua, thật khó qua. Không gặp được thiếu gia, Băng Nhi quả thực sống một ngày bằng một năm” Cô bây giờ mới hiểu được tại sao tưởng niệm sẽ làm người tiêu tụy a!

“Anh chẳng phải đã về rồi sao” Lãnh Tiêu cười khổ nói, trong những ngày chia lìa hần cũng sống không vui vẻ a!

Trong những ngày ở NewYork, bất kể là đông phương mỹ nhân hay tây phương thiếu nữ đều không hấp dẫn được hần, người trong nội tâm duy nhất muốn chỉ có cô, Đỗ Băng Nhi.

“Ừ, không nghĩ tới ước nguyện mười tám tuổi của em lại ađược thực hiện” thần sắc vui sướng trở lại trên gương mặt có nụ cười rạng rỡ của Băng Nhi, hôm nay là ngày vui nhất trong đời cô.

“Ngoại trừ hi vọng anh nhanh trở về không có tâm nguyện khác sao?” Hần ôm chặt cô, hồi ức về thân thể yêu kiều mềm mại của cô làm cho cảm giác của hần khoan khoái rốt cục cô cũng tròn mười tám tuổi hần cơ hồ có chút không thể chờ đợi.

“Thiếu gia?” Bị hần ôm có chút khó thở Băng Nhi không hiểu hô.

“Có nhớ anh hôn môi hay không? Có nhớ anh ôm hay không? Có nhớ chương trình học anh đã từng dạy hay không?” Hần cúi đầu xuống bên lỗ tai tuyết trắng của cô hỏi

“Ân, Băng Nhi rất nhớ thiếu gia hôn môi, ôm. Còn có những ‘chương trình học’ kia” Băng Nhi khuôn mặt đỏ bừng, hờn dỗi trả lời, cô không muốn giấu giếm nội tâm cùng chân chính dự vọng của chính mình, đối Lãnh Tiêu cô vĩnh viễn không biết.

“Đêm nay anh đem từng cái cho em học tập còn có dạy hết ‘chương trình học cuối cùng’” Hấn lớn mật vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng xoa nắn lấy, khiêu tình tứ chi ngôn ngữ ám chỉ hấn sắp gây cho cô vui thích.

“Thiếu gia, ôm chặt em để cho em biết rõ anh đang trước mắt không phải một giấc mộng, một hồi hư ảo” cô si tình ngẩng nhìn đôi đồng tử đen sâu như biển, cam tâm tình nguyện đắm chìm trong đó.

“Đứa ngốc” Rốt cục cô hoàn toàn thuộc về hấn .

Mới nhảy xong một điệu Waltz, Lãnh Tiêu liền dẫn Băng Nhi rời đi đám đông tại sàn nhảy, một đường đưa xe bảo tố đến tầng cao nhất của khu nhà chuyên dụng của hấn, tầng cao nhất của cao ốc được thiết kế làm cho người ta vừa ngẩng đầu cổ thể nhìn xuyên qua trần nhà thủy tinh nhìn thấy những ngôi vì sao lấp lánh.

“Đến đây, ước nguyện thối nển” Hấn tự tay vì cô đốt sáng lên mười tám cây nến trên chiếc bánh ga-tô nhỏ.

“Thiếu gia” nước mắt nhanh chóng tràn ngập hốc mắt phiếm hồng của cô.

“Di, vật cứng đáng yêu của anh sao lại thích khóc như vậy?” Hấn giơ tay lên dịu dàng lau đi những giọt lệ trên mặt cô.

“Em...em khóc là bởi vì em rất vui” cô cảm động kè sát vào lòng bàn tay hấn, dựa vào da thịt tiếp xúc chứng thực chuyện hấn đã thật sự trở về bên cạnh cô.

“Chỉ là một chiếc bánh ga-tô nhỏ đã khiến em cảm động như vậy?” Xoa bóp khuôn mặt trắng nõn nà của cô Lãnh Tiêu cưng chiều giễu cợt.

“Người ta cảm động không chỉ vì bánh ga-tô mà còn có tâm ý của thiếu gia” Băng Nhi thẹn thùng thối tất ngọn lửa đang nhảy múa phía trên cây nến, nội tâm cảm thấy vạn phần thỏa mãn hạnh phúc.

“Em càng ngày càng trở nên xinh đẹp rồi chẳng qua là gầy đi chút ít.” Dưới ánh sao cô đẹp đến độ làm cho hấn hoa mắt thần mê.

“Thiếu gia cũng thay đổi rồi, trở nên càng ngày càng anh tuấn nhuộm tóc màu vàng đồng em vừa rồi thiếu chút nữa nhận không ra thiếu gia.” Từ hiện trường buổi tiệc vừa rồi hấn đột nhiên xuất hiện, nguyên bản tóc ngắn theo đuổi bất tuân nay được sửa thành ưu nhã giống như quý tộc, sáng ngời giống như một vị bá tước từ trong tranh bước ra.

“Nói cho anh biết tốt nghiệp trung học rồi kế tiếp có tính toán gì không?” Hấn nắm tay dẫn cô đến ghế sofa ngồi xuống.

“Em đã đủ điều kiện được tiến cử vào đại học A rồi, cho nên đợi học kỳ mới bắt đầu em chính là sinh viên mới của đại học A!” Băng Nhi kiêu ngạo mà nói.

“Không đơn giản, thật không hổ là Băng Nhi của anh.” Hấn quả nhiên không có nhìn lầm cô.

“Băng Nhi không có làm cho thiếu gia thất vọng a!” cô như một đứa bé khát vọng đạt được ca ngợi.

“Ân, em bây giờ giống như viên ngọc dần dần phát ra ánh sáng long lanh khó trách lại hấp dẫn đến Tông Tước cũng những nam sinh kia ngấp nghé.” Lãnh Tiêu có chút ghen tuông nói.

“Thiếu gia?” Làm sao vậy thiếu gia thoát nhìn tựa hồ có chút không không được vui?

“Anh nghe nói tên Tông Tước kia vốn là mời em làm bạn nhảy trong tiệc tốt nghiệp, mà em lại cự tuyệt hấn?” Từ tối nay lúc đi vào Thánh Thăm lời đồn về Băng Nhi cùng tên tiểu tử gọi là Tông Tước kia không thể ngăn cản đã lọt vào trong tai hấn.

“Em vốn không có ý định tham gia tiệc tốt nghiệp, càng không muốn làm bạn nhảy của bất luận kẻ nào. Bạn nhảy của Băng Nhi chỉ có thiếu gia, cũng chỉ có thể là thiếu gia, ngoại trừ thiếu gia, Băng Nhi tuyệt đối sẽ không cùng một người đàn ông nào khác ngoài thiếu gia khiêu vũ.” Sở Lãnh Tiêu hiểu lầm cô, Băng Nhi sốt ruột giải thích.

“Rất ngoan.” Biểu lộ chăm chú vội vàng của cô làm cho Lãnh Tiêu cảm thấy rất vui sướng.

“Thiếu gia, anh lần này trở về sẽ không đi Mỹ nữa chứ?” Cô có chút lo lắng bất an hỏi.

“Không nhất định, phải xem tình hình hoạt động của công ty.” Kỳ thật nếu thật lại phải xuất ngoại hẳn chắc chắn dẫn cô đi cùng.

“Như vậy. . .” Bằng Nhi cô đơn cúi đầu xuống.

“Sao vẻ mặt lại khổ não như vậy?” Lãnh Tiêu nâng lên gò má non mềm của cô, phát hiện vành mắt cô có chút phồng ửng.

“Em không muốn thiếu gia rời đi, không muốn tiếp tục qua những ngày không có thiếu gia.” Bằng Nhi nhào vào trong ngực ấm áp của hắn dùng sức lắc đầu.

“A, anh còn chưa đi em đã bắt đầu không nỡ rồi sao?” vật cứng nhỏ bé ngọt ngào đáng yêu nhất của hắn a?

“Thời gian ở Mỹ thiếu gia có nhớ Bằng Nhi không?” Bằng Nhi nâng lên đôi đồng tử mị mị nghiêm túc hỏi.

“Có a! Nghĩ em có nghe lời của anh chăm chỉ phong phú chính mình hay không.” Hắn nhẹ nhàng sơ lỏng lấy cô đen lúng liếng tóc dài ngửa điệu nhẹ nhàng trả lời.

“Ngoại trừ cái đó? Còn có nguyên nhân khác không?” Cô thật muốn biết trong nội tâm thiếu gia đến tận cùng cô có ý nghĩa như thế nào?

“Vậy tại sao em lại nhớ anh?” Cô bé khờ dại này có nhận ra được sâu trong nội tâm có sự biến hóa không?

“Em, Em không có nguyên nhân khác chỉ là không gặp được thiếu gia liền cảm thấy thật là khổ sở, thật là khổ sở, cả người, cả trái tim tất cả đều không có sức lực, cả ngày lẫn đêm duy nhất bận lòng chỉ có thiếu gia.” Cô từng đọc qua trên sách “Một ngày không gặp, như cách ba thu” không biết có đúng là cảm giác này hay không.

“A, Bằng Nhi đáng yêu” Đối mặt cô thổ lộ thuần chân như thế Lãnh Tiêu chăm chú ôm cô, hài lòng nở nụ cười.

“Ngô” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn ở trước ngực hắn nhìn không thấy thần sắc hắn giờ phút này sung sướng cỡ nào.

“Thật sự thích anh như vậy sao. . .” Xem ra hắn không có thương lắm người.

“Ừ, Bằng Nhi thích nhất thiếu gia” Đời này, cô chỉ yêu mình thiếu gia, lòng của cô rốt cuộc dung nạp không được người đàn ông khác!

“Chỉ có thích thôi sao?” Hôn lấy cái trán trắng nõn của Bằng Nhi Lãnh Tiêu tham lam yêu cầu tình cảm chân thật nhất của cô.

“Không chỉ vậy những ngày chia lìa Bằng Nhi mới phát hiện thì ra mình không riêng chỉ là yêu mến thiếu gia” phần cảm giác như ẩn như hiện cho đến đêm nay cô mới thật sự hiểu rõ ràng, cô yêu hắn, yêu Lãnh Tiêu.

“Không chỉ là yêu mến?” Hắn cũng không gấp muốn cô tự nói ra.

“Em yêu anh, thiếu gia.” Mặt Bằng Nhi đỏ lên cô dũng cảm thổ lộ.

“Anh biết rõ.” Tuy đáp án nằm trong dự liệu của hắn nhưng nghe được cô chính miệng nói ra vui sướng càng gấp bội.

“Thiếu gia cũng yêu Bằng Nhi chứ?” Cô do dự hỏi phải sợ nghe được chối bỏ đáp án.

“Vấn đề này sau này anh sẽ trả lời em.” Hắn nhíu mày cười tà cố ý xấu khẩu vị.

“Vì sao không phải bây giờ?” cô rất muốn, rất muốn nhanh nghe được câu trả lời của hắn!

“Bởi vì bây giờ anh thực sự muốn em.” Môi nóng bỏng nhẹ nhàng áp lên cô.

“Thiếu gia.” Cánh môi run rẩy đã lâu cảm thụ được thoải mái.

Dựa sát vào tấm kính thủy tinh khổng lồ che phía trước thân hình cao to cứng rắn của đàn ông khe hở cách thân hình mảnh khảnh linh lung của thiếu nữ không tới một centimet, từ trên người hắn toát ra nhiệt khí thiêu đốt cô, bao vây lấy cô, làm cô toàn thân run rẩy không thôi.

Nâng lên tay phải cô nhẹ nhàng đụng chạm đôi môi khiêu gợi của hắn tinh tế miêu tả, trong lúc đó cô nở nụ cười bởi vì hắn vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm láp ngón tay ngọc ngà nhỏ nhắn của cô, cảm thụ từ đầu ngón tay trắng nõn truyền đến cảm giác tê dại trong nháy mắt lan khắp thân thể cô.

“Đó” Cô thở nhẹ thẹn thùng rút về ngón tay bị ngậm giữa cặp môi đỏ mọng.

Mắt Lãnh Tiêu thoáng chớp trở nên u ám nồng đậm dục vọng, hắn chậm rãi cởi xuống caravat, cởi ra áo khoác tây trang cùng áo sơ mi lộ ra thân thể rắn chắc như đồng thiết.

Không biết tại sao Băng Nhi đột nhiên rất muốn gần sát hắn, dựa vào hắn mùi cơ thể nam tính của hắn làm cô mê loạn rồi, trong cơ thể không hiểu từ từ nóng bỏng lên. Cô lớn mật học động tác của hắn chậm rãi kéo xuống lễ phục nửa người trên của cô làm cho đôi cặp ngực trắng nõn như tuyết bật ra theo hô hấp có chút phập phồng, nụ hoa màu hồng phấn bởi vì nội tâm khao khát dục niệm mà vểnh lên.

Đôi đồng tử đen cực nóng trong nháy mắt cũng không chỉ đầy dẫy như trong trí nhớ, ngạc nhiên phát hiện chúng càng trở nên mượt mà, to lớn dưới ánh sao u ám chớp động lên chọc người ham muốn.

“Thiếu gia...” Cô mị nhãn như tơ, hai tay nâng cao đôi gò bồng đảo trắng nõn của chính mình lớn mật hấp dẫn hắn.

Mắt hắn trở nên sâu u tay phải nâng lên duỗi ra ngón rõ xoa nắn lấy, nụ hoa phấn nộn bị hắn trêu chọc mà thẹn thùng co rút lại, lộ ra dần dần nở rộ ra một màu đỏ rực.

“Mới bao lâu không gặp chỗ này lớn lên không ít” Lãnh Tiêu hài lòng chen chúc nắm bắt hai nụ hoa đầy đà không ít,

16. Chương 16

hiếu được cảm giác chúng trong lòng bàn tay.

“Ân, thiếu gia.....” Băng Nhi than thở thấp lểm bấm thân thể cô đối với hắn đụng chạm luôn phản ứng kịch liệt.

Phút chốc hắn đột nhiên ngậm lấy một nụ choa cứng rắn nhẵn nhụi mà mút dục hỏa quen thuộc lấy tốc độ cực nhanh đốt cháy toàn bộ cơ thể cô.

Vui thích đã lâu vừa trở lại theo hắn vũ động đầu lưỡi phóng xuất khát vọng đang ngủ đông trong cơ thể cô

“A a ngại...”

Cảm giác cuồng dã làm cho cô thở hổn hển, hai chân hư nhược thiếu chút nữa chống đỡ không nổi chính mình mà ngã xuống.

Một giây sau thân thể cường tráng không khách khí chút nào đứng giữa hai chân cô, tà khí đem cả người cô nâng lên, tận lực ma sát u cốc tư mật của cô, lại dùng cuồng hôn chế trụ cái miệng nhỏ nhắn hồng diễm của cô.

Lưỡi của hắn càng không ngừng tại trong miệng cô tảo động, vòng eo mô phỏng động tác chạy nước rút đụng chạm lấy Băng Nhi vô cùng có tiết tấu mềm mại giữa hai chân.

Cô cơ hồ muốn hét lên! Hắn đâm tà khiêu khích làm nơi tư mật của cô rất nhanh liền ướt.

Lãnh Tiêu làm cho mình dán vào thân thể có đường cong lồi lõm của Băng Nhi dần dần trượt, đi vào nơi thần bí hắn không muốn xa rời nhất.

“Hương vị thơm quá giống trong trí nhớ anh như đức” Hấn nâng cao làn váy lễ phục say mê chui tọt vào u cổ âm u của cô, cách quần lót ren hơi mỏng ngửi ngửi mùi hương nồng đậm mê người giữa hai chân thiếu nữ.

“Thiếu gia” Thấy hấn một chân quỳ gối ngồi chồm hổm muốn cô trong lúc đó rõ ràng ngắm nhìn hơi mỏng vải vóc như là đang dùng ánh mắt cời nó Băng Nhi cảm thấy hưng phấn mà kiêu ngạo.

Đem làn váy mềm nhẵn nhét vào trong tay cô gọn gàng cời ra quần lót ren của cô sau, Lãnh Tiêu đắc ý phát hiện đến hương thơm thiếu nữ trong bụi hoa dĩ nhiên mặt lộ ửng ửng, hấn đẩy hai chân cô ra dẫn dắt cô đặt một chân trên bờ vai hấn.

Lãnh Tiêu ma mị ngắm nhìn cô ngón tay giữa ngấm đen to và dài chậm rãi thâm nhập vào hoa kính hoạt nộn của cô, tà ác hỏi: “Lúc anh không có ở đây chỗ này đã từng có người đàn ông khác đi vào sao?”

“Ngô. Không có. Không có” Cô ủy khuất lắc đầu, bất lực tùy ý ngón tay dài của hấn trong dưng đạo hẹp hòi co rút của cô dao động, cảm giác vui thích hóa thành yêu dịch ồ ồ tuôn chảy thấm ướt ngón tay của hấn.

“Rất ngoan” ngón tay cái của hấn tà nịnh kìm tại trên nụ hoa mềm mại cảm ướt của cô, càng không ngừng xoay tròn, vuốt phẳng, bắn ra gầy đem làn sóng ham muốn trong cơ thể cô đẩy lên rất cao.

“Ngô.ngại..” thanh âm đứt quãng yêu kiều từ môi cô tuôn ra.

“Thiệt nhiều yêu dịch a! Băng Nhi của anh vẫn mãi cảm như vậy” Máu đồng cổ tay thích hợp đặt ở trên cặp mông đầy đặn của cô dùng sức xoa nắn nắm bắt cô, đầu lưỡi phóng thẳng thì cuồng vọng liếm lên hạch để trong u cổ cô

Hấn ngậm lấy hạch để của cô mà gặm cắn hai ngón tay chậm rãi nhẹ nhàng vươn vào trong tiểu huyết co rúm của cô, hoa kính kích động chảy ra càng nhiều càng ngọt mặt lộ, tu hoa thật lâu chưa được hấn triu mến nhiệt tình nở rộ ra.

“A ” Cô ức chế không nổi kiều hô, bộ dáng làm cho người ta đau lòng cực kỳ.

Mục kích Lãnh Tiêu tà ác bữa bãi trêu chọc lấy hoa tâm mặt nhụy của mình, Băng Nhi mũi chân cuộn lại hưng phấn mà đưa sát về phía hấn không giữ lại chút nào dâng lên tất cả của cô.

“Xem cái mông của em bắt đầu vặn vẹo đi lên !” Hấn lần nữa nhắm nháp hoa nhị non mềm của cô, đâm vào tiểu huyết mềm mại ẩm ướt cho đến dưng đạo của xử nữ vì hấn mà mở rộng ra.

“Em ... em cảm thấy sắp điên rồi” Dục hỏa cuồng dã càng không ngừng thiêu đốt lên, thiếu nữ yêu kiều trở nên phóng đảng.

Sau khi đã trải qua lần đầu cao triều Băng Nhi rốt cuộc vô lực chèo chống chính mình, cô hư thoát tùy ý Lãnh Tiêu ôm cô đi tới phòng ngủ ấm áp sáng ngời, tùy ý hấn đem cô cởi đến không mảnh vải che thân, tùy ý hấn loay hoay ra tà ác tư thế ngồi.

Dựa lưng vào lồng ngực rộng lớn của Lãnh Tiêu, hai chân thon dài xinh đẹp của Băng Nhi bị chân dài mạnh mẽ của hấn mở ra đến cực hạn, trên giường rất lớn lộ ra một cái gương khổng lồ chiếu rọi ra tư thái mập mờ của hai người.

Đối với cô trong gương Lãnh Tiêu tà ác mệnh lệnh: “Băng Nhi xinh đẹp cho anh xem em có thể vì anh dâm loạn tới trình độ nào.” Nắm bàn tay mềm mại của cô cùng đi vào mặt cổ trơn cứt hấn ý bảo cô vuốt ve chính mình.

Thừa nhận ánh mắt nóng rực của hấn Băng Nhi then thùng giật giật ngón tay phát hiện đến một cổ khoái cảm diệu kỳ khác hẳn với Lãnh Tiêu đụng chạm tại hoa tâm tản ra làm cho cô nhịn không được chậm rãi vỗ về chơi đùa lên.

“Thích anh nhìn em như vậy đúng không!” Hấn dạy cô tiến vào tiểu huyết tràn đầy mặt hoa.

Ngại... Thiếu gia đang nhìn cô, ý thức được điểm này Băng Nhi cảm giác dưng đạo bao vây lấy tay mình phút chốc co rút lại yêu dịch trơn nóng dính dính lập tức tuôn ra khỏi huyết khẩu làm cho cô dễ dàng tiến vào.

“Tự mình cảm giác chỗ này xem” Hấn kéo qua tay kia của cô trực tiếp xoa nắn nụ hoa vi sưng dẫn dắt cô thể nghiệm chỗ mẫn cảm nhất, điểm lệ nhất của mình.

“A, xin anh đừng nhìn, thiếu gia!” Băng Nhi cảm thấy thẹn hờ, nhưng động tác ngón tay khuấy động lấy châu hạnh một chút cũng chưa từng ngừng. />

“Đẹp quá, cho anh xem càng nhiều hơn a!” Nụ hoa đỏ bừng trong sự vỗ về chơi đùa của thiếu nữ đẹp dễ tách ra.

“Ngại. Thiếu gia, không cần....” Phóng đăng chơi đùa chính mình như thể làm cho cô cảm giác dường như cả thân thể cháy rồi.

“Tiếp tục” Lãnh Tiêu sung sướng cười khê

“Ngại. Quá mất mặt ngại” Cô cảm giác rất rụng rời a! Nhưng cô lại dường như không ghét loại cảm giác này

“Anh đã nói rồi ở trước mặt anh không cần cảm thấy thẹn thùng.” Vén qua làn tóc dài tung bay hấn gặm cắn làn vai trắng nõn của cô, mút lộng lấy làn da thấm dầm mồ hôi.

“A, nhìn em... Thiếu gia lại nhìn em, Băng Nhi thật thoải mái. Cảm giác tuyệt quá a!” Băng Nhi mềm yếu ngâm lẩm bầm rớt cuộc khắc chế không được chính mình xuân tình nhộn nhạo.

Mắt thấy yêu dịch trong hoa huyết chảy ra dọc theo trên đùi trượt xuống chảy xuôi uốn lượn, cuối cùng nhỏ xuống ra giường tuyết trắng trên giường, Lãnh Tiêu biết rõ dục hỏa trong cơ thể cổ nén đã lâu sắp được giải phóng hoàn toàn.

Như là nhện cả đời không thể nhận cô, giờ này khắc này không còn có cái gì có thể ngăn cản hấn!

Lãnh Tiêu buông cô rất nhanh cởi bỏ tất cả quần áo còn thừa lại lần đi vào giữa chân cô, làm cho dục hỏa cuồng rục của mình chìm đắm tại trong hoa tâm tràn ngập thủy mật của cô khiêu khích ma sát tiểu huyết run rẩy.

“Nhìn rõ ràng là ai đang chiếm giữ em, là ai tiến vào trong cơ thể em cho em cuồng dã” Cô rất hẹp, hẹp đến độ làm cho hấn không nở thương tổn cô tí nào. Nhưng nam căn cương cứng chạy nước rút không cách nào làm cho hấn đình chỉ được dục niệm muốn đâm vào cô.

“Anh là thiếu gia” Băng Nhi mềm mại hờ cảm giác bị hấn mề neho cái kia một chỗ hư không khó nhện như là cần gì đến bổ khuyết nhét đầy.

“Gọi tên của anh cho đến khi anh thỏa mãn!” Hấn dùng lực đem chai chân cô đẩy ra đến cực hạn, cuồng vọng muốn khi hấn tiến vào thì cô phải biết rõ hết thủy là ai đang chiếm lĩnh cô.

“Tiêu” Băng Nhi mềm yếu kêu hô len lén đem đầy khang tình yêu ký thác vào nhiều tiếng kêu.

“Nhấn nạy chút rất nhanh sẽ thoải mái” Ngón tay đẩy ra hai mảnh non biện hộ vệ lấy hoa huyết hấn chậm rãi trơn nhập khe hở kia.

Nam căn thô to lần đầu tiến vào hoa kính nhỏ hẹp của thiếu nữ cường ngạnh chống đỡ cam đạo non nớt đau đớn như tê liệt làm cho Băng Nhi vốn ngoan ngoãn nằm ngửa sợ hãi mà vùng vẫy.

“Không cần, thiếu gia xin anh mau dừng tay sẽ vỡ ra đau quá a!” Nước mắt Băng Nhi nhanh chóng tuôn ra.

Lãnh Tiêu dùng sức đè lại bắp đùi đang đá lên, “Một chút nữa...” Cô thật sự rất chặt làm cho hấn cơ hồ khó có thể tiến vào.

“Đau quá! Mau đi ra.....” Cô sẽ bị nứt vỡ a! Băng Nhi buồn bã khóc kêu.

“Có thể, em đã rất ướt.” Nam căn thô to cuối cùng nhất cử đột phá màng trinh tiết mỏng kia, cuối cùng thật sâu đâm vào mật đạo.

“A” lực lượng mạnh mẽ đâm vào làm cho Băng Nhi cơ hồ khó có thể thừa nhận, nắm chặt ga giường mắt trệt trệt hai mắt cô đầm lệ như sương mù che chắn.

“Sao rồi! Đã toàn bộ cắm vào.” Hấn định trụ bất động cố nén cháy dục hỏa cho cô thời gian thích ứng sự hiện hữu của hấn.

“Thật sự cắm” Theo thời gian biến mất trong hoa kính non mềm cảm giác đau đớn tựa hồ giảm bớt. Băng Nhi ngẩng đầu lên khó có thể tin chính mình thật sự dung nạp nam căn thô to của hấn.

“Cảm giác như thế nào?” Lãnh Tiêu nâng lên cái mông tròn vĩnh của cô làm cho hai người kết hợp càng thêm sâu sắc.

“A, rất nóng, rất cứng” Ý thức được hấn ở trong cơ thể cô, Băng Nhi thẹn thùng đáp trả.

“Tốt lắm, kế tiếp em nên tận tình chú ý.” Lưỡi dao nam tính sắc bén chậm rãi thối lui ra chút ít lại đâm vào sâu hơn kích thích thủy mật bốn phía trong hoa huyết.

“Ngại. Ngại. Ngại.” Đây là cảm giác gì a? Tê dại, nóng rực, no đủ giao thoa đánh thẳng vào cô.

“Thích không? Băng Nhi.” Tốc độ ra vào của Lãnh Tiêu dần dần nhanh hơn thỏa mãn tại trong hoa kính ẩm áp, ướt át xuyên qua.

“Thích. Băng Nhi thích nhất thiếu gia” tình cảm lạ lẫm sóng triều mãnh liệt nhắc lên che mất sự đau đớn ban đầu mang đến một hồi mạnh hơn một hồi vui thích, cặp môi thủy nộn đỏ mọng phát ra tiếng kêu cuồng dã dễ nghe.

“Thoải mái không? Băng Nhi” hấn càng không ngừng tái diễn động tác đâm vào, hưởng thụ lấy dũng đạo hẹp eo rút nhanh mút lấy hấn.

“Thật thoải mái, thật thoải mái” Một lượng lớn yêu dịch của cô tuôn ra mông nhỏ eo rút vừa eo vừa căng.

“Băng Nhi đáng yêu của anh trong cơ thể của em thật chặt, thật nóng” Hấn ôm chặt mông trắng của cô lực đạo đâm nhập lần nữa tăng thêm.

Khi hấn đem đầu lưỡi thật sâu tìm đến trong miệng cô đồng thời nam căn thô to của hấn cũng lần nữa hướng hoa huyết nhỏ hẹp của cô mà đẩy mạnh, cùng lúc giữ lấy hai tiểu huyết của thân thể cô.

“Ngại. Em sắp điên rồi.” Băng Nhi gừa đầu nức nở.

“Băng Nhi xinh đẹp của anh, anh lên vịn eo của em” Tăng thêm lực đạo dưới háng hấn thật sâu đút vào hoa huyết nhỏ nhỏ của cô.

“Thiếu gia, em. em sắp cao triều” Tinh Mâu mê ly toàn thân phẳng phất phình lên lực lượng hấn đẩy đưa đến trong cơ thể cô.

“Không cho phép trước khi anh chưa nói có thể không cho phép em cao triều!” Hấn đáng giận mệnh lệnh .

“Sao lại bá đạo như vậy. Nhưng mà, thiếu gia, người ta đã sắp nhịn không được” Cặp ngực no đủ đứng thẳng mỗi lần hấn đâm vào cô cũng đồng thời lập tức kiêu mị đong đưa lên xuống .

Cảm giác được hoa kính nóng bỏng dần dần run rẩy buộc chặt Lãnh Tiêu ngoan độc rút ra.

“A sao vậy” Cô phát ra thất vọng thân ngâm.

“Anh nói rồi không cho phép em cao triều trước” Tóm ôm theo mật đào loại động lại nhũ hấn tà ác nói.

“Thiếu gia van cầu anh, cho em” Cô bò người lên cầu khẩn.

Hấn ưu rồi nằm xuống lưỡi dao sắc bén hỏa hồng vừa thẳng vừa dựng đứng .

“Nếu muốn tự leo lên đây đi!”

Cô không chút do dự nhảy lên eo mông của hấn hai tay bắt được dục hỏa nam tính tiểu huyết tràn ngập thủy mật cứ như vậy cuồng dã bao lấy hấn, nuốt sống hấn đưa hấn toàn bộ tiến vào cô lửa nóng tinh mịch nhất cuối cùng phóng đăng cười rong ruổi .

“Ngại. Thật thoải mái.....”

Cô lắc lư thân thể một lần lại một lần hướng hấn trắng kiệu hỏa long đề xuống âm hạch sung huyết sưng tại hai người giao hợp đồng thời không ngừng mà ma sát va đập vào, cao trào chảy dài cơ hồ đốt tẩn toàn bộ tâm thần cô.

Không thể nhẫn nhịn được cô đơn giản trêu chọc khiến cho hấn cơ hồ điên cuồng, eo hấn ra sức hướng lên chấp lên dục vọng nam tính thô to đồng thời hướng hoa huyết của cô đâm vào làm Băng Nhi khó nhịn như là đang phối hợp với hấn đưa hấn càng hướng bên trong cô thu nạp đi vào.

Tư thế kết hợp như vậy làm cho cô hoàn toàn bao hàm hấn cắn nuốt hấn.

Nhìn đến biểu lộ của hấn rất hưởng thụ, cô vốn cẩn thận lại nâng lên nặng nề mà hạ xuống, dùng thân thể của cô tới lấy lòng hấn.

“Em thật là làm cho anh cảm thấy vui mừng a!” Bị thân thể nữ tính xinh đẹp của cô bao vây lấy mắt thấy vậy đối với cao thấp bất lư hấn luyện lệ sóng sữa lòng của hấn hoàn toàn bị cô nắm bắt.

“Thiếu gia..” Mở ra mi mắt bị che chắn bởi sương mù Băng Nhi thấy được trong gương có một cô gái cùng cô cực kỳ giống nhau.

Về mặt cô biểu lộ chìm đắm trong thiên đường cực lạc, càng không ngừng giãy giụa thân thể cuồng dã cười trên thân người đàn ông bên dưới đôi gò bồng đảo cao thấp nhảy, đó là cô sao? Rất yêu mị rất phóng đảng a!

“Bị chính bộ dáng mãnh liệt của mình hấp dẫn sao?” Hấn đứng dậy ôm lấy cô hai người trong nháy mắt biến thành một tư thế khác.

Lãnh Tiêu tà nịnh lật qua cái mộng xui lơ của Băng Nhi làm cho cô đang nắm xấp chấp lên cái mộng nhỏ hấn cũng không ngừng xô xuyên qua, đâm vào

“Ngại. Thiếu gia”

Cặp ngực tròn trịa trắng nõn bị hấn tận lực dùng sức đâm vào hoa huyết đồng thời trước sau đung đưa, nư hoa đỏ bùng càng không ngừng lắc lư cổ vũ cuồng rục dục diễm trong cơ thể đàn ông.

“Ngại. Tuyệt quá, chỗ đó..” Cảm giác được nam tính nóng bỏng to và dài nhiều lần đâm sâu vào trong hoa huyết nhiều mật dịch, đỉnh lộng lấy thành trong non mềm, một loại kích thích chỗ mẫn cảm G, Băng Nhi tử mĩ làm nũng.

Nơi hai người giao hợp phát ra róc rách kích tiếng nước mập mờ tràn ngập cả tầng lầu.

“Thiếu gia. Không được. Em thật sự không được” Khoái cảm mãnh liệt làm cho cô hoa mắt không thôi lần nữa bị hấn tạo ra ma sát non kính phẳng phát bốc cháy lên rồi, cao triều dâng lên lần nữa duy hiệp tới gần.

Lãnh Tiêu tinh tường cảm nhận được hoa kính hẹp hòi co rút nhanh nhấn chìm hấn, mút lấy hấn

“Được rồi, Băng Nhi em có thể cao triều” Lãnh Tiêu ôn nhu mệnh lệnh cô, cuối cùng tốc độ chạy nước rút nhanh hơn.

“A” Nhận được sự cho phép của hấn, cô liền như một làn khói nhẹ nhàng bay lên thiên đường cực lạc.

“Rất sướng khoái a!” Liên tục cường hấn chạy nước rút làm cho hấn đồng thời đạt tới mất hồn đỉnh phong.

“Em yêu anh” Hoa huyết không ngừng co rút lại, lần lượt xoắn căng hấn to và dài nam căn.

Khi cô vui sướng phát ra lãng ngâm thì hấn ôm lại thân thể mềm mại không xương ở trong cơ thể cô bởi vì cao triều mà co rút lại không thôi phun ra hạt giống nóng rục của hấn

Ngắm nhìn cô thân hình mềm mại vô lực được ôm tại trong ngực hấn, Lãnh Tiêu cảm giác có loại phiêu bạt lâu ngày rốt cục trở lại điểm xuất phát, về nơi quy tụ.

Vốn cho là trong khoảng thời gian xa cách hai người có thể lý tính tự hỏi tập trung làm rõ phân cảm tình chủ tớ này.

Nhưng người thì tại nước Mỹ, tâm tư thì lưu lại trên người cô.

Cho nên vẫn chưa đến thời gian một năm hắn liền quyết định trở lại.

Hắn hiểu rất rõ, bất kể cô mười bảy tuổi hay bây giờ đã đủ mười tám tuổi, Băng Nhi chính là Băng Nhi, một người con gái làm hắn như thế nào cũng không có biện pháp buông tay.

Bởi vì ban đầu đùa bỡn cô đã sớm biến chất rồi hắn rõ ràng trong lúc vô tình đã yêu cô bé này, trong thời gian rất ngắn một cái nháy mắt một nụ cười của cô từng câu từng chữ của cô như là dấu ấn đã khắc sâu trong đầu hắn.

Nước chảy đá mòn cô đã mọc rễ cắm rất sâu vào trong lòng hắn, làm cho hắn muốn quên cũng không quên được.

“Tên trộm!”

Băng Nhi ý thức vốn vẫn mơ hồ trong hoan ái kinh tâm động phách vừa rồi bị câu nói đó của Lãnh Tiêu làm cho tỉnh lại.

“Thiếu gia, em. Em vừa rồi không có trộm bất kỳ vật gì của anh, làm sao anh có thể nói em như vậy?!” Cô rất ủy khuất khổ sở cãi lại.

“Em còn dám nói em không có!” Hắn cười đến rất vui vẻ, Rất đắc ý.

“Vậy anh nói thử em trộm cái gì của anh?” Cô không phục vừa rồi cô không có trộm đồ của hắn!

“Cái này Em trộm tim của anh, làm cho trong lúc này trở nên trống rỗng một ngày không có trông thấy em tựa như thiếu cái gì, làm một chuyện gì đều cạn sạch sức lực!” Lãnh Tiêu cười mỉm nắm bàn tay nhỏ bé của cô dán lên ngực trái của hắn, lần đầu thâm tình thông báo .

“Thiếu gia” Băng Nhi vong tình trừng to mắt nước mắt nhanh chóng như sương mù che chắn tầm mắt cô.

Đây là thật đấy sao?! Thiếu gia nói là sự thật sao?

“Anh yêu em, vật cưng của anh, người đàn bà của anh.” Đã gặp biểu lộ khó có thể tin trên mặt cô, Lãnh Tiêu dùng sức ôm chặt cô cảm tính lẩm bẩm nói. Vốn là muốn dụ được lòng của cô ngược lại bị cô làm cho chú ý.

“Em cũng yêu anh, thiếu gia của em, người đàn ông của em.” Băng Nhi ngọt ngào chủ động hôn hắn.

Rốt cục trong sự cưng chiều của hoàng tử cô bé lọ lem bước lên thiên đường hạnh phúc.

—— Toàn Văn Hoàn ——

<>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vat-cung-cua-thieu-gia>